

Giới thiệu Đùa Giỡn Chính Trục Tướng Quân

Đùa Giỡn Chính Trục Tướng Quân của tác giả Nguyễn Vi là câu chuyện về cuộc sống chinh chiến nơi sa trường của hần và được vinh danh thành tướng quân bất bại...

Cuộc gặp gỡ giữa vị tướng quân kia và quân sư đại nhân như có hẹn từ bao giờ. Họ gặp nhau và đối đầu với nhau, đã được ba năm kể từ ngày gặp mặt, rốt cục hần đã phát hiện quân sư đại nhân kia lại là một nữ yêu hồ li tà ác.

Liệu diễn biến tiếp theo của câu chuyện là gì ? Họ sẽ tiếp tục đối đầu nhau hay sẽ là một cái kết khác ?!!

Bạn đang đọc truyện *Đùa Giỡn Chính Trục Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Quả nhiên, người tốt — không, là hảo thần, cũng chưa có kết cục tốt.

Ở bị áp đến trước đài luân hồi, hần nhìn lên trời, hàm chứa lệ đau buồn cùng phẫn nộ, trong lòng tràn đầy oan khuất cùng buồn khổ.

Trên đời này bị thảm nhất không phải làm chuyện xấu có báo ứng, mà là rõ ràng hảo tâm giúp người còn bị phạt, hơn nữa người phạt người có quyền lực lớn hơn người rất nhiều và còn là thượng cấp trực tiếp của người.

Nghĩ hần, đường đường tướng quân thiên đình, cả đời thanh liêm, ở thiên đình vốn có hảo thanh danh cương trực liêm chính, bao nhiêu tiền nữ thăm mền mộ hần.

Hần cũng không làm chuyện gì sai trái, hần chính trực quả cảm, hần xem việc ‘giúp người là niềm vui’ — đúng! Hần chính là bại ở năm chữ cuối cùng này, sau đó bị thượng đế giáng tội, nhốt đánh vào nhân gian, nói cái gì hần ngay cả ‘canh giữa người’ cũng không dám đương nổi, muốn xoá sạch công đức của hần, khiêu chiến cấm kỵ đạo đức yêu phải “Quân sư”, xem có thể hay không bại trên tay thuộc hạ, muốn hần trải qua nữ họa cùng tình kiếp..... Tình kiếp hần có thể biết, khả nữ họa là ý tứ gì? Chẳng lẽ vận đào hoa của hần sẽ thực vượng?

Bất quá này cũng không là trọng điểm, trọng điểm ở — hần rõ ràng thực vô tội, rõ ràng là oan uổng nha!

Sớm biết giúp người có tội, hần liền sẽ không đáp ứng cái tên thiên binh đáng chết kia giúp hần trông coi Nam Thiên Môn, kết quả làm cho chính mình biến thành tội phạm trợ giúp Ngưu Lang Chúc Nữ bỏ trốn!

Mẹ nó — sớm biết rằng làm người tốt sẽ bị hãm hại, hần tuyệt đối không lại vui vẻ với việc giúp người; Sớm biết..... Ngao, hết thấy khó mua lại ‘sớm biết rằng’ nha!

Hần hận, hần hối, hần hần hần..... Hần, không, phục!

Hần muốn kiện — Thượng Đế lại hoàn toàn không nghe hần giải thích!

Mẹ nó! Cái kia xú lão đầu Thượng Đế — nếu không sợ lại bị tội chồng thêm tội, theo nhân đạo biến thành súc sinh, hần từ lúc bị áp ra Lăng Tiêu Điện sẽ chửi ầm lên.

Mắng không được, hần có thể ở trong lòng nguyên rủa đi!

Từ Thượng Đế xú lão đầu, nói cái gì hần phạm vào Thiên Luật, phạt hần hạ phạm lịch kiếp, xú lão đầu cho rằng hần không biết sao? Hần căn bản chính là vì bảo vệ nữ nhi cùng con rể chính mình.

Phi! Nói cái gì phạt Ngưu Lang Chúc Nữ chỉ có thể ở hàng năm Thất Tịch gặp mặt, ai chẳng biết nói Tiên giới một ngày, nhân gian một năm, này cùng làm cho bọn họ mỗi ngày gặp mặt có cái gì khác nhau?

Hần rõ ràng cũng rất vô tội, lại ở trong hãm hại biến thành đồng phạm, bị trừ bỏ tiên chức, luân hồi lịch kiếp, còn có hay không có thiên lý?

Từ lão nhân, hần rủa hần bất lực, rủa hần sớm tiết, rủa hần thành thái giám —

Oanh — một thanh âm vang lên.

Người đang ở trong lòng nguyên rủa hai vai co rụt lại.

Thương thiên đã chết nha!

Ngay cả ở trong lòng nguyên rửa cũng không được sao sao sao sao sao —

“Lão đại, mời nên bi thương nhận mệnh.” Thiên binh đứng ở phía bên phải của hắn, lời nói thảm thía chụp vai hắn.

“Lão đại, an tâm ra đi đi!” Thiên binh bên trái tâm tình trầm trọng phun ra câu này, sau đó ở vang lên tiếng sấm thứ hai, chân nâng lên, dung sức nhất đá.

“Oa —” Trùng nhất hai gã thiên binh phía trên đang vẫy tay nói lời từ biệt, hắn thề, hắn cũng không cần làm hảo thần — không, là người người người người người tốt.

※※※

Lúc này, tại một phủ đệ tại nhân gian.

Đủ loại tuyết mai hậu viện, vài nữ tử ngồi ở đình lí thành thoi cần hạt dưa nói chuyện phiếm, một gã nam nhân thì tại ngoài đình lo lắng qua lại đi tới.

Trong phòng, không ngừng phát ra tiếng nữ nhân thê lương kêu.

“Thế nào lâu như vậy, đều hai canh giờ.” Nam nhân nói lầm nhảm, mỗi khi nghe nữ nhân kêu một tiếng, tâm của hắn liền rút trườn một chút, rốt cuộc không nhịn được bỏ nhào vào trước cửa, rung rung đi theo rống, “Vũ nhi! Vũ nhi của ta! Ái thê, ngươi muốn chống nha!”

Trương đối cho sắc mặt tái nhợt khăn trương của nam nhân, ngồi ở đình lí năm vị nữ tử trên mặt không thấy một tia ưu sắc, khi thấy sắc trời không sai biệt lắm, đang định gọi người truyền bữa tối, trong phòng đột nhiên truyền ra tiếng trẻ con kinh thiên địa quỷ thần khiếp.

Tiếng khóc này sợ tới mức mọi người nhủ mảy.

“Oa, tiếng khóc này thực vang.” Một nữ tử trong nháy mắt kinh ngạc, nàng vẫn là lần đầu tiên nghe tiếng khóc cùng sét đánh giống nhau như thế.

“Xem ra thực khỏe mạnh.” Một nữ tử khác đi theo phụ họa, đảo đảo lỗ tai có chút muốn bị điếc, “Đi thôi, tiểu lục sinh, chúng ta có thể vào nhà ăn bữa tối, không cần tại đây nói mớ.” (*nói mớ: nói chuyện phiếm, bà tám ấy mà...)

Năm danh nữ tử cùng đứng dậy, mà canh giữ ở cửa nam nhân cũng vui vẻ đẩy ra cửa phòng, lúc này, trong phòng truyền ra tiếng kinh hi.

“Nam! Là nam nha!”

Nam?

Năm danh nữ tử tề vọng liếc mắt một cái, tức thì giống như gió lốc lao ra thạch đình, đẩy ra nam nhân đang muốn vào nhà, cơ hồ là giành giật chen vào trong phòng.

Vào được trước tiên là đại nữ nhi Phàn gia.

“Nương, ngươi nói cái gì? Là nam?” Nàng vọt tới trước mặt mẫu thân, xem trẻ mới sinh nhăn nheo thành một đoàn, ánh mắt nhìn thẳng giữa chân đứa bé.

Mặt sau bốn đạo thân ảnh cũng nhất tề đi lên.

“Oa! Thực sự có tiểu kê kê nha!” Phàn gia lão ngũ hưng phấn mà xem cháu trai vừa sinh ra, không thể tin được thân thủ dùng ngón cái bắn vào tiểu kê kê.

“Oa oa —” Phi lễ! Phi lễ nha — còn lưu một luồng thần thức thiên tướng đại nhân phần nộ đá chân, chính khuôn mặt rồi rầm thành đoàn — bất quá không có người phát hiện, bởi vì trẻ con vừa sinh ra vốn mặt chính là nhăn.

“Tiểu ngũ, ngươi cẩn thận một chút.” Phàn gia lão Tam vuốt ve tay Ngũ muội, liếc mắt nàng một cái. “Không cẩn thận đem khối thịt bắn hư thì làm sao bây giờ!” (TL: ta nhận thấy cuộc sống ngày sau của ai kia bị thảm làm sao!!!)

Lúc này, một lão phụ nhân chừng bảy mươi tuổi bước nhanh đi vào trong phòng.

“Thái quân, ngài đi chậm một chút nha!” Vài tên tỳ nữ khăn trương đi theo phía sau nàng.

“Tránh ra tránh ra! Làm cho ta nhìn xem!” Lão thái quân trên tay cầm long trượng ngự ban không khách khí hất ra các cháu gái đang che phía trước.

Làm khi nhìn đến nam anh, nàng kích động đến tay đều run lên.

“Trời ơi!” Che kín nếp nhăn lão phụ nhân thân thủ sờ tiểu kê giữa hai chân của nam anh, hốc mắt rung rung, “Thật là nam!” Thương thiên có mắt nha! Phàn gia bọn họ rốt cục có nam đinh!

“Ồ oa oa —” Chớ có sờ! Có cái gì hảo sờ — xấu hổ và giận dữ muốn chết thiên tướng đại nhân dùng sức vẫy tay đá chân.

“Đúng rồi! Thái quân, thực sự có tiểu kê kê!” Phàn gia lão Tam không cam chịu thua kém cũng sờ.

“Oa oa oa ——” Thiên tướng đại nhân tức giận đến mặt đỏ. Những người này. Đây đó nữ nhân. Hấn, hấn. Quyết.

Ở thiên tướng đại nhân đau buồn phần nộ ngắt đi một khúc kia, hấn phảng phất nghe được đạo thứ ba tiếng sấm, còn có xú lão đầu nào đó gian trá cười —— hắc hắc hắc, đã đều hạ phạm, trước kia đủ loại liên đều nên lãng quên nha!

Cái gì?! Thiên tướng đại nhân rốt cục không chịu nổi một cái kích thích cuối cùng này, ngắt đi, cuối cùng còn sót lại một luồng thần thức cũng biến mất.

“Di, thế nào nín khóc?”

“Có phải hay không đói bụng?”

“Khả đói bụng không phải sẽ khóc sao?”

Chúng nữ hai mặt nhìn nhau, lại nhìn hướng tiểu nam anh, sau đó ——

“Đại phu! Mau gọi đại phu nha!”

Một mảnh hỗn loạn, tam đại Phàn gia nam đình duy nhất —— Phàn Ngọc Kỳ từ đó nghênh đón những ngày bị kịch của hấn, ngao ô ——

※※※

Dưới trời xanh, lạnh như băng, gió lạnh gào thét, bốn phía ngọn núi đứng sừng sững, ải ải tuyết trắng bao trùm, rõ ràng có ánh mặt trời, lại tan rã không rõ, hồi lâu đầy trọng sương tuyết.

Một cái liệp ưng bay qua phía chân trời, song đồng lợi hại đang tìm tìm con mồi hôm nay, một tiếng ầm vang trống trận, sợ tới mức nó tê mình một tiếng, bản năng muốn chạy trốn, lại không đánh lại được trong lòng tò mò, ở không trung xoay quanh vài vòng, đứng ở đỉnh núi, nghiêng đầu, mở to con mắt màu vàng nhìn chằm chằm phía dưới.

Đáy cốc, hắc bạch hai quân giằng co, nhìn cẩn thận, hắc bạch hai quân đều bàn tay trần, trên tay không có gì vũ khí; Lại nhìn cẩn thận, người bạch quân đếm có thể nói là gấp ba lần hắc quân; Lại lại nhìn cẩn thận, ngài sẽ phát hiện, bạch quân không chỉ người người bộ dạng hùng tráng uy vũ, hơn nữa sóng lớn mãnh liệt.

So sánh với bạch quân cao trắng, hắc quân liền gầy yếu hơn, khả khí thế lại không hề thua kém, còn hướng bạch quân kêu gào.

“Các ngươi này đàn xú bà nương! Lão tử hôm nay tuyết đói muốn đem các ngươi đánh phải gọi... tướng công, làm cho các ngươi ai so với ở trên giường còn muốn vang!” Lời vô vị này làm cho chúng nam nhân phát ra tiếng hô, trầm trồ khen ngợi.

“Thối lão đầu, ngươi liền sửa đi, dù sao miệng của ngươi vĩnh viễn so hơn hấn phía dưới của ngươi.” Một gã nữ binh dùng thanh âm nũng nịu đáp lời, ngay cả liếc mắt nhìn thối lão đầu cũng không nhìn, trực tiếp phao cái mị nhãn đối với thiếu niên đứng phía trước hắc quân, “Tiểu tướng quân, muốn hay không cùng ta cùng nhau nha? Không cần đánh, ta cam tâm tình nguyện gọi ngươi tướng công, còn có thể cho ngươi hàng đêm mất hồn nha!”

“Thao!” Thối lão đầu trong miệng nữ binh kêu to. “Tôn đại nương, ngươi đều bao nhiêu tuổi??? Còn thêm muốn tướng quân chúng ta, cũng không ngừng lại tuổi của ngươi có thể là nương tướng quân ta!”

“Phi!” Tôn đại nương trừng mắt, kiều mỵ vuốt tóc. “Ngươi chưa từng nghe qua nữ nhân bốn mươi như sói như hổ sao?” Sau đó lại kiều kiều nhìn về phía thiếu niên tướng quân, cơ khát liếm môi. “Tiểu tướng quân, đêm nay đến doanh trường của ta đi!”

“Dựa vào! Chúng ta phải bảo vệ trinh tiết của tướng quân!” Thối lão đầu vẫy tay rộng to.

“Bảo hộ trinh tiết tướng quân!” Chúng nam binh gào thét phụ họa.

Thiếu niên tướng quân được người bảo hộ trinh tiết trên mặt không chút biểu cảm, ngay cả lông mày cũng chưa động một chút, trầm mặc nhìn thẳng tướng lĩnh bạch quân.

Lại không biết bộ dáng này của hấn làm cho đang đứng nhóm nương tử quân đứng đó như hổ như sói không ngừng ở trong lòng điên cuồng gào thét, tiểu tướng quân của các nàng mặc kệ khi nào đều là như vậy đáng yêu nha!

Rõ ràng ở quân doanh, mỗi ngày bị ánh mặt trời sưởi nắng, nhưng tiểu tướng quân vẫn cứ trắng non mềm, môi hồng răng trắng, bộ dáng tuấn tú, lưu loát tóc ngắn làm cho hấn xem ra càng lộ vẻ non nớt, hắc kim khuyên tai bên tai phải chẳng những không làm cho hấn tăng thêm một tia khí khái nam tử, ngược lại vốn là ngũ quan xinh đẹp càng thêm thanh tú, thấy thế nào, này đều như là một vị tiểu công tử được dưỡng nơi khuê phòng.

Tự thiếu niên đi đến quân doanh, theo một cái tiểu binh bắt đầu, bao nhiêu nữ binh dù sáng dù tối muốn ăn đậu hũ của hấn, hàng đêm trà trộn vào trong doanh trường của hấn muốn thăm tiểu đệ đệ của hấn, cũng không có một người đạt được. Cho dù thiếu niên lên làm tướng quân, mỗi ngày trang một tấm mặt, khả mỗi khi nhìn đến bộ dáng tiểu tướng quân xinh đẹp đáng yêu không biểu cảm, chỉ làm cho các nương tử quân càng muốn đẩy ngã hấn.

“Nha! Tiểu tướng quân càng xem càng ngon miệng, ta nhất định phải đoạt được trinh tiết của hấn!”

“Đoạt được trình tiết tiểu tướng quân!” Chúng nữ nhất tề rống, ánh mắt tỏa sáng cơ hồ muốn cắt từng mảnh áo trên người thiếu niên tướng quân.

Thân là một khối thịt béo bị thềm nhỏ dãi, Phàn Ngọc Kì vẫn là một mặt đứng đắn, hần nâng lên tay, ý ngừng âm thanh phía sau, đồng thời, đầu lĩnh bạch quân cũng nâng tay, phía sau nương tử quân cũng cùng an tĩnh.

“Tiểu Kì nhi, đánh cuộc đi.” Phàn Ngọc Lâm nhìn tiểu đệ nhỏ nhất nhà mình, gương mặt mang chút cười vô lại.

“Đánh cuộc gì?” Cùng người kia diện mạo giống nhau, Phàn Ngọc Kì thanh âm cũng tốt nghe, giống một cái đầm thanh tuyền, sạch sẽ trong suốt.

Phàn Ngọc Lâm gãi cằm, một mặt không có hảo ý: “Lần này chúng ta cá lớn chút. Như vậy đi, các ngươi nếu bị thua, tiểu Kì nhi, đêm nay liền dâng ra đêm đầu của ngươi đi.”

Chúng nữ phát ra bộ dạng sói, ánh mắt càng sáng, càng rống to lên: “Tướng quân anh minh!”

“Điều này không được!” Chúng nam binh nóng nảy: “Tướng quân ngươi không thể đáp ứng nha!”

“Các ngươi cảm thấy chính mình sẽ thất bại?” Phàn Ngọc Kì nhàn nhạt ngắm chúng tướng sĩ.

“Thì! Chúng ta làm sao có thể thất bại bởi nữ nhân!” Nam nhân rít gào, người người mặt đều khí đỏ.

Bại bởi nữ nhân là sỉ nhục —— tuy rằng trước mắt chiến tích là 5 thắng 13 bại... nương! Đàn nữ nhân này rất nhanh nhẹn dũng mãnh.

“Tốt lắm” Phàn Ngọc Kì gạt đầu, đối sĩ khí chúng tướng sĩ của mình cảm thấy vừa lòng: “Hảo, ta cá.” Hần đáp ứng điều kiện của đại tỷ nhà mình. “Bắt quả, ta muốn cược thêm”

Phàn Ngọc Lâm nhướn mày: “Thêm cái gì?”

“Không chỉ đồ đầu đêm của ta, cũng đồ đầu đêm những người đứng phía sau ta.” Dừng một chút, Phàn Ngọc Kì mặt không chút biểu cảm lại bổ sung một câu, “Đầu đêm, mặt sau.” (TL: anh chơi ác quá đi+_+)

“.....” Mọi người một mảnh an tĩnh, các nam nhân sắc mặt toàn phiếm thanh.xanh.méc.

Phàn Ngọc Kì không nhìn hắc quân xanh mặt, lại sâu kín phun một câu, “Các ngươi nếu bị thua, ta liền đem các ngươi hết thảy đưa vào quán tiểu quan!”

“Hảo.” Một chút thanh âm thanh nhã phiêu tiến chiến trường.

Trên ngọn núi gập ghềnh có một bãi đá vững vàng, thanh âm liền từ trên bãi đá phát ra.

Trống trận, ngay tại trên bãi đá, một gã nữ tướng tay cầm thiết bổng, đứng thẳng ở cổ giữ, trung ương bãi đá, có mấy cái sạp mềm nhũn.

Trên bàn con có lư hương chạm khắc hoa văn công phu, long tiên hương độc đáo thơm ngát từ lư hương sâu kín phiêu tán, chén bạch ngọc đựng nước ấm, tiểu điểm tâm được bày biện ngon miệng trên hộp sơn mài đen, hai gã tỷ nữ đứng ở hai biên trường kì, một người chấp khò bạch ngọc hồ rót rượu, một người dùng thon dài ngón tay ngọc bóc nho, bỏ vào miệng nam nhân.

Nam nhân, tà nằm ở trên trường kì, tử bào thượng đẳng cùng viền áo màu vàng xa xỉ, tóc dài đen thui được một chiếc trâm vàng cố định, vài sợi tóc dài phân tán, thon dài ngón tay có điểm hoa văn màu cam, nhìn kỹ lại, đó là hoa văn mạn đà hoa tinh xảo công phu, liền theo gầy thượng tuyết trắng của nam nhân chạy dọc tới cánh tay.

Hình xăm tiên diễm làm cho nam nhân vốn là diện mạo tuấn mị càng hiển mị hoặc, môi hồng nhu màu máu, đôi mắt mỹ gần như tà khí nhìn chằm chằm thiếu niên tướng quân tại tiền phương, thanh âm khàn khàn phun ra từ cánh môi, “Giống nhau, từ ta làm nhân chứng đi, có thể chứ? Phàn tướng quân.”

Nơi này có hai vị Phàn tướng quân, nhưng toàn bộ mọi người biết nam nhân tại hỏi ai.

Phàn Ngọc Kì nhìn về phía bãi đá, chống lại ánh mắt tà mị của nam nhân, mặt đồng không tránh, lạnh nhạt phi thường: “Vậy làm phiền quân sư.” Sau đó nhìn về phía sau chúng nam tử hán xanh méc mặt, nâng tay vỗ nhẹ bả vai thối lão đầu, ngữ khí nhẹ nhàng nhàn nhạt nói, “Hảo hảo vì trình tiết của các ngươi mà chiến đi.”

“..... Tướng quân đại nhân không cần nha!” Tập thể nam nhân kêu rên, cơ hồ muốn quỳ xuống.

“Quân lệnh như núi.” Phàn Ngọc Kì lãnh đạm phun ra bốn chữ này.

Chúng tướng hiểu được cá tính đứng đắn của tướng quân đại nhân nhà bọn họ, biết cãi lại không xong.

Nhìn về phía một đám nữ nhân bạch quân như hổ như sói rình mồi, các nàng người người vẻ mặt dâm loạn tà ác, hắc quân không khỏi tự giác kẹp chặt cúc hoa giữa hai chân, trong lòng âm thầm roi lệ.

Vì trình tiết của bọn họ —— “Lên nha! Sát nha!”

Đồng — trống trận vang, hai quân phác tiến lên, tay không giao chiến. Một mặt đối địch nhân, chúng tướng sĩ đều rút bộ dáng thô lỗ lười nhác vừa rồi, nghiêm túc đối mặt địch nhân trước mắt.

Chỉ có một canh giờ, phương nào còn đứng nhiều người, phương đó liền thắng lợi.

Hai đầu lĩnh sớm rời đi chiến trường, đi đến bãi đá, từ trên nhìn xuống quan sát chiến trận.

Đối chiến này có thể nói là truyền thống của quân doanh, chủ yếu là vì làm cho tướng sĩ phát tiết tinh lực dư thừa, dù sao hiện tại tứ phương thái bình, không có trận chiến gì cần đánh.

Nhưng thao luyện binh sĩ cũng không có thể buông lỏng, ngày qua ngày huấn luyện, vì thủ vệ quốc gia, mỗi ngày đả ở trong quân doanh nặng nề cùng áp lực có khi tướng sĩ sẽ không chịu nổi, hơn nữa trong quân doanh có nam có nữ, ít nhiều sẽ có xung đột.

Cho nên mỗi nửa năm quân doanh liền tổ chức một lần quyết đấu, làm cho bọn họ phát tiết áp lực cùng tinh lực dư thừa, cũng kích phát tâm hiếu thắng của bọn họ.

Mọi người đều cần thể diện, hướng chi là quân nhân, bọn họ có kiêu ngạo cùng vinh quang thuộc loại chính mình, cho dù lần này thua, lần sau cũng sẽ cố gắng thắng trở về.

Nương quyết đấu, bồi dưỡng ý chí chiến đấu tướng sĩ, cũng làm cho bọn họ đánh nhau bồi dưỡng một chút cảm tình.

Nhất là này đó nam binh, bại bởi nữ nhân nhưng là so với cái gì đều si nhục, cố tình nhóm nữ binh trong quân cũng không dễ chọc.

Ở Tuyết Tầm Quốc, không phải chỉ có nam nhân có thể thủ vệ quốc gia, nữ nhân cũng có thể.

Không biết là vì Tuyết Tầm Quốc ở phương bắc, thời tiết cực kì lạnh lẽo, nam nhân Tuyết Tầm Quốc rất thừa thớt, cho nữ tử so sánh với, số lượng có thể nói là hơn gấp mấy lần.

Bởi vậy Tuyết Tầm Quốc cơ hồ có thể nói là nữ nhân làm chủ, hơn nữa địa thế hiểm trở, Tuyết Tầm Quốc lại dùng võ lập quốc, điều này cũng tạo thành nữ nhân Tuyết Tầm Quốc nổi danh khắp Thương Lan đại lục là những nữ tử nhanh nhẹn dũng mãnh.

Người người đều biết đến, nữ nhân Tuyết Tầm Quốc không dễ chọc, không chỉ không dễ chọc, hơn nữa bộ dạng cao lớn cường tráng, dáng vẻ như Chung Quý, cưới đến nữ nhân Tuyết Tầm Quốc thật sự là chuyện nhân sinh bi thảm nhất, bọn họ đồng tình nam nhân Tuyết Tầm Quốc.

Đối với lời binh này, nam nhân Tuyết Tầm Quốc đồng thanh phi!

Nữ nhân Tuyết Tầm Quốc bọn họ chẳng qua cao một chút, trắng một chút mà thôi, cái khác nên có đều có, hơn nữa có thể đi vào phòng, có thể lên chiến trường, nữ nhân quốc gia các ngươi được không?

Nói cái gì nữa mỹ mạo như Chung Quý? Phi! Tuyết Tầm Quốc bọn họ địa linh nhân kiệt, các nàng chính là bộ dạng có điểm nam nhân, cái này gọi là mỹ mạo như Phan An được không!

Tóm lại, ai dám nói nữ nhân Tuyết Tầm Quốc không tốt, nam nhân Tuyết Tầm Quốc tuyệt đối xông lên liều mình.

Đại khái là pháo đoàn kết đối ngoại, binh lực Tuyết Tầm Quốc cường thịnh, cùng Long Uyên, Văn Hải là tam đại quốc, còn lại tiểu quốc đều dựa vào tam quốc này mà đứng.

Tuyết Tầm Quốc ở phương bắc, tuy rằng thời tiết lạnh lẽo làm cho lương thực gieo trồng không dễ, nhưng xung quanh là núi, địa thế dễ thủ khó công, hơn nữa khoáng sản phong phú, bọn họ dùng khai thác đến quặng sắt chế tác vũ khí hoặc là làm thành dụng cụ tinh mỹ bán ra giá cao, sáng tạo một đường kinh thương sánh cùng nhị quốc, kinh tế quốc gia phát triển, trăm năm đến, Tuyết Tầm Quốc không chỉ vũ lực cường thịnh, kinh tế cũng phồn hoa, một chút cũng không thua kém phía nam, đất rộng của nhiều Long Uyên quốc.

Phàn Ngọc Lâm vuốt cằm, xem chiến cuộc. Vì trình tiết, hắc quân lần này khả liều mình, cho dù bị đánh nằm úp sấp vẫn là liều mình đứng lên.

Phàn Ngọc Ki đứng ở bên cạnh, hần so với Phàn Ngọc Lâm cao nửa cái đầu, thân hình lại đơn bạc rất nhiều, xứng thượng trương mặt trẻ con kia, thoát nhìn tựa như cái thiếu niên chưa lớn.

Mặc cho ai cũng không tin tưởng hần đã hai mươi ba, hơn nữa mười sáu tuổi liền tiến quân doanh, mới hai mươi tuổi đã được phong làm tướng quân.

Hần nhìn chằm chằm chiến cuộc, xem hắc quân nhà mình người đứng vững bắt đầu thừa thớt, vẻ mặt lãnh đạm vẫn không thấy một tia khẩn trương.

So với chiến cuộc phía dưới, càng làm cho hần để ý là nam nhân tuần mỹ đang theo dõi bên cạnh hần.

Ân Mặc Ly, ba năm trước được Quân thượng phái tới trở thành quân sư Phàn gia quân, không có người biết thân phận cùng lai lịch của hần, hần vừa đến quân doanh, lập tức rước lấy mọi người nhìn chăm chú.

Khuôn mặt tuần mỹ tà mị, hoa lệ tiên diễm phú, mười rương hành lý lớn, tay cầm lưu ly tinh màu vàng, không nhìn ánh mắt mọi người, thần sắc tự nhiên

tựa sương khói, quan trọng nhất là, thế nhưng còn mang theo hai gã vị tỷ nữ xinh đẹp bên người. Đây là quân doanh, không phải địa phương dành cho một cái công tử mặt hoa ngọc!

Trong quân doanh các nam nhân phần nộ rồi, bọn họ ở trong quân doanh nhện lâu như vậy, muốn ôm nữ nhân còn phải chờ ngày nghỉ, mà nam nhân thoát nhìn như nữ nhân này dựa vào cái gì mang hai cái mỹ nhân như hoa như ngọc đến quân doanh nha!

Quân sư? Không! Bọn họ không phục!

Đổi mặt chúng binh sĩ ghen tị, hăm mộ cùng oán hận, Ân Mặc Ly lạnh nhạt không nhìn, trực tiếp trụ tiền doanh trưởng của hắn, hơn nữa quy định mỗi ngày đều phải vì hắn chuẩn bị nước ấm, hắn thói quen mỗi ngày tắm rửa. Hắn thích yên tĩnh, cho nên ở phụ cận doanh trưởng của hắn không được ồn ào tranh cãi âm ỉ. Hắn thích sạch sẽ, cho nên trên người hắn ô mỡ hôi, không được đến gần hắn trăm bước. Hắn mang đến hai gã tỷ nữ chỉ có thể hầu hạ hắn, ai dám đụng một cọng lông tơ tỷ nữ của hắn, hắn liền đem người nọ đuổi ra quân doanh.

Này đó mệnh lệnh, làm cho chúng binh sĩ vốn là không phục hắn lại là phần nộ bất mãn, trực tiếp cáo lên Phàn Ngọc Kì, muốn đem quân sư mới đến này hảo hảo giáo huấn.

Thân là tướng quân, Phàn Ngọc Kì phải duy trì sĩ khí trong quân, đương nhiên không được quá mức độc hành độc đoán, hơn nữa quân sư đại nhân này... hành vi đúng là quá càn rỡ.

Bởi vậy, Phàn tướng quân mang theo oán khí của chúng tướng sĩ, đi đến doanh trưởng của quân sư đại nhân.

Không trải qua thông báo —— thông báo cái gì? Trong quân doanh này trừ bỏ Phàn Ngọc Lâm liền hắn lớn nhất —— hắn xốc lên lều vải, đã thấy sương khói lượn lờ, đục dưng rộng lớn hai người có thể tiến vào, Ân Mặc Ly bắt tay làm gối nằm lên, ẩm ướt tóc dài rối tung, hai nữ tỷ đang giúp hắn chà lưng, đâm lưng.

Phát hiện có người tiến vào, Ân Mặc Ly nâng lên mặt, mạn đà hoa nơi khóe mắt như nở rộ cực kì xinh đẹp, trắng nõn khuôn mặt tiên diễm không tỳ vết, ẩn ẩn lộ ra một cổ mị thái, đồng tử như ngọc lưu ly, cánh môi xinh đẹp khinh dương.

“Tướng quân đại nhân bái phỏng, có việc sao?” thanh âm khàn khàn, giọng như giọng hát mỹ nhân ngư trong truyền thuyết.

Phàn Ngọc Kì đột nhiên có loại cảm giác không thể hô hấp. “Không, không có việc gì, ngưng ngưng, quấy rầy.” nói xong câu này, hắn vội vàng rời đi, trốn vào doanh trưởng của mình. (TL: ca không có tiền đồ, hazz!!!)

Trong quá trình hỏi doanh trưởng, hắn vẫn là vẻ mặt đứng đắn, sau khi tiền doanh trưởng, biểu cảm đứng đắn kia gần như đại ra, mà bên tai nóng lên.

Đêm đó, hắn làm mộng xuân lần đầu tiên trong cuộc đời.

Nội dung mộng xuân —— mỗi lần hồi tưởng, Phàn tướng quân lỗ tai liền nóng lên một lần.

Theo lần đó về sau, hắn cũng không dám nữa cùng quân sư đại nhân cùng một chỗ, luôn tận lực cách Ân Mặc Ly rất xa, khả ánh mắt lại không nhịn được hội vụng trộm ngắm hướng Ân Mặc Ly, sau đó bên tai sẽ nóng lên, trái tim còn có thể phanh phanh phanh... đáp rất nhanh.

Bệnh trạng này làm cho Phàn Ngọc Kì thực phiền não, phiền não đến không đếm xỉa đến chúng binh sĩ đối Ân Mặc Ly bất mãn, sau đó qua vài ngày, không biết sao lại thế này, thanh âm bất mãn đối với Ân Mặc Ly nháy mắt biến mất, chúng tướng sĩ nguyên bản đối với Ân Mặc Ly không phục nhìn đến Ân Mặc Ly tự động sợ hãi như chuột thấy mèo, ngoan vô cùng.

Phàn Ngọc Kì không khỏi cảm thấy thần kỳ, bất quá hắn hướng đến không lòng hiếu kỳ, trong quân đều đã an tĩnh, hắn cũng lười đi truy cứu nguyên nhân.

Hơn nữa với hắn mà nói, làm thế nào giải quyết bệnh trạng hắn nhìn đến Ân Mặc Ly liền cảm thấy kì quái còn trọng yếu hơn.

Khả ba năm, bệnh trạng của hắn chẳng những không giảm bớt, ngược lại càng lúc càng nghiêm trọng, hơn nữa mỗi lần làm mộng xuân đều mơ thấy..... Nha! Không thể tưởng không thể tưởng.

Phàn tướng quân lỗ tai lên lút đỏ.

Ân Mặc Ly nhìn chằm chằm lỗ tai khả nghi đỏ lên, cánh môi gợi lên, “Phàn tướng quân, hắc quân của người tựa hồ mau thua.”

Nghe được thanh âm khàn khàn mê người kia, Phàn Ngọc Kì lỗ tai càng hồng, khả vẻ mặt vẫn là nhất quán lạnh nhạt nghiêm túc, “Còn có nửa canh giờ.” Hắn đối binh sĩ chính mình có tin tưởng —— đương nhiên, bọn họ như vậy nghĩ đến quán tiểu quan bị bạo súc huyết, hắn không để ý thành toàn bọn họ.

Bị đánh nằm sấp binh lính nháy mắt đánh cái rùng mình, sau đó cắn răng, đứng lên.

Xem đàn hắc quân run run bò dậy, Phàn Ngọc Lâm khẽ huyýt sáo, sau đó hướng bên dưới rống “Uy! Các người cũng không nên thua kém người ta, đầu đêm của tiểu Kì nhi còn chờ các người đâu!”

Lời này vừa ra, ý chí chiến đấu như hổ như sói của bạch quân càng tăng lên, các nàng nhưng là đánh chủ ý trình tiết của tiểu tướng quân thật lâu.

Xem trước mắt hai phương kịch liệt giao chiến, Ân Mặc Ly trừu điều thuốc, mâu quang tiếp tục dừng ở trên người Phàn Ngọc Kì. “Xem ra đầu đêm của Phàn tướng quân thực mê người.”

“Ha ha, kia đương nhiên.” Phàn Ngọc Lâm hướng Ân Mặc Ly nháy mắt một cái, “Đây chính là tiểu Kì nhi nhà ta danh xứng với thực 『 đầu đêm 』 nga!”

Ân Mặc Ly nhướn mày, xem tướng mạo Phàn Ngọc Kì quá mức tuấn mỹ, cho dù bị đại tì nhà mình lấy ra nói giỡn, hấn vẫn là gọn sóng không sợ hãi, bảo trì bộ dáng mặt than.

“Xứng với tên thực đầu đêm nha.” Hấn thì thầm, cánh môi gợi lên cười quý dị. “Làm sao bây giờ đâu? Phàn tướng quân, ta đều động lòng.”

“Thế nào, quân sư đại nhân đối đầu đêm của Kì nhi nhà ta cũng có hứng thú sao?” Phàn Ngọc Lâm cười ha ha, một mặt vô lại nói.

Ân Mặc Ly đứng dậy rồi đi trường kỉ, chậm rãi bước hướng Phàn Ngọc Kì, hướng trương mặt đứng đắn kia nhẹ nhàng than thở, cánh môi hướng vào hấn, thanh âm khinh trầm nhẹ.

“Phàn tướng quân, nếu có thể được đến đầu đêm của người, ta không để ý ở mặt dưới nga.”

Sau đó, hấn vừa lòng nhìn đến Phàn tướng quân đứng đắn mặt. . . đỏ.

※※※

Cuối cùng, hắc quân khổ thắng, tập thể bảo trụ trinh tiết bọn họ.

Tư vị thắng lợi thực mê người, tuy rằng người người bị đánh mặt mũi bầm dập, nhưng hắc quân đều mừng rỡ cười hơ hớ, thời điểm nhìn đến bạch quân đàn nữ từ kia, cái mũi đều hướng lên trên kiêu ngạo.

Phàn Ngọc Kì lại một chút cũng không cảm thấy cao hứng, tâm tình hấn thực rối rắm.

Bởi vì —— hấn bị đùa giỡn.

Phàn tướng quân, nếu có thể được đến đầu đêm của người, ta không để ý ở mặt dưới nga —— má ơi, lời này quá phận, rất tà ác! Hơn nữa Phàn Ngọc Kì rối rắm phát hiện hấn thực sự ảo tưởng bộ dáng quân sư đại nhân đang dưới thân của hấn. Xong rồi, hấn thể nhưng cảm thấy hình ảnh này hảo mắt hồn.

Tại sao có thể như vậy đâu? Tưởng hấn hai mươi ba năm qua, cho tới bây giờ không đối nữ nhân xúc động qua, kết quả duy nhất xúc động đối tượng lại là cái nam nhân.

Hơn nữa, nam nhân này còn đúng là ba năm đều xuất hiện tại trong mộng xuân của hấn.

Hấn từng hỏi qua làm đại phu tam tì, thường mơ thấy một người đại biểu cái gì —— đương nhiên, đứng đắn Phàn gia tiểu đệ tuyệt đối sẽ không nói ra là làm mộng xuân, đáng tiếc hấn không biết chính mình lỗ tai đã lên bán đứng hấn —— Phàn gia lão Tam phản ứng là vui mừng chụp vai hấn, cảm thán đệ đệ nhà mình trưởng thành.

Sau đó cách một ngày, trong nhà liền nấu trứng gà đỏ, chúc mừng nam nhân duy nhất Phàn gia rốt cục trưởng thành.

Phàn Ngọc Lâm càng một mặt dâm loạn, ôm lấy vai hấn, thẳng hỏi hấn là mộng đến ai?

Bên ngoài giang hồ trở về Phàn gia lão Tứ vừa nghe đến đệ đệ có người trong lòng, lập tức tò mò, thanh thuần lại đứng đắn đệ đệ là bị khuê nữ nhà ai dụ.

Cũng mặc kệ thế nào ép hỏi, Phàn Ngọc Kì chính là không nhận tội, chỉ biết dùng trương mặt trẻ con đứng đắn lại nghiêm túc, lời lẽ chính nghĩa cùng bọn họ nói —— trong lòng ta chỉ có bảo vệ quốc gia, không có thời gian nghĩ đến nhi nữ thường tình.

Kỳ thực lời này nói ra miệng, Phàn Ngọc Kì chính mình đều chột dạ.

Khả hấn đâu có thể nào nói thật, nói cho người nhà hấn biết hấn mộng xuân cùng một người nam nhân, tuyệt đối sẽ bị toàn bộ nữ nhân trong nhà làm thịt.

Hấn là nhất mạch nam nhân suốt ba thế hệ Phàn gia. Tổ tiên Phàn gia là khai quốc công thần, thành lập vô số công lao, Phàn gia còn được khai quốc tiên hoàng phong làm đệ nhất tướng quân phủ Tuyết Tầm Quốc. Bao năm qua gia chủ Phàn gia vì Tuyết Tầm Quốc lập hạ rất nhiều công lao hấn mã, năm giữ trăm vạn quân mã, cực chịu Tuyết Tầm Quốc nhiều đời quân thượng tín nhiệm.

Ở Tuyết Tầm Quốc truyền lưu một câu —— chỉ cần có Phàn gia quân, Tuyết Tầm vĩnh viễn bất diệt.

Chỉ tiếc Phàn gia nam nhân không vượng, đến về sau, lên chiến trường đều là Phàn gia nữ nhân.

Mọi người đều biết, nữ nhân Tuyết Tầm Quốc không thể khinh thường, trong đó, đặc biệt là nữ nhân Phàn gia, Phàn gia quân uy danh hiển hách, có thể nói bách chiến bách thắng, mà danh hào bách chiến bách thắng này nhưng là từ Phàn gia nữ nhân đánh trận mà dành được.

Người người đều biết, nữ nhân Phàn gia anh dũng thiện chiến, ở chiến trường đi trước làm gương, có thể nói là vách tường lớn nhất của Tuyết Tầm Quốc.

Phàn gia nữ tử không gả ra ngoài, chỉ chiêu nam ở rể, cũng không biết vì sao, sinh ra nam nhân cơ bản lại cực nhỏ, mà ở gần nhất ba đời nhưng lại đều chỉ sinh nữ oa, thẳng đến Phàn Ngọc Kì, rốt cục có một nam nhân.

Thân là nam nhân duy nhất Phàn gia, luôn nhận hết sự sùng ái, được dung túng như các tiểu công tử hoàn hảo (* hoàn hảo: chỉ người vô dụng, chỉ biết ăn chơi, được nuông chiều hư), vậy sai lầm rồi.

Bởi vì làm nam nhân duy nhất, cho nên Phàn Ngọc Kì bị quản được càng nghiêm. Trên hắn có bốn tỷ tỷ, đại tỉ tông quân, nhị tỉ tiền triều đình, tam tỉ học y, tứ tỉ thi tại giang hồ, mà bốn tỷ tỷ này, đúng là lại càng nghiêm khắc.

Hắn từ nhỏ không chỉ học tứ thư ngũ kinh, còn phải đọc rành các binh pháp, buổi sáng trời chưa sáng đã bị lôi đi đứng tấn luyện công, luyện công xong, còn muốn nhận bốn vị tỷ tỷ dạy dỗ — cái gọi là dạy dỗ chính là cùng các nàng tỷ thí, mà tuổi nhỏ hắn tuyệt đối là bị làm bao cát đánh, chiếu cách nói tam tỉ Phàn gia, học võ bước đầu tiên, muốn chịu đòn, bị đánh.

Thẳng đến hắn ở mười sáu tuổi năm ấy rốt cục đánh thắng Phàn gia tứ tỉ muội, lập tức bị Phàn Ngọc Lâm ném vào quân doanh, theo cấp thấp nhất tiểu binh làm lên, khi đánh giặc, hắn tuyệt đối bị đẩy đi tiên phong, Phàn gia đại tỉ viết: Muốn thành người được mọi người trọng, phải không sợ chết. Ở đủ loại tôi luyện — chủ yếu là đại tỉ Phàn gia tôi luyện — hắn gian khổ theo một cái tiểu binh trở thành tướng quân.

Hắn biết nữ nhân trong nhà đối với hắn kỳ vọng, cho nên hắn nghiêm chỉnh kiểm chế bản thân, không cho chính mình phạm bất kì tia sai lầm nào, chỉ sợ làm cho người trong nhà thất vọng — chính trực Phàn tướng quân tuyệt đối sẽ không thừa nhận là các nữ nhân trong nhà đáng sợ, làm cho hắn không dám phạm sai lầm, bởi vì phạm sai lầm kết cục sẽ rất thảm.

Mà lúc này, hắn lại phạm sai lầm lớn nhất trong cuộc đời.

Phàn Ngọc Kì lại theo trong mộng bùng tỉnh, hắn thô thở phì phò, cái trán đỏ mồ hôi, miệng khô lưỡi khô, hạ phúc như một đoàn tà hỏa.

Hắn vẫn nhớ mới vừa rời mộng.

Trong mộng, tà mị nam nhân dán lên thân thể hắn, ướt át môi hàm chứa hắn, đầu lưỡi nhẹ nhàng linh hoạt tham tiến trong miệng hắn lại giao hoạt rời khỏi.

Ngón tay dán ngực của hắn, nhịp đập của hắn lớn đến hai người đều nghe được đến.

“Tìm người đập thật nhanh.” Thanh âm khàn khàn hoặc nhân ở bên tai hắn nhẹ thở hơi nóng, môi mông khê cắn vành tai hắn. “Muốn ta sao? Chỉ cần là người, ta nguyện ý ở mặt dưới.”

Lời này, cỡ nào dụ hoặc người.

Phàn Ngọc Kì đỏ mặt, cơ hồ là cơ khát xem hắn.

Nam nhân nằm xuống, chân phải cạo dục vọng sớm tăng lên của Phàn Ngọc Kì, con người đen đặng khiêu khích, hồng nhạt đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm môi, bộ dáng gợi cảm liêu nhân làm cho Phàn Ngọc Kì mau đề nén không được thú tính trong lòng.

“Ngọc Kì.....” Cánh môi thoát nhìn mềm mại lại ngon miệng khê mở, cúi đầu sâu kín, tâm can sớm rung động.

Mỗi khi nghe được thanh âm khàn khàn kia như vậy kêu hắn, Phàn Ngọc Kì liền cảm thấy kích động, chỉ có ở trong mộng, người kia mới có thể gọi tên của hắn.

Xem gương mặt tuấn mỹ kia gần như tà mị, Phàn Ngọc Kì rốt cuộc đề nén không được trong lòng khát vọng.

Ở dục vọng nổ tung kia trong nháy mắt, hắn bùng tỉnh.

Khả lửa nóng dưới bụng cũng là như vậy rõ ràng, hắn vẫn thật sâu nhớ người kia yêu mị, còn có thanh nhả long tiên hương trên người hắn.

Qua hồi lâu, rốt cục bình ổn dục vọng rầm rĩ, nhắm mắt lại, Phàn Ngọc Kì cảm thấy chính mình tỉnh bì lực tấn, hơn nữa, hắn không thể không thừa nhận một sự kiện bị thảm, một sự kiện hắn trốn tránh ba năm —

Hắn, đoạn tụ.

Bạn đang đọc truyện *Đùa Giỡn Chính Trực Tướng Quân* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2

Đụng vào, phanh, a – một thân ảnh bay lên, theo tiếng kêu thê thảm lưng lẩy ngã xuống đất, kết cục liền cùng vô số đồng bào phía trước giống nhau, chết ở trên đất không thể động dậy.

Thiếu niên mất lạnh xem thi thể nằm trên mặt đất, không nhìn bọn họ ai ai rên rì, thản nhiên nói: “Đứng lên.”

Còn nha lão đại!

Nghe được những lời này của tướng quân, một đám giả chết nằm trên mặt đất mặt đều xanh.

Đừng nhìn tướng quân bọn họ bộ dạng một bộ thiếu niên gầy yếu, kia chính là thoát nhìn nha! Cởi quần áo, đáng người bạc nhược là tinh tráng rắn chắc, mỏng manh cơ bắp tràn ngập lực cùng mẽ, một phen vận động làm cho trắng nõn da thịt phiếm một tầng hắc, mồ hôi ngưng tụ ở cơ bụng tám khối, ánh mặt trời chiếu rọi, giọt mồ hôi lại giống như sương sớm một dạng, làm cho chúng nữ vậy xem bên cạnh không ngừng nuốt nuốt nước miếng.

Nha — tiểu tướng quân các nàng lúc này là tối ngon miệng.

Nhưng tướng sĩ nằm trên mặt đất chỉ cảm thấy tướng quân bọn họ mấy ngày nay thật đáng sợ nha! Không biết là ai chọc tới tướng quân, gần nhất thao luyện hoàn toàn không đem bọn họ xem làm người, bọn họ liền cùng bao cát giống nhau bị đánh a — đừng nhìn tướng quân bộ dạng tuấn tú trắng nõn, một cái người có thể một tay giơ lên một bao năm mươi cân đánh người đau hay không đau? Nhưng để tướng quân đại nhân đánh tới người vừa lòng, bọn họ đã vết thương luy luy, thâm hại vô cùng.

Một ngày còn có thể chống đỡ, nhưng đã liên tục bảy ngày nha! Nay còn không để cho người ta sống nha! Còn như vậy tiếp tục không cần quốc gia khác tới cửa tấn công, bọn họ cũng đã bị tướng quân nhà mình đánh chết.

“Tướng quân! Chúng ta đã không được, van cầu ngài tha chúng ta đi!” biệt hiệu thối lỗi đầu Triệu Đại dẫn đầu xin khoan dung, tích lũy bảy ngày thương làm cho sắc mặt hắc tái nhợt đến xanh xao, thương lão tiểu tụy cũng không riêng một mình hắc, toàn bộ người nằm trên mặt đất cùng hắc không sai biệt lắm.

“Chắc chắn, thối lỗi đầu, người thật đúng là yếu ớt đi, có phải hay không nam nhân nha!” Tôn đại nương ở một bên cười nhạo. Không chỉ nàng, liên can nương tử quân đối với bọn nam nhân đang nằm trên mặt đất đều tỏ vẻ khinh bỉ.

“Xú bà nương người cấp Lão Tử câm miệng!” Nương! Bị tướng quân đánh còn muốn đàn nữ nhân vậy xem này cười nhạo, tôn nghiêm nam nhân của bọn họ toàn không có!

“Tiểu tướng quân người xem, Triệu Đại hắc còn có khí lực rống người.” Tôn đại nương lập tức cáo trạng.

Triệu Đại mặt triệt để đen, hắc hung hăng mà trừng Tôn đại nương liếc mắt một cái, một mặt đối Phàn Thiếu Kỳ lập tức giả bộ đáng thương.

“Tướng quân, chúng ta thực sự không được, đại nhân ngài lại đánh.” Nhìn đến tướng quân đại nhân ánh mắt híp lại, Triệu Đại thức thời sửa miệng, “Không, là thao luyện chúng ta bảy ngày, các huynh đệ đều không chịu nổi, van cầu ngài, buông tha chúng ta đi.” Bọn họ đã không chịu nổi hắc chà đạp nha!

“Như vậy lại không được, các người muốn thế nào lên chiến trường? Dịch nhân cũng sẽ không bởi vì các người cầu xin tha thứ mà bỏ qua các người.” Phàn Ngọc Kỳ hừ lạnh.

Làm ơn, bọn họ tình nguyện ở chiến trường cùng người chém giết, cũng không cần làm bao cát bị đánh, tướng quân âm dương quái khí so với bất cứ cái gì đều đáng sợ.

Khả bọn họ cái gì cũng không dám nói, chỉ có thể cúi đầu cầu nguyện, bày ra bộ dạng xấu hổ, chỉ cầu tướng quân đại nhân buông tha bọn họ.

Đối mặt chúng thuộc hạ như thế, Phàn Ngọc Kỳ tâm tình càng kém, khuôn mặt tuấn tú nhiễm thượng nôn nóng cùng u ám.

“Tướng quân gần đây tâm tình tựa hồ không tốt?” Thanh âm khàn khàn theo phía sau truyền tới, Phàn Ngọc Kỳ sắc mặt cứng đờ, mặt lại không chút biểu cảm, lưng cũng là thẳng tắp đứng.

“Tâm tình không tốt cũng đừng bắt người khác trút giận, cái này tựa hồ không phải tác phong tướng quân.” Nhàn nhạt long tiên hương đánh úp về phía Phàn Ngọc Kỳ, người nọ liền đứng ở bên người hắc.

Trường bào đỏ tươi, tóc dài đen thui lấy hồng tòng bó lại, (TL: cái ni Linh nghĩ chắc là dùng dây đỏ buộc tóc quá. * nhún vai* Không biết nữa) mạn đà la nơi khoe mắt càng theo kiểu diêm, khuôn mặt tà mị phong hoa tuyệt đại, Ấn Mặc Ly vừa xuất hiện, bốn phía dường như đều thành hắc bạch, chỉ có hắc là phong cảnh tối hoa lệ.

Phàn Ngọc Kỳ sắc mặt không thay đổi, nhìn không chớp mắt, ánh mắt nghiêm khắc vẫn cứ nhìn chăm chăm thủ hạ đang nằm trên mặt đất. “Ta đang thao binh.” Cái gì hết giận, hắc mới không có!

Hắc mới không phải bởi vì phát hiện chính mình luôn luôn trốn tránh bí mật không biết đối mặt thế nào, mượn danh nghĩa thao luyện làm cho thủ hạ bởi

hắn phát tiết nôn nóng trong lòng.

Hắn làm sao có thể hội làm loại sự tình này!

Là đám binh lính này quá an nhàn, ngay cả một quyền của hắn đều không chịu nổi, như vậy thế nào đánh giặc? Thế nào bảo vệ quốc gia?

Hắn là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nha!

“Đạ, tướng quân không phải đang trút giận, là ở thao luyện.” Ân Mặc Ly cười phụ họa, hút một ngụm thuốc, lại khinh ngạo hưởng bên mặt đứng đắn của Phàn Ngọc Kì phun sương, thon dài thân hình tới gần hắn, cái đầu của hắn chỉ tới nửa đầu của Phàn Ngọc Kì, ngẩng đầu đối Phàn Ngọc Kì nói chuyện, cánh môi vừa khéo tới gần lỗ tai của hắn.

“Bất quá đều đến giữa trưa, tướng quân trước làm cho bọn họ nghỉ ngơi dùng bữa, ă?”

Phàn Ngọc Kì cảm giác mỏng manh hơi nóng thổi đến lỗ tai của hắn, còn có hương thơm tươi mát của thân thể y. Lỗ tai không tự giác đỏ lên.

Nhưng khuôn mặt tuấn tú vẫn cứ chính khí nghiêm nghị, mặc đồng lạnh lùng nhìn quét chúng binh sĩ, dưới ánh mắt khát vọng của bọn họ, lạnh nhạt nói: “Thao luyện kết thúc.”

Vừa nghe đến lời này, chúng binh sĩ nguyên bản giả chết trên mặt đất lồm cồm bò dậy, “Tạ tướng quân!” nhất tề rồng lớn, bước nhanh chạy trốn.

Bên cạnh nhóm nương tử quân vây xem, nhìn đến quân sư đại nhân mỉm cười vọng tới trong ánh mắt, rõ ràng trương mặt tuấn mị kia, cười như thế mê người, nhưng dưới đáy lòng các nàng lại lạnh run.

“Ách, đi một chút, ăn cơm đi.” Tôn đại nương rũ xuống mắt sờ sờ cái mũi, chạy nhanh lấy người, nhất phiếu nương tử quân cũng đi theo nàng phía sau rồi đi.

Trong nháy mắt, giáo trường trống trải liền thừa Phàn tướng quân cùng quân sư đại nhân hai vị.

Phàn Ngọc Kì vẫn cứ nhìn không chớp mắt, nhìn thẳng tiền phương, một bộ dáng đứng đắn, lại không biết như vậy chỉ làm cho người bên cạnh càng muốn chọc hắn.

Ân Mặc Ly môi vẫn cứ cách lỗ tai Phàn tướng quân rất gần, “Tướng quân đang khản trương sao?” Nói xong, còn cố ý hướng lỗ tai thổi khẩu khí.

“Khản ... khản trương cái gì?” Vừa nói hoàn, Phàn Ngọc Kì phát hiện chính mình thế nhưng lắp bắp nói, hơn nữa ngữ khí kích động, quả thực tổn hại uy nghiêm tướng quân, hắn lập tức chính sắc, ngẩng đầu ưỡn ngực, lời lẽ chính nghĩa, “Bản tướng quân có cái gì háo khản trương?”

“Kia tướng quân làm sao không đối mặt nhìn ta?” Ân Mặc Ly cười khê, rõ ràng hắn ở bên cạnh hắn, hắn luôn luôn xem tiền phương làm cái gì?

Mặt... đối mặt hắn? Chính trực Phàn tướng quân rồi rầm.

Từ sau khi hắn đối mặt cái bí mật xấu hổ kia, hắn liền trốn tránh Ân Mặc Ly, vốn sẽ không dám tới gần quân sư đại nhân, mấy ngày nay cách hắn càng xa càng tốt, ngay cả ánh mắt cũng không dám nhìn.

Hắn sợ tâm tư xấu hổ của chính mình bị Ân Mặc Ly phát hiện. Điều này nên làm sao? Hắn còn chưa có quyết định hảo muốn hay không cùng Ân Mặc Ly cùng nhau — dù sao đám nữ nhân đáng sợ trọng nhà vẫn là bóng ma trong lòng hắn nha. Lại nói, hắn đoạn tụ không có nghĩa là Ân Mặc Ly cũng đoạn tụ, xem hai cái thị nữ xinh đẹp bên người hắn, chỉ biết Ân Mặc Ly là yêu thích nữ nhân.

Sự thật tàn khốc này làm cho Phàn Ngọc Kì tâm tình thật buồn bực, sắc mặt cũng càng âm trầm.

Gặp Phàn Ngọc Kì sắc mặt so với năm kia phụng mệnh tiêu diệt hải khấu, đối mặt mười chiến thuyền vây quanh còn âm trầm, Ân Mặc Ly nhưn mày, “Tướng quân, người đang nghĩ cái gì?”

“Nhớ người.” lời vừa ra khỏi miệng liền cảm thấy lời này không đúng, Phàn tướng quân chạy nhanh bỏ cứu, áp chế miệng khản trương lắp bắp, cố giữ vững trấn định. “Ta là nói muốn hỏi quân sư người có đối bụng không?”

Đương nhiên, ánh mắt của hắn vẫn cứ không đối mặt Ân Mặc Ly.

“Tướng quân muốn theo giúp ta dùng cơm trưa sao?”

“A?” Không nghĩ tới hắn sẽ nói như vậy, Phàn Ngọc Kì ngốc lảng. Bởi hắn cùng dùng bữa. Nghĩ như vậy, hắn hình như không cùng Ân Mặc Ly cùng ăn cơm qua, hắn không khỏi có chút động lòng, không thể được! Hắn bây giờ còn không thể đối mặt Ân Mặc Ly.

“Không, ta.”

“Tướng quân.” Ân Mặc Ly đánh gãy hắn. Gặp Phàn Ngọc Kì luôn luôn không nhìn hắn, hắn quyết định chính mình bước lên một bước chân, đứng ở trước mặt Phàn Ngọc Kì, như là phát hiện cái gì, hắn lộ ra thần sắc kinh ngạc. “Tướng quân, ta phát hiện một sự kiện.”

Tạm dừng ngữ khí làm cho Phan Ngọc Kì khẩn trương, nguyên bản né tránh mắt không nhìn được chống lại Ân Mặc Ly, “Phát... phát hiện cái gì?”

“Ta phát hiện.” Ân Mặc Ly tới gần hẳn, hai người quá thân cận, hẳn cơ hồ có thể nghe thấy tiếng tim đập dồn dập của Phan Ngọc Kì, điều này làm cho bên miệng tươi cười hẳn càng dương cao.

“Ta phát hiện tướng quân người... bộ dạng rất đẹp mắt.”

A? Phan Ngọc Kì thất thần.

Ngón tay thon dài trắng nõn sờ mặt Phan tướng quân, khàn khàn thanh âm than nhẹ, “Ngay cả làn da cũng tốt như vậy, nếu tướng quân là nữ, ta nhất định đem tướng quân lấy về nhà.” Ngữ khí của hắn lẫn vào một tia đáng tiếc, ngón tay như có như không họa trên môi Phan Ngọc Kì.

Ách. Phan Ngọc Kì cảm thấy môi ngứa, tâm cũng ngứa.

Ân Mặc Ly thu tay, như là cảm thấy chính mình thất lễ, trên mặt hiện lên xin lỗi. “Thực thật có lỗi, lời vừa rồi mạo phạm tướng quân.”

“Không, không quan hệ.” Phan Ngọc Kì ngây ngốc đáp lời. Hắn vẫn đắm chìm bên trong cảm giác vừa rồi, môi còn lưu lại cảm giác lạnh lẽo của ngón tay.

“Ta đây đi trước dùng cơm trưa.” Ân Mặc Ly mỉm cười, xoay người rời đi, trong mắt hiện lên một đạo lưu quang giáo hoạt như hồ ly.

Phan Ngọc Kì hơi giật mình xem quân sư đại nhân rời đi, nghĩ Ân Mặc Ly mới vừa rồi nói nói.

Nếu tướng quân là nữ, ta nhất định đem tướng quân lấy về nhà.

Hắn rất muốn hỏi Ân Mặc Ly, hắn không để ý hắn là nam, không biết hắn có nguyện ý hay không gả cho hắn.

Biết chính mình đoạn tụ, Phan Ngọc Kì cũng không phiền não. Hắn hướng tới là người thích ứng trong mọi tình cảnh, hơn nữa thân là một cái nam tử hán đỉnh thiên lập địa, vốn nên đối mặt chuyện tình chính mình.

Đoạn tụ liền đoạn tụ, sợ cái gì — được rồi, nữ nhân trong nhà là thực đáng sợ, nhất là bốn vị tỷ tỷ.

Phan Ngọc Kì lĩnh ngộ chính mình đoạn tụ, lo lắng nhất chính là Phan gia tứ tỷ muội, theo năm tuổi bị đánh đến mười sáu tuổi, hẳn rõ ràng hiểu được bốn nữ nhân này có bao nhiêu khủng bố.

Bất quá Phan Ngọc Kì cho tới bây giờ sẽ không là người sợ chuyện trốn tránh, hơn nữa suy xét qua đi, hắn phát hiện hắn là thực sự thực thích quân sư đại nhân về phần vì sao sẽ thích Ân Mặc Ly, hắn cũng không hiểu.

Chính xác mà nói, đứng đắn Phan Ngọc Kì căn bản không hiểu cái gọi là thích là cái gì, từ nhỏ đến lớn sinh hoạt của hắn đều thực quy luật, ban ngày bị Phan gia tứ tỷ muội lăng trì, buổi tối một đến ngủ, căn bản không thời gian suy nghĩ mấy chuyện phong hoa tuyết nguyệt này.

Về sau bị quăng đến quân doanh, tuy rằng trong doanh là có nữ nhân, khả đàn nương tử quân này đều so với hắn lớn, hơn nữa cơ hồ đều là xem hắn lớn lên, ở trong quân doanh, tuổi của hắn là ít nhất, ngay cả Ân Mặc Ly đều lớn hơn hắn hai tuổi.

Nữ nhân trong quân doanh tuy rằng luôn miệng muốn trình tiết của hắn, bất quá bọn họ đều biết đó là nói giỡn, Phan Ngọc Kì biết các nàng đem hắn làm như đệ đệ nhà mình đối đãi.

Trong quân doanh, bọn họ chính là người một nhà, mà bởi vì quân doanh có nữ binh, trong doanh cũng không có quân kỷ, chỉ có khi nghỉ ngơi, quân lính mới có thể đến thành tìm hoa nương hoặc quan gia, cái gọi là quan gia chính là nam kỹ.

Tuyệt Tầm Quốc đối nữ tử ước thúc cũng không lớn, nữ nhân làm chủ đương gia là thực bình thường, bởi vậy cũng có nữ nhân có được rất nhiều nam thiếp, đó là chuyện hiển nhiên ở Tuyệt Tầm Quốc. Bởi vậy đã có nữ kỹ, như vậy nhân ứng nhu cầu nữ tử, đương nhiên cũng sẽ có nam kỹ, đối với quốc gia khác xem đến cảm thấy kì quái, bởi vậy điều này coi là một cái đặc sắc Tuyệt Tầm Quốc.

Phan Ngọc Kì cho tới bây giờ chưa từng tới kỹ viện, nghỉ ngơi hắn đều ở quân doanh luyện công đọc sách, vào thành cũng rất ít đi, Triệu Đại bọn họ cũng không phải không nghĩ tới mang tướng quân nhà mình trông thấy cảnh đời, khai trai, tuy nhiên đầu tiên Phan Ngọc Kì không có hứng thú, thứ hai Phan Ngọc Lâm ở phía sau nhìn chăm chăm, lại sau đó. Quân sư đại nhân tới quân doanh, từ đó sẽ không người dám nói muốn mang tướng quân đi kỹ viện.

Bởi vậy, cho tới bây giờ không chạm qua nữ sắc Phan tướng quân kỳ thực thực ngại thẹn, hắn không biết cái gì là thích, khả vừa thấy đến Ân Mặc Ly tâm liền nhảy thật sự mau, hơn nữa không hiểu khẩn trương, điều này làm cho hắn theo bản năng tận lực tránh đi Ân Mặc Ly, cũng không nhìn đến Ân Mặc Ly lại làm hắn nhớ nhung, sau đó chính mình lại hội không nhìn được đi tìm thân ảnh Ân Mặc Ly, nhưng lại hàng đêm mơ thấy quân sư đại nhân. Thẳng đến ba năm sau, hắn mới xác nhận, chính mình thích Ân Mặc Ly.

Phan Ngọc Kì hướng tới là thành thật, tuy rằng ngay từ đầu biết chính mình đoạn tụ có giả dựa một chút chút, khả sự tình đều đã xảy ra, như vậy cũng chỉ có thể nhận.

Nhưng là, hắn là tiếp nhận rồi chính mình đoạn tụ không sai, vấn đề là hắn thích Ân Mặc Ly, không có nghĩa là Ân Mặc Ly cũng thích hắn. Tuy rằng Ân

Mặc Ly nói qua hán nếu là nữ liền cưới hán. Khả Phàn Ngọc Kì là nam, là hàng thật giả thật nam tử hán, thế nào cũng không khả năng biến thành nữ.

Bởi vậy, hướng đến thuận buồm xuôi gió Phàn tướng quân cuộc đời lần đầu tiên buồn rầu.

Phiền não Phàn Ngọc Kì thực tự nhiên tiêu sái đi đến hắc doanh, tiến vào doanh trường Phàn Ngọc Lâm.

Trong quân doanh, hắc bạch hai quân là tách ra, hắc doanh ở phía đông, bạch doanh ở phía tây, bình thường là nước giếng không phạm nước sông, bất quá bình thường hắc bạch hai quân hay cãi nhau, song phương thường xuyên đấu võ mồm, nhất là cầm đầu Tôn đại nương cùng Triệu Đại, có thể nói là trời sinh oan gia, Phàn gia hai tỉ đệ cũng đều theo bọn họ đi, dù sao coi như bồi dưỡng cảm tình.

Phàn Ngọc Kì rất ít chủ động đến bạch doanh, trừ phi trong quân doanh có việc, hoặc là Phàn Ngọc Lâm mệnh lệnh, hán mới có thể chần chừ chừ đến doanh trường Phàn đại tỉ.

Bởi vậy, làm đang xem binh thư Phàn đại tỉ nhìn đến tiểu đệ xuất hiện trong doanh trường của mình, không khỏi nhướn mày. Nếu không phải chiến la không vang, nàng thực sẽ cho rằng có địch nhân tấn công tới cửa, bằng không tránh nàng như rắn rết, tiểu đệ cũng sẽ không chủ động tìm nàng.

Phàn Ngọc Kì biểu cảm nghiêm túc, đứng ở trước án, ánh mắt thâm trầm xem Phàn Ngọc Lâm.

Hai tỉ đệ mặt đối mặt, nếu không nói, không có người nhìn ra được đến hai người là tỉ đệ. Phàn Ngọc Lâm ngũ quan thiên dương cương, nhiều năm kiếp sống quân doanh làm cho nàng màu da ngăm đen, xem ra tiêu sái tuấn mỹ, Phàn Ngọc Kì cũng là bộ dạng tuấn tú, di truyền mẫu thân xinh đẹp, ngũ quan của hán rất đẹp mắt, bộ dáng cười rộ lên như ánh mặt trời xán lạn, sau đó mặc danh kỳ diệu chọc nộ đào hoa — điều này làm cho Phàn Ngọc Kì cảm thấy rất phiền, vì tránh chọc vận hoa đào, hán rõ ràng liền làm mặt lạnh lùng, về sau thói quen, tươi cười cũng biến thiếu.

Bất quá tướng quân đại nhân lại không biết hán mặt lạnh lùng khốc dạng chính là càng khiến cho nữ nhân tăng lên dục chinh phục, bằng không nữ nhân trong quân doanh như thế nào nhìn đến hán liền phát ra ánh mắt sói.

Chúng quốc đều biết, Tuyết Tầm Quốc có cái thiếu niên tướng quân, nhìn như tuổi nhỏ non nớt, nhưng người xem nhẹ Phàn Ngọc Kì này, cuối cùng đều trở thành thủ hạ bại tướng của hán. Phàn Ngọc Kì chứng minh rồi, người Phàn gia không một cái dễ khi dễ, bọn họ là thành lũy Tuyết Tầm Quốc, là Phàn gia quân bách chiến bách thắng.

Phàn Ngọc Kì vẻ mặt đứng đắn nghiêm túc, đã có thể tính đối mặt thiên quân vạn mã, vẻ mặt của hán chưa từng trầm trọng qua, bởi vậy nhìn đến đệ đệ nghiêm túc chăm chú nhìn, Phàn Ngọc Lâm càng kinh ngạc.

Nàng nhớ năm trước đánh son tặc, khi Phàn Ngọc Kì bị mười mấy tên cường đạo vây quanh, vẻ mặt của hán cũng không như vậy tối tăm ngưng trọng.

“Đại tỉ, ta có việc muốn hỏi ngươi.” Ở quân doanh hán kêu Phàn Ngọc Lâm tướng quân, chỉ khi có việc riêng, hán mới có thể kêu đại tỉ.

Bất quá tự hán tiến quân doanh đến, đây là hán lần đầu tiên ở trong quân doanh kêu Phàn Ngọc Lâm đại tỉ.

Hướng đến độc lập tự chủ tiểu đệ thế nhưng có việc muốn hỏi nàng, nhưng lại không phải việc chung, là việc riêng, Phàn Ngọc Lâm triệt để bị gọi lên lòng hiếu kỳ.

Buông binh thư trên tay, nàng bày ra bộ dáng hảo tỷ tỷ, cực lực khống chế trên mặt tươi cười, nghiêm túc nói: “Khó được Kì nhi tướng cùng tỷ tỷ tâm sự, tỷ tỷ đương nhiên chăm chú lắng nghe.”

Không nhìn Phàn Ngọc Lâm một bộ dáng tươi cười, Phàn Ngọc Kì ho nhẹ một tiếng, tầm mắt hơi hơi chuyển khai, có chút liếc xoay.

“Kỳ thực là..... Ta có cái bằng hữu, ách..... Hán có người trong lòng, đã có trở ngại rất lớn.” Giới tính quả thật là trở ngại lớn đi. “Hán thực phiền não, liền hỏi ta nên làm cái gì bây giờ..... Khụ, ngươi cũng biết ta đối loại sự tình này không biết gì, cho nên liền thay bằng hữu của ta tới hỏi ngươi.”

“Ai dám trở ngại ngươi?” Phàn Ngọc Lâm kích động chụp bàn. Khó được đệ đệ nhà mình có mối tình đầu, là kẻ nào không có mắt cản trở hán? “Nói cho đại tỉ, đại tỉ đi chém người kia!”

Trừ bỏ giới tính, trở ngại lớn nhất chính là các ngươi bốn người... ách... đương nhiên, lời này Phàn Ngọc Kì là tuyệt đối không dám nói ra khỏi miệng.

Hán đã hạ quyết tâm, trước giấu giếm chuyện chính mình đoạn tụ, chờ hán cùng Ân Mặc Ly có kết quả lại thừa nhận, như vậy ít nhất khi hán bị đánh nửa chết nửa sống, còn có người yêu an ủi.

Âm mưu quỷ kế Phàn tướng quân không phải không biết, đánh giấc thôi, không động não chỉ trông vào sức mạnh thể nào đánh thắng. Bất quá đem mưu kế dùng ở thân nhân nhà mình, Phàn Ngọc Kì không khỏi có chút chột dạ.

Khả vừa nghĩ đến Ân Mặc Ly hán liền bất cứ giá nào, cho dù bị đánh chết đi sống lại hán cũng nhận mệnh.

“Đại tỉ, người kia không phải ta, là bằng hữu của ta!” Phàn Ngọc Kì nghiêm khắc cường điệu, sắc mặt chính trực không thay đổi, chính là ánh mắt lần tránh, không dám chống lại Phàn Ngọc Lâm.

“Nha.” Biết đệ đệ nhà mình da mặt mỏng, Phàn Ngọc Lâm vội vàng sửa miệng: “Đúng đúng, là bằng hữu của ngươi, là đại tỉ nhất thời nói sai.” Nàng rất

phối hợp, không có vạch trần lời nói dối vụng về của đệ đệ.

Mọi chuyện trong quân doanh chuyện nào nàng không rõ ràng, này đó lão binh đều là da mặt chai sạn, chỉ có Phan đại tướng quân nhỏ tuổi nhất này là tối ngây thơ.

“Vậy người mà bằng hữu người thích có thích bằng hữu của người?” Phan Ngọc Lâm thử hỏi.

Nếu tướng quân là nữ, ta nhất định đem tướng quân lấy về nhà — Phan Ngọc Kì trong óc đột nhiên hiện lên câu này. Đây là không phải tỏ vẻ Ân Mặc Ly đối hán cũng có hảo cảm? Chính là bởi vì hai người là nam, cho nên...

Nhìn đến Phan Ngọc Kì lỗ tai đỏ, Phan Ngọc Lâm liền trong lòng nắm chắc. Xem ra là hai người tình đầu ý hợp nha! Bất quá lấy cá tính đệ đệ nhà mình, muốn truy được đến giai nhân, không biết phải chờ tới năm nào tháng nào, lão thái quân nhưng là luôn luôn vội vã ôm cháu cố đầu.

Phan Ngọc Lâm quyết định đẩy đệ đệ một phen. “Khụ, Kì nhi nha, kỳ thực bằng hữu người tương cùng người trong lòng cùng nhau cũng không phải việc khó, trở ngại cái gì kia đều là mây bay.” Khư, toàn bộ nữ nhân Phan gia tương Phan Ngọc Kì này nam nhân duy nhất trong nhà chạy nhanh cưới vợ, nơi nào hội trở ngại hán. “Chỉ cần hai người cùng nhau, còn cái gì so chuyện này trọng yếu!”

Phan Ngọc Kì hơi giật mình nghe, không tin hỏi lại, “Thực sự?”

“Đương nhiên!” Phan Ngọc Lâm một mặt nghiêm túc, lập tức trong đầu nghĩ đến một cái chủ ý. Nàng đứng dậy đi đến bên người đệ đệ, gần sát hán, hạ giọng nói: “Hơn nữa nha, muốn trừ trở ngại, còn có một biện pháp tốt.”

Phan Ngọc Kì nghe được có biện pháp, thực vội: “Biện pháp gì?” Hỏi xong phát hiện chính mình khẩu khí có chút vội vàng xúc động, lập tức ho nhẹ che giấu. “Ách, ta là lo lắng cho bằng hữu của ta, mỗi ngày ở bên tai ta hỏi, thật sự không chịu nổi, cho nên.....”

“Ta biết.” Phan Ngọc Lâm cười vỗ vỗ bả vai đệ đệ, một mặt sáng tỏ. “Kì nhi nhà ta chính là thiện lương nhiệt tâm.” Xem nàng nhiều phối hợp.

“.....” Phan Ngọc Kì càng chột dạ, ánh mắt vội vàng lẩn tránh, bất quá vẫn là không quên hỏi, “Vậy người nói biện pháp là.....”

Phan Ngọc Lâm tới gần lỗ tai đệ đệ, nhẹ giọng nói: “Say rượu thất thân.”

Phan Ngọc Kì ngây cả người, toàn bộ lỗ tai lập tức bạo hồng, ngay cả mặt trắng nõn đều đỏ lên, thanh âm của hán không khỏi phóng đại, “Này, điều này sao được?”

Chủ ý này quá đáng quá rồi! Rất, rất tà ác!

“Thế nào không được?” Phan Ngọc Lâm lườm hán một cái, một bộ dạng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. “Nói cho người, chiêu này là hữu hiệu nhất, thành công, người là của người, trở ngại cũng không có.” Dù sao đối phương cũng đối đệ đệ nhà mình có ý tứ, sau say rượu nhất định ôm ở, hơn nữa gạo nấu thành cơm, có oa nhi, kia còn có thể có cái gì trở ngại — tuy rằng vốn liền sẽ không có trở ngại. Cũng không biết Kì nhi đang nghĩ cái gì, các nàng làm sao ngăn cản hán cưới vợ, Phan gia khả hướng đến không có gì thiên kiến bè phái.

Phan Ngọc Kì nghe được ngẩn người... ngẩn người.

Hán cảm thấy biện pháp này rất không đạo đức, đường đường nam tử hán, làm sao có thể dùng loại phương pháp hạ lưu này, này sẽ làm người khinh thường.

Nhưng, nhưng là..... Hán hảo tâm động.

“Ái, nam nhân muốn đứng cảm tiến tới, luôn luôn tại chỗ chần chừ chừ chừ, đến lúc đó người bị cướp đi cũng đừng khóc.”

Cướp đi? Ai dám thương Ân Mặc Ly, hán tuyệt đối cùng người nọ liều mình!

Phan Ngọc Kì một mặt đờ đờ sát khí, khả nhìn đến ánh mắt chế nhạo của Phan Ngọc Lâm, lại bày ra bộ dáng đứng đắn.

“Ta đã biết, cảm ơn đại tì, ta đây đi trở về.” Hán cần phải cẩn thận suy nghĩ, muốn thế nào say rượu thất thân.

Phan Ngọc Lâm gãi cằm, xem thân ảnh đệ đệ rời đi, đột nhiên nghĩ đến — nữ nhân trong doanh tuổi đều so đệ đệ lớn hơn nhiều, xem Phan Ngọc Kì ngày thường bộ dáng thái độ, cũng không gặp hán đối nữ nhân trong doanh để ý qua, sẽ là ai?

Chẳng lẽ là cô nương trong thành?

Phan Ngọc Kì còn tại phiền não muốn thế nào say rượu thất thân, không nghĩ tới Triệu Đại liền giúp hán giải quyết vấn đề này.

Triệu Đại la hét, sinh nhật bốn mươi tuổi của hán nhất định phải bốn phía ăn mừng, mọi người được nghỉ muốn cùng hán đến trong thành uống một chén.

Sinh thần tướng sĩ của mình, Phan Ngọc Kì đương nhiên hán là chúc mừng, đặc biệt đồng hành còn có Ân Mặc Ly, hán đương nhiên theo.

Phan tướng quân trong lòng đánh bàn tính, tướng này có lẽ là cái hảo cơ hội thất thân.

Nhìn đến tướng quân cùng quân sư đều phải giúp hân ăn mừng, Triệu Đại cảm thấy thật hạnh diện, bởi vậy tuy rằng đồng hành có chương mắt Tôn đại nương, hân cũng làm như không thấy được.

Tất cả mọi người đều đi đến Mạc thành, thành cách quân doanh gần nhất.

Mạc thành gần biên quan, là thành trấn phụ cận lớn nhất, tuy rằng so ra kém đại thành phồn hoa, nhưng cũng tương đối náo nhiệt.

Ở trong thành có thể thấy được người ngoại tộc, Tuyết Tầm Quốc dân phong mở rộng, không ngăn cản ngoại tộc đến giao thương, bởi vậy tuy là thành trấn xa xôi, nhưng trên quán nhỏ buôn bán vật phẩm rực rỡ muôn màu, có khi vận khí tốt, còn có thể dùng giá rẻ mua được hàng tốt.

Triệu Đại liền mang theo mọi người đến Di Hương Viện, đây chính là hoa lâu nổi tiếng nhất trong thành, bên trong trừ bỏ hoa nương, cũng có quan gia.

Bình lính trong doanh, mặc kệ nam nữ, vừa đến ngày nghỉ, chính là đến Di Hương Viện hưởng thụ một chút.

Ma ma Di Hương Viện nhìn đến những gương mặt quen thuộc, lập tức cười chào đón — đương nhiên, cái thứ nhất thấy chính là thiếu niên trẻ tuổi cùng nam nhân tuấn mị. Kỳ thực không chỉ là nàng, tất cả mọi người trong sảnh đem ánh mắt nhìn về phía hai người.

Hai người này mặc kệ người nào, bộ dạng đều so với hoa nương cùng tiểu quan trong Di Hương Viện đẹp mắt, nhất là nam nhân mắt phải có mạn đà la, lại là đẹp làm cho nam nhân trong đại sảnh hai mắt dâm tà tỏa sáng.

Phản Ngọc Ki hoạt động thân mình, che ở phía trước Ân Mặc Ly, nhàn nhạt quét một vòng đại sảnh, ánh mắt lạnh như băng làm cho người có tâm dâm tà ào ào run lên, chạy nhanh thu hồi tầm mắt, không dám lại nhìn.

Phản Ngọc Ki ở trong lòng hừ lạnh, nếu không quân lệnh không được áp dân, hân nhất định đánh chết những người này — người của hân cũng dám vọng tượng?!

Mà bị hộ ở sau người Ân Mặc Ly, ánh mắt hơi co, khoe môi khẽ nhếch, hân gần sát bóng lưng phía trước, hơi nóng nhẹ thổi, “Mặc Ly đa tạ tướng quân.” Sau đó không chút nào ngoài ý muốn phát hiện bên tai Phản Ngọc Ki đỏ lên.

Ân Mặc Ly không nhịn được cười nhẹ. Thật sự là đáng yêu.

Nghe được tiếng cười Ân Mặc Ly, Phản Ngọc Ki lỗ tai càng hồng, trái tim phanh phanh đập mạnh. Hân... hân có thể hay không xa tướng, kỳ thực quân sư đại nhân cũng là thích hân?

“Uy, ma ma, tỉnh tỉnh.” Triệu Đại tức giận vẫy kêu mama đang ngốc ở. Nhìn cái gì vậy, là không xem qua nam nhân có phải hay không? Tuy rằng tướng quân cùng quân sư bọn họ là xinh đẹp một chút, cũng đừng dùng ánh mắt này nhìn bọn họ chứ, nếu một đám này ở trong quân doanh, không bị tướng quân làm thịt cũng sẽ bị quân sư kéo đến tuyết son nhạt mai.

“Ách, Triệu gia, đã lâu không thấy, Tiểu Điệp nhà chúng ta rất nhớ Triệu gia nha.” Hoàn hồn Lí ma ma vội vàng cười duyên, thiếp trên người Triệu Đại, ánh mắt kiều mỵ lưu hướng Phản Ngọc Ki cùng Ân Mặc Ly. “Hơn nữa nay gặp hai vị đại gia lạ mặt đâu. Xem hai vị đại gia này, ta đời này đều còn chưa có gặp qua người nào đẹp như vậy đâu!”

Nếu không hai người này khí thế quá mạnh mẽ, Lí ma ma đều muốn thiếp lên người bọn họ.

Không thể trách nàng nhận thức không ra Phản Ngọc Ki, tuy rằng người người đều biết có cái thiếu niên tướng quân, nhưng Phản Ngọc Ki rất ít vào thành, cho dù đến trong thành cũng đều vô cùng bí ẩn. Nói sau ai sẽ tin tưởng trước mặt người này tuấn tú thiếu niên sẽ là vị kia anh dũng thiện chiến, sát phạt quả quyết Chiến Thần.

“Đừng đánh chủ ý hai vị gia này.” Triệu Đại liếc mắt một cái liền nhìn ra suy nghĩ Lí ma ma. “Ta muốn gian phòng, rượu cùng đồ ăn tốt nhất, lại kêu vài vị cô nương cùng quan gia tiến vào.” Triệu Đại thực thức thời không làm cho Lí mama tìm người hầu hạ tướng quân cùng quân sư đại nhân, bằng không sinh nhật của hân sẽ biến thành ngày giỗ của hân.

Lí ma ma cũng là người hiểu chuyện, ở chốn thanh lâu nhiều năm người nào chưa gặp qua, nói sau hai vị gia đẹp mắt phía trước vừa thấy sẽ không là người bình thường, cô nương Di Hương Viện làm sao nhập vào mắt bọn hân.

“Tốt, ta làm theo.” Lí ma ma cười duyên, dẫn bọn họ đến sương phòng lớn nhất tại hậu viện.

Chỉ chốc lát sau, rượu và thức ăn đều bung lên bàn, vài cái cô nương cùng quan gia cũng đều ngồi vào bên người bọn người Triệu Đại, chỉ có bên người Phản Ngọc Ki không có người.

Ân Mặc Ly tắc ngồi ở bên cửa sổ, chính mình mang theo một bầu rượu, thổi phai khúc khởi, liền lười biếng uống rượu.

“Đến đến đến, chúc Triệu Đại sinh nhật vui vẻ.” Đồng hành Lưu Bằng giơ lên chén rượu, lớn tiếng nói.

Vài người cùng nâng chén cộng ẩm, Tôn đại nương một bên uống rượu, một bên đùa cợt, “Thối lão đầu, vừa già một tuổi, người còn được không?” Nàng ý là chỉ Tiểu Điệp bị Triệu Đại ôm vào trong ngực.

“Đi chết! Xứ bà nương ôm quan gia của ngươi là tốt rồi, Lão Tử hôm nay tâm tình hảo, không với ngươi ăm ỹ.” Triệu Đại tức giận hừ, sau đó quay đầu nhìn về phía Phan Ngọc Kì. “Tướng quân, cạn một ly.”

Phan Ngọc Kì cùng Triệu Đại cụng ly, một ngụm đem rượu uống hết, ánh mắt không nhìn được lạng lẽ dời về phía cửa sổ, lại vừa vặn cùng Ân Mặc Ly chống lại mặt.

Hắn phát hoảng, khả về mặt vẫn cứ trấn định, làm bộ dường như không có việc gì đem ánh mắt thu hồi, chính là thật vất vả né tránh thế nhưng lỗ tai đỏ lên đã bán đứng hắn.

Ân Mặc Ly gọi lên khoe môi, lần này không mở miệng chọc hắn, ngược lại đối Triệu Đại nói: “Triệu Đại, thế nào liền cùng tướng quân cụng ly, còn ta thì sao?”

“Nha! Tiểu nhân nào dám bỏ qua đại nhân ngài, đến đến, chúng ta trực tiếp nâng cốc uống cạn.” Triệu Đại cầm lấy bầu rượu trên bàn.

Ân Mặc Ly nhưn mày, cũng không nói cái gì, trực tiếp nhắc khỏi bầu rượu, ngửa đầu, liền hồ trút cạn rượu trong bầu mà uống hết.

“Tốt lắm!” Mọi người vỗ tay.

Triệu Đại cũng không cam yếu thế, mồm to uống hết rượu, sau đó lau miệng, “Thích! Đại nhân, chúng ta không say không về nha!”

“Hảo, không say không về.” Ân Mặc Ly tiếp nhận bầu rượu mới được đưa lên, cười đáp lời, ánh mắt tắc nhàn nhạt mà đảo qua đứng đắn tướng quân đại nhân.

Phan Ngọc Kì vành tai, cả đầu liền chỉ có một kia của Ân Mặc Ly không say không về.

Tốt lắm, Triệu Đại, khao thưởng ngươi, về sau thao luyện bản tướng quân sẽ không đem ngươi đánh chết.

Mọi người uống rượu dùng bữa, không khí thập phần náo nhiệt, Phan Ngọc Kì bị Triệu Đại một đám người ép uống vài bầu rượu, hơn nữa hắn lại muốn uống cùng Ân Mặc Ly, cũng cùng quân sư đại nhân kính không ít chén.

Qua hai canh giờ, Phan Ngọc Kì mặt đã đỏ, mà những người khác tuy rằng say, hưng trí vẫn cứ tốt lắm, gặp trời đã khuya, Triệu Đại bộ pháp lão đảo, say khướt ôm Tiểu Điệp. “Ách, các ngươi tiếp tục uống nha, ta đi trước nghỉ ngơi.” Nói xong, cười hôn Tiểu Điệp một ngụm, ở Tiểu Điệp hôn đổi, lưng lay thoáng động rồi đi sương phòng.

Triệu Đại vừa ly khai, vài người cũng đều nổi lên tâm tư, ôm ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực nha, chỉ chốc lát sau, tất cả mọi người ôm bạn ly khai.

Trong sương phòng, liền còn lại Phan Ngọc Kì cùng Ân Mặc Ly hai người.

Phan Ngọc Kì biết cơ hội tới, quơ quơ hướng quân sư đại nhân bị rượu làm choáng váng đầu.

Uống lên rượu quân sư đại nhân nhắm mắt nghỉ ngơi, sắc mặt ửng đỏ, cánh môi bị rượu biến thành ướm ất, ngồi ở bên cửa sổ.

Dưới ánh trăng, gió nhẹ nhẹ phẩy, tóc bị tử ngọc trâm vấn kể mà lay động, trắng nõn da thịt lộ ra ónh quang, hồng nhuận môi giống đường ti, tản ra ngọt hương mê người.

Phan Ngọc Kì nhìn chăm chăm môi ướm ất kia, nuốt nuốt nước miếng.

“Quân sư ngươi có khỏe không? Còn tỉnh sao?” Hắn kêu nhỏ, gặp Ân Mặc Ly không phản ứng, không nhìn được đánh bạo, đi hướng cửa sổ.

“Quân sư? Ân Mặc Ly? Ách, ngươi uống say sao?” Phan Ngọc Kì hỏi, ánh mắt không rời bờ môi hấp dẫn luôn mấp máy kia.

Gặp Ân Mặc Ly vẫn nhắm mắt, lá gan của hắn lớn hơn nữa.

Xem ra quân sư đại nhân say, có thể thất thân.....

Trái tim phanh phạch đập mạnh, tới gần Ân Mặc Ly, đã nghe đến trên người hắn thơm ngát, độc đáo long tiên hương, là mùi thuộc loại Ân Mặc Ly.

Phan Ngọc Kì luôn luôn cảm thấy trên thân nam nhân có hương thơm thực mát mẻ, cũng không phải nữ nhân, lại cảm thấy này mùi thực thích hợp Ân Mặc Ly. Có lẽ là vì người nọ là Ân Mặc Ly, cho nên, hắn cũng đi theo thích mùi này.

Khẩn trương xem Ân Mặc Ly, cảm giác say làm cho hắn không có bình thường bình tĩnh tự chế. Người trong lòng ngay tại trước mắt, cổ động tâm như xuy phát gió đêm, bị dùng sức cong động.

Tưởng thân hắn, tưởng đụng vào hắn, tưởng đem người trước mắt này chiếm làm sở hữu.

Phan Ngọc Kì rốt cuộc không thể đè nén trong lòng khát vọng, hai mắt đỏ lên cúi người, muốn ăn môi hồng nhuận kia, khi đã có thể đụng đến môi mộng hắn khát vọng đã lâu, Ân Mặc Ly đột nhiên mở mắt ra.

Phản Ngọc Kì dọa nhảy dựng, hoảng loạn lui về sau, ngữ khí lấp bắp. “Không phải. Quân sư người đừng hiểu lầm, ta không phải tương đối với người gây rối, ta chỉ là.”

“A.” Để nghe tiếng cười đánh gãy của hắn nói, Ân Mặc Ly nhìn hắn, con người đen nhàn có rượu mà ần ần thủy nhuận, ba quang lưu chuyển, đều là liêu nhân phong tình.

“Chỉ là cái gì?” Ân Mặc Ly tới gần hắn, thân thủ tóm lấy cổ áo của hắn, dùng sức lôi kéo, Phản Ngọc Kì cả người đi phía trước, hai người mặt cơ hồ chạm nhau.

“Tướng quân, người thích ta?” Hắn hỏi. Nhìn đến Phản Ngọc Kì bộ dáng khản trương, hắn nở nụ cười, tươi cười tuyệt mỹ mê người. “Ta biết, người thích ta.”

Bị ... bị phát hiện. Phản Ngọc Kì mặt đỏ tai hồng, trên mặt nghiêm túc sớm không cánh mà bay, chỉ còn lại tâm tư kích động bị nhìn thấu. “Ta, ta.”

“Hừ.” Ân Mặc Ly vươn ngón trỏ điểm trụ môi của hắn, khuôn mặt tà mị cách hắn càng gần, mâu đồng phiếm trên tức cùng một tia khiêu khích. “Ta cho phép người thích ta.” thanh âm khàn khàn cao ngạo lại mềm nhẹ như nước, khi nói đến cuối cùng một chữ, hồng nhuận môi chủ động hôn trụ hắn.

Phản Ngọc Kì sớm phát mộng, hắn hơi giật mình xem người trước mắt, môi bị nhẹ nhàng liếm duyên, sau đó ầm nóng đầu lưỡi hoạt tiến cái miệng của hắn.

Thanh thuần Phản tướng quân toàn bộ mơ hồ, trong hoảng hốt, hắn thậm chí cảm thấy đây là mộng du, chính là tương phản lại đây, lần này chủ động là Ân Mặc Ly.

Nhưng ... nhưng là hắn không muốn phản kháng, tựa như tiểu bạch thỏ chỉ thuận theo, nhậm quân sư đại nhân hôn môi.

Làm Phản Ngọc Kì bị áp đảo ở trường kì, quần áo bị nhất nhất lột ra, hắn thực đã có chuẩn bị tâm lý ở mặt dưới.

Mà khi hắn nhìn đến quân sư đại nhân cởi bỏ quần áo trên người, khi nhìn đến thân thể quân sư đại nhân trần trụi xinh đẹp, hắn, hắn ngốc ở.

Này, đây là có chuyện gì???

Bạn đang đọc truyện *Đùa Giỡn Chính Trực Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Cảnh báo cảnh nóng 18+, đề nghị các nàng chuẩn bị khăn giấy hoặc xem xét tuổi tác trước khi xem

Ân Mặc Ly khóa ngồi ở trên người Phản Ngọc Kì, tử ngọc trâm sớm bị nhỏ xuống tùy ý vứt trên mặt đất, tóc đen phân tán, thân thể trần trụi ở oánh nguyệt chiếu rọi xuống như tuyết trắng bần không tỳ vết, trước ngực hai vú khéo léo đứng thẳng, nhỏ nhỏ đầu vú là xinh đẹp hồng nhạt, giống như nhụy hoa mềm mại, làm cho người ta nghĩ tiến lên ngậm lấy.

Phản Ngọc Kì xem kia. ... không nên có bộ ngực sữa no đủ, choáng váng, cả đầu cảm giác say cũng nhảy mất tinh.

“Người, người.” Không ... không đứng, “Người, người. Người là nữ?!”

Đây là có chuyện gì? Thế nào uống rượu vào, Ân Mặc Ly liền theo nam biến nữ, chẳng lẽ rượu này có vấn đề?

Hắn khiếp sợ miên man suy nghĩ, lại không biết chính mình đem lời trong lòng nói ra miệng.

Ân Mặc Ly phốc xích nở nụ cười, cúi người ghé vào trên người Phản Ngọc Kì, ngón tay nhẹ nhàng họa trên mặt hắn, tươi cười mình điểm câu nhân.

“Biết ta là nữ, tướng quân giống như thực thất vọng?” Nàng khinh ngữ, môi gần sát hắn lỗ tai, “Chẳng lẽ tướng quân người thích ta là nam nhân sao?”

Khiêu khích quá đáng làm cho tướng quân đại nhân da mặt mồng đỏ mặt lên, cũng nhảy mất phát hiện tư thế hai người không hợp lẽ, kiều nữ mềm mại dán vào ngực của hắn, hắn sợ tới mức tưởng đây nàng ra.

Ân Mặc Ly sớm tính đến hành động của hắn, trước khi hắn hành động, nhanh chóng điểm huyết đạo của hắn, làm cho hắn ngoan ngoãn nằm ở dưới thân.

“Ân Mặc Ly người làm cái gì?” Phản Ngọc Kì không nghĩ tới Ân Mặc Ly nhưng lại hội võ, hắn luôn luôn cho rằng Ân Mặc Ly chính là văn nhược thư

sinh. Rõ ràng là nữ lại phần thành nam, lại che giấu chính mình biết võ, hẳn có loại phần nộ bị lừa gạt.

Bất quá càng nhiều, là đối tình cảnh chính mình hiện tại xấu hổ cùng khản trương. Hắn là lần đầu tiên cùng nữ nhân như vậy thân cận, thế mới biết thân thể nữ nhân như vậy nhuần, giống như đậu hủ, lại hoạt lại nộn. Khó trách Triệu Đại bọn họ như vậy thích hưởng Di Hương Viện chạy. Ngây thơ Phàn tướng quân rốt cục hiểu được.

“Cho ngươi ngoan ngoãn đừng nhúc nhích nha.” Ân Mặc Ly trên mặt cười ác liệt lại kiêu ngạo, “Ngươi không phải muốn say rượu thất thân sao?” Theo hắn luôn luôn hướng nàng kính rượu, nàng liền nhìn thấu mục đích của hắn. Rõ ràng làm một bộ mặt đứng đắn, ánh mắt không dám nhìn nàng, người sáng suốt vừa thấy đã biết hắn đánh cái gì chủ ý xấu.

Nàng cũng không nói ra, sẽ chờ hắn vào bẫy, hơn nữa bộ dáng của hắn rõ ràng chột dạ lại trang đáng yêu làm cho nàng lại muốn xem nhiều hơn.

Tâm tư chính mình bị vạch trần, Phàn Ngọc Kì để ý, thanh âm cũng yếu đi. “Ta không phải.” Hắn nghĩ thử giải thích, lại toàn bộ chột dạ, bởi vì hắn quả thật là muốn quá chén nàng, sau lại say rượu thất thân. Chính là hắn không nghĩ chiếm tiện nghi nàng, hắn đều chuẩn bị ở mặt dưới, Ân Mặc Ly lại biến thành nữ, này cùng hắn nghĩ đến hoàn toàn không giống nhau.

“Ngươi thế nào là nữ.” Kế hoạch thất bại, làm cho hắn thực thất vọng.

Nghe được hắn nói nhỏ, Ân Mặc Ly nhướn mày, mắt đẹp nguy hiểm nheo lại, “Thế nào, tướng quân đại nhân như vậy thích nam nhân sao?”

“Ai thích nam nhân!” Nói đến cùng, hắn hội đoạn tụ còn không phải bởi vì nàng. “Nếu không ngươi, ta cũng sẽ không đoạn tụ!” Mới nói xong, Phàn Ngọc Kì liền cảm thấy câu này là lạ.

“Không phải! Ta không có đoạn tụ, ta sẽ đoạn tụ là vì ngươi. Không đúng, ta không thích nam nhân, ta chỉ thích.” Hắn lập tức nuốt một chữ cuối cùng vào, cả khuôn mặt trướng đỏ bừng, ánh mắt lóe ra dao động, không dám nhìn nàng.

Mà Ân Mặc Ly sớm cười không nhìn thấy mặt mày, tâm tình sung sướng tiếp được lời nói của hắn. “Ngươi chỉ thích ta, đúng không?” Sau đó, không chút nào ngoài ý muốn nhìn đến thân thể dưới thân cứng đờ.

Điều này làm cho nàng càng muốn chọc hắn. “Mặc kệ ta là nam là nữ, ngươi chính là chỉ thích ta, đúng không?” Thấy hắn phiên ánh mắt lẩn tránh, nàng cười nhẹ, ghé vào lỗ tai hắn lặp lại lời vừa nói, bất quá lần này hơn một cái tên của hắn, “Phàn Ngọc Kì, ta cho phép ngươi thích ta.”

Ngữ khí cao ngạo như vậy đến tự nhiên, giống như là đương nhiên, có thể được đến cho phép của nàng, là chuyện cỡ nào vinh quang.

Nói như vậy nghe vào trong tai Phàn Ngọc Kì, giống như là bỏ thí ban cho, khả hắn lại bị thăm phát hiện chính mình một chút cũng không chán ghét.

Tại sao có thể như vậy? Hắn mắc phải nghiệp chướng sao? Hắn thế nào cảm thấy hắn có vẻ để ý hai vú kẻ sát ngực, thậm chí khi nàng nói chuyện, thân thể sẽ ở trên người hắn nhẹ nhàng cọ động, sau đó. Phàn Ngọc Kì xấu hổ phát hiện chính mình sẽ nổi lên phản ứng.

Nhận thấy được để ở dưới bụng cứng rắn, Ân Mặc Ly trát hạ mắt, lập tức nở nụ cười. Nàng đưa tay đi xuống, nắm giữ đã cương nóng.

“Tướng quân đại nhân, ta có thể giúp ngươi nga.” Thanh âm dụ hoặc, lòng bàn tay mềm mại dán lửa nóng, khi thì kéo khi thì nhéo nhẹ một chút.

Phàn Ngọc Kì phát ra một tiếng kêu rên, vốn là dục vọng nhếch lên nháy mắt kích động đứng thẳng.

Ân Mặc Ly cười khê, thân lưỡi khê liếm môi của hắn, trong mắt tràn đầy trêu tức, “Tướng quân đại nhân phản ứng thật lớn, chẳng lẽ tướng quân đại nhân chưa bao giờ thủ dâm qua sao?”

Tự... thủ dâm? Phàn Ngọc Kì trừng mắt to.

Hắn... hắn làm sao có thể hội làm loại sự tình này! Cho dù làm mộng xuân, dục vọng tăng vọt, hắn cũng chỉ là tắm cái nước lạnh làm cho chính mình bình tĩnh, chưa bao giờ nghĩ tới có thể dùng hai tay giải quyết.

Phàn Ngọc Kì biểu cảm khiếp sợ đã cho Ân Mặc Ly đáp án, nàng không khỏi ở trong lòng trầm mặc một chút. Sớm biết Phàn Ngọc Kì ngây thơ, cũng không nghĩ đến ngây thơ đến như vậy. Không đi tìm hoa nương, không có thị tẩm tiểu ty, mà Phàn gia gia giáo nghiêm khắc, khả ngay cả thủ dâm đều không có qua.

Ân Mặc Ly có chút muốn cười, nhưng trong lòng càng nhiều là thích.

Đúng vậy, thích.

Nàng thích thiếu niên tướng quân này thật lâu, tính tình của nàng lại ác liệt, càng thích gì đó, càng tương giữ lấy, cũng càng tương khi dễ.

Mà Phàn Ngọc Kì phản ứng luôn đáng yêu làm cho nàng muốn cắn một ngụm. Rõ ràng thẹn thùng lại trang đứng đắn, lại không biết lỗ tai hồng thấu sớm đã tiết lộ tâm tư của hắn.

Nàng làm sao không nhìn ra Phàn Ngọc Kì thăm mền nàng, cho rằng nàng là nam, lại vẫn là thích nàng, thậm chí đáng yêu tương ở mặt dưới.

Hơn nữa, không nghĩ tới hẳn không chỉ không chạm qua nữ nhân, ngay cả thủ dâm đều không có qua.....

Dân phong của Tuyết Tâm Quốc là phóng khoáng, nam nữ thượng kỳ quán là chuyện bình thường, trong nhà làm ra về dâm thư đông cung đồ cũng thực bình thường. Nàng cho rằng Phàn Ngọc Kỳ không đến thanh lâu cũng không có gì, đại khái là vì duy trì hình tượng tướng quân chính trực, cũng không nghĩ đến hẳn so với nàng tưởng còn ngây thơ.

Ngây thơ, làm cho người ta nghĩ khi dễ hẳn.

“Như vậy ta đến giáo ngươi đi.” Nàng cười, mặt mày toàn là khiêu khích, bộ dáng lại kiêu lại mị, làm cho Phàn Ngọc Kỳ đã dám chiến lại động lòng. “Ta sẽ làm cho tướng quân đại nhân rất khoái nhạc nga!”

“Không ách.....” Dục vọng ngay trước bị vuốt phẳng, có loại cảm giác nói không nên lời. “Dừng tay ngó.....” thanh âm phản kháng bị miệng nhỏ nhắn ngăn chặn.

Ân Mặc Ly hôn trụ hẳn, cái lưỡi trơn trượt tiến vào môi, đùa câu dẫn đầu lưỡi của hẳn, Phàn Ngọc Kỳ phản ứng trực trặc thỏa mãn ham muốn khổng lồ của nàng.

Bàn tay nắm giữ lửa nóng càng buộc chặt, cao thấp âu yếm cọ xát, ngẫu nhiên dùng ngón cái lau quá ngay trước, lập tức cảm nhận được dưới thân run run, trong tay dục vọng càng nóng... càng nóng.

Phàn Ngọc Kỳ bị thân mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy hương vị của nàng thơm quá hảo ngọt, còn có tay nàng..... Tà ác vuốt hẳn, khi khinh khi trọng, thậm chí dùng móng tay thối qua.

Ách — Phàn Ngọc Kỳ hồ khu chân động, nóng dịch nhảy mắt phun ra.

Ân Mặc Ly dọa nhảy dựng, rời đi môi của hẳn, hai người bên môi vẫn còn nước bọt.

Nàng trừng mắt nhìn, xem thô suyển tướng quân đại nhân.

Phàn Ngọc Kỳ đỏ mặt, trừng mắt nàng.

Mà nàng cũng là một mặt vô sự, mở ra ngón tay dính đầy tinh dịch, dùng ngửi khi kinh ngạc lại mang theo trêu đùa nói: “Tướng quân đại nhân..... Nhĩ hảo mau nga.” Mối chốc lát, liền tiết.

“.....” Phàn Ngọc Kỳ vốn là đỏ mặt lên.

Hướng đến chính trực uy vũ, anh dừng quả cảm, được xưng là bất bại chiến thần Phàn tướng quân cuộc đời lần đầu có cổ xúc động xấu hổ và giận dữ muốn chết.

Phanh! Phanh! Oa — một thân ảnh bay lên, hạ xuống, ai ai rên rì quỳ rạp trên mặt đất, chung quanh còn rất nhiều người cùng cảnh ngộ.

“Đứng lên.” Phàn Ngọc Kỳ lạnh lùng nhìn giả chết trên đất Triệu Đại.

Triệu Đại muốn khóc, vì sao trên đất nằm sấp nhiều người như vậy, tướng quân chỉ gọi hẳn đứng lên? Rõ ràng đều là lập tức ngã xuống, hẳn lại bị đánh thảm nhất, hẳn là nơi nào chọc tới tướng quân? “Tướng quân, ta là nơi nào chọc ngài tức giận? Cầu ngài nói cho tiểu nhân, được không?”

Phàn Ngọc Kỳ mặt không chút biểu cảm, lãnh đạm hỏi lại, “Ta xem lên rất giống tức giận sao?”

Giống, không chỉ giống, hơn nữa cảm giác ra đến tướng quân là giận chó đánh mèo đến trên người hẳn — khả Triệu Đại nào dám nói thật, hẳn chỉ có thể về mặt đau khổ, thể nào đều nghĩ không ra vấn đề là ở đâu.

Tự sau ngày sinh nhật của hẳn, tướng quân tựa như ăn thuốc nổ dường như, chẳng lẽ ở Di Hương Viện phát sinh chuyện gì? Chẳng lẽ là cô nương bên trong không biết điều đùa giỡn tướng quân, mới làm cho tướng quân tâm tình không tốt, liên quan mấy ngày nay đều trả thù ở trên người hẳn sao?

Dựa vào! Triệu Đại quyết định lần sau nghĩ phép muốn đi chất vấn Lí ma ma, hẳn rõ ràng phân phó qua, đừng làm cho cô nương bên trong quấy nhiễu tướng quân cùng quân sư, đặc biệt tướng quân đại nhân bọn họ ngây thơ lại da mặt mỏng, làm sao chịu nổi hoa nương lão luyện.

Sớm biết vậy sẽ đi từ lâu, đi cái gì Di Hương Viện, Triệu Đại hối hận đến ruột đều xanh, mà lúc này trọng yếu nhất là trước trấn an hảo tướng quân.

Tướng quân tâm tình không tốt, bọn họ liền tao ương. Nhìn một cái, lần trước phiến nương tử quân kia còn tại bên cạnh vậy xem xem náo nhiệt, mấy ngày nay cũng đều không dám lại hắc doanh này.

Tướng quân tức giận thật sự đáng sợ.

“Tướng quân, ngày đó nói muốn đi Di Hương Viện là Triệu Đại, không phải chúng ta.” Hiển nhiên, người nằm trên mặt đất cũng đều nghĩ đến, nhất tề từ hướng Triệu Đại, sau đó nhanh chóng đem sai đều đổ lên trên người Triệu Đại.

Triệu Đại ở trong lòng chửi má nó, vài cái không nghĩa khí. “Uy! Các ngươi nói là tiếng người sao? Còn có ngươi Lưu Bằng, ngươi... mẹ nó tốt nhất

ngươi... sau này đừng đi Di Hương Viện!”

Lưu Bằng đầu thềm nhiều như vậy, giờ phút này đập tắt lửa giận tướng quân mới là là quan trọng nhất. “Ta đều nói đi từ lâu đừng đi Di Hương Viện, ngươi xem, đã xảy ra chuyện đi!”

“Dựa vào, loại này chuyện mà quý ngươi cũng nói được xuất khẩu, rõ ràng muốn đi Di Hương Viện cao hứng nhất là ngươi.....”

“Đủ! Hết thầy cảm miệng cho ta!” Phan Ngọc Kỳ không nghe nổi nữa, vừa nghe đến Di Hương Viện hắn đã nghĩ đến chuyện đêm đó, kia quả thực là sỉ nhục nhất đời này của hắn.

Đặc biệt người kia còn dùng cái loại ánh mắt kinh ngạc lại đồng tình xem hắn..... Đây đối nam nhân mà nói quả thực là nhục nhã lớn nhất.

Nhanh như vậy cũng không phải hắn nguyện ý... hắn... hắn lại chưa thử qua như vậy chuyện tà ác, làm sao mà biết sẽ như vậy thoải mái, thoải mái hắn nhất thời lơ lửng, liền, liền.....

Phan Ngọc Kỳ lỗ tai hồng đứng lên, lần này không phải đỏ bừng, là náo hồng.

Đáng sợ nhất là mộng xuân của hắn vẫn cứ mỗi ngày xuất hiện, bắt quả lại theo nam Ân Mặc Ly biến thành nữ Ân Mặc Ly, sau đó tổng ở tối trọng yếu nhất — hắn áp đảo Ân Mặc Ly kia một khắc — theo trong mộng bừng tỉnh, cuối cùng không nói gì trừng mắt nam căn cương cứng..... Phan Ngọc Kỳ cảm thấy chính mình nhanh điên rồi.

Gặp tướng quân sắc mặt âm trầm, chúng tướng sĩ nào dám tranh cãi ầm ỹ nữa, người người gục đầu xuống.

“Xem ra các ngươi còn rất có tinh thần, tốt lắm, hết thầy đến phía sau núi cho ta đốn củi, trong một canh giờ, không chém tới một trăm cân củi đều đừng cho ta trở về.”

Một trăm cân..... Mọi người mặt đều đen, khả đốn củi tổng so với tiếp tục đối mặt tướng quân phát tiết lửa giận liền hảo, mọi người nhận mệnh đứng dậy.

“Dạ!” Rống hoàn, bước nhanh ra sau núi chạy tới.

“Triệu Đại.” Phan Ngọc Kỳ gọi lại phó tướng.

Triệu Đại sợ hãi đình chỉ bước chân, “Dạ. Tướng quân có gì phân phó?”

“Ngươi, hai trăm cân.” Chính trực uy vũ, anh dũng quả cảm, được xưng là bất bại chiến thần Phan tướng quân hoàn toàn không biết là chính mình là ở giận chó đánh mèo — hắn tuyệt đối không trách tội Triệu Đại dẫn hắn đến Di Hương Viện, nhưng lại cùng Ân Mặc Ly nói cái gì không say không về, giờ này khắc này, hắn sớm quên chính mình lúc trước còn tại trong lòng khen Triệu Đại làm tốt lắm.

“..... Dạ! Mạt tướng tuân lệnh!” Triệu Đại ở trong lòng yên lặng rơi lệ, quyết định về sau không bao giờ tổ chức cái gì sinh nhật.

Xem Triệu Đại kéo thân ảnh thể lương rời đi, Phan Ngọc Kỳ tuyệt không vì hành vi chính mình giận chó đánh mèo cảm thấy tội ác, tâm tình hắn thật tệ, có thể nói là buồn bực tới cực điểm.

So sánh với cảm xúc ác liệt của hắn, Ân Mặc Ly cũng là qua vô cùng tốt, khi ở quân doanh chạm mặt, Phan Ngọc Kỳ là thần sắc hung ác nham hiểm, Ân Mặc Ly cũng là tươi cười đầy mặt, khi đi ngang qua người hắn, còn dùng ngữ điệu khinh duyệt bỏ xuống một câu: “Có cần thì nói, ta có thể lại dùng tay giúp tướng quân nga.”

Ai muốn nàng giúp!

Hắn mới không hiếm lạ! Tuy rằng..... Khụ, tuy rằng cảm giác thực sự thực thoải mái — Phan Ngọc Kỳ không phải thực cam nguyện thừa nhận cái sự thật này, hắn cũng có chính mình thử lấy tay sờ sờ xem, khả cảm giác chính là không giống nhau, cùng Ân Mặc Ly sờ hắn có cảm giác hưởng thụ khoái cảm bất đồng.

Chẳng lẽ là tay nữ nhân cùng tay nam nhân khác biệt?

Phan Ngọc Kỳ cúi đầu xem bàn tay, bàn tay thật dày thô ráp, tuyệt không mềm mại, hắn không nhận được nghĩ tay Ân Mặc Ly — tay nàng rất đẹp mắt, hơi lạnh ấm, lòng bàn tay nhuyễn lạ nộn như đậu hũ, vừa đứng nắm hắn.....

“Tướng quân.” Thanh âm khàn khàn đột nhiên tự phía sau hắn vang lên.

Phan Ngọc Kỳ dọa nhảy dựng, còn chưa có phản ứng lại đây, phía sau người lại mở miệng.

“Tướng quân suy nghĩ chuyện xấu sao?” Thanh âm lạnh lạnh thổi hướng bên tai hắn. “Xem ngươi nơi này đều đi lên.” Mắt đẹp khẽ chạm dục vọng cách một tầng quần áo đang nhếch lên.

“Ân Mặc Ly ngươi làm cái gì!” Phan Ngọc Kỳ nhanh chóng nhảy tránh, mặt tuấn tú trướng đỏ bừng.

Hắn... hắn chẳng qua nghĩ đến tay nàng, thế nào liền..... Nhưng lại bị Ân Mặc Ly thấy được!

Hắn lại quần lại xấu hổ, hai tay theo bản năng tưởng che lại hạ thân, lại cảm thấy động tác này rất mất mặt, đành phải đưa lưng về phía nàng.

“Ta nào có làm cái gì.” Ân Mặc Ly một mặt vô tội, lại che không được bên miệng cười. “Nhưng thật ra tướng quân người mới vừa ở nghĩ cái gì? Chẳng lẽ là tưởng ta?” Nàng hỏi, thân thể thấp hướng lưng của hắn, thủ hướng phía trước, ý đồ đụng vào địa phương nhếch lên kia của tướng quân đại nhân.

Phàn Ngọc Kỳ nhanh tay lẹ mắt hất ra tay nàng, lại hướng bên cạnh trốn. “Ân Mặc Ly, người đừng tới gần ta!” Hắn xấu hổ rống giận.

“Ta chỉ là muốn giúp người.....”

“Không cần người giúp! Người, người cách ta xa một chút thì tốt rồi!” Phàn Ngọc Kỳ gấp đến độ đều lấp bắp.

“Thực sự không cần ta hỗ trợ?” Ân Mặc Ly xem xét hắn.

“Đúng!” Phàn Ngọc Kỳ rống.

Được rồi. Ân Mặc Ly ngoan ngoãn đứng ở tại chỗ, xem bóng lưng tướng quân đại nhân, an tĩnh không một hồi, lại nói, “Vậy người muốn bình tĩnh bao lâu?”

“.....” Phàn Ngọc Kỳ rầu rĩ quãng đến một câu, “Không cần người quản!” Hắn hiện tại chỉ cảm thấy muốn chết, vì sao thời điểm hắn mất mặt Ân Mặc Ly đều ở đây!

Ân Mặc Ly nhin cười, theo ngữ khí tướng quân đại nhân có thể nghe ra xấu hổ và giận dữ của hắn, điều này làm cho nàng càng muốn chọc hắn. “Kỳ thực, ta thực sự có thể giúp người, hơn nữa, không chỉ lấy tay nga!”

Không cần tay? Kia còn có thể dùng kia — rõ ràng không muốn để ý tới, Phàn Ngọc Kỳ lại vẫn là không nhin được nghi hoặc.

Ân Mặc Ly lặng lẽ gần sát hắn, ở bên tai hắn nói: “Dùng miệng.”

Dùng miệng... miệng... miệng — trên mặt Phàn Ngọc Kỳ nhiệt độ thật vất vả biến mất lại nháy mắt bay lên, loại này dâm đẳng tà ác mà nàng có thể nói xuất khẩu!

Nhìn đến Phàn Ngọc Kỳ ngay cả cổ đều đỏ, Ân Mặc Ly rốt cuộc không nhin được, phốc xich nở nụ cười.

Thực sự không thể trách nàng thích chọc hắn, ai bảo tướng quân đại nhân phản ứng luôn như vậy đáng yêu.

Còn chưa có theo kinh ngạc hoàn hồn lại, Phàn Ngọc Kỳ liền nghe thấy tiếng cười Ân Mặc Ly, nhất thời hiểu được hắn lại bị nàng đùa bỡn.

Lập tức, hắn giận.

Nói đến cùng, hắn hội như vậy xấu hổ là lỗi của ai? Còn không phải bởi vì Ân Mặc Ly! Vì sao mất mặt đều là hắn, mà Ân Mặc Ly lại ở bên cạnh nhìn hắn chê cười?

Này không công bằng!

Thân là nam tử hán, Phàn đại tướng quân cảm thấy hắn muốn không nên luôn ở cục diện xấu, ít nhất muốn tranh thủ thế diện nam nhân!

“Ân Mặc Ly!” Rốt cục áp chế được vọng dưới bụng, Phàn Ngọc Kỳ chính khí nghiêm nghị xoay người, vẻ mặt nghiêm khắc, lạnh lùng nhìn nàng.

Đối mặt Phàn Ngọc Kỳ sắc giọng, Ân Mặc Ly không có chút sợ hãi, diêm dúa mặt nhếch môi cười, mắt đẹp nhìn hắn, thanh âm mềm nhẹ khàn khàn, “Chuyện gì đâu? Tướng quân.”

Ách..... Phàn Ngọc Kỳ đột nhiên tự hỏi chính mình vừa mới khẩu khí có phải hay không rất hung — không đúng! Hắn tự hỏi cái gì!

Vẫn cứ lạnh mặt, Phàn Ngọc Kỳ một mặt đứng đắn, “Người cũng biết người trái với quân pháp.”

“Trái với quân pháp?” Ân Mặc Ly trong nháy mắt, nghi hoặc hỏi lại, “Xin hỏi tướng quân, ta phạm vào cái gì quân pháp?”

“Đừng giả ngu! Thân là quân sư, tri pháp phạm pháp, nhưng là tội nặng thêm một bậc!” Bất quá chỉ cần nàng chịu thua cầu hắn, hắn sẽ giúp nàng giấu diếm.

Ân Mặc Ly vẫn là biểu cảm vô tội. “Nhưng là ta thực sự không biết ta phạm vào cái gì quân pháp.”

“Người rõ ràng là nữ nhân lại phản thành nam nhân lừa gạt mọi người, còn nói không phạm quân pháp! Quân lệnh điều thứ mười, ở trong quân doanh không được giấu diếm thân phận bản thân, vi giả.....”

“Nhưng là trong quân doanh mọi người đều biết ta là nữ.”

Cái gì, cái gì? Đối Phàn Ngọc Kì mà nói nháy mắt như bùng nổ.

“Ta luôn luôn cho rằng tướng quân người cũng biết.....” Nàng một bộ ngữ khí vô sự, hoàn toàn không dự tính nói ra ở nàng tiền quân doanh không bao lâu, chỉ biết Phàn Ngọc Kì luôn luôn cho rằng nàng là nam, nàng cũng không làm sáng tỏ, mặc hấn như vậy hiểu lầm.

“.....” Phàn Ngọc Kì ngốc tại.

“Chẳng lẽ Ngọc Lâm tướng quân không nói cho người sao?”

“Phàn, Ngọc, Lâm—” Phàn Ngọc Kì trong lòng lửa giận giống như vạn mã phi nhanh, bước ra bộ pháp đều mang theo lửa giận... lửa cháy lan ra đồng cỏ. Hấn một đường đi vào bạch doanh, vốn nhìn đến tiểu tướng quân nhóm nương tử quân sẽ xông vào ba ba bám lấy nhưng tất cả hiện tại đều tránh xa.

Tiểu tướng quân sắc mặt thật đáng sợ nga!

Hấn một đường đi vào chủ tướng bạch quân, thốt ra chính là rít gào.

Phàn Ngọc Lâm ngẩng đầu, nhân nhật nhưn mảy. “Phàn Ngọc Kì, ta vừa rồi tựa hồ ừ tai nghe lầm, đến, một lần nữa đến một lần, người bảo ta cái gì?”

“..... Đại ti.” Thân là tiểu đệ bị Phàn gia bốn tỷ tỷ từ nhỏ tới luyện đến lớn, rốt cục ở ánh mắt đại ti nhà mình nhìn như bình tĩnh kì thực hung ác, hấn tìm về lý trí.

Phấn nộ hướng nào hấn đều đã quên, trong bốn vị tỷ tỷ đánh hấn, đại ti là đánh vô cùng tàn nhẫn. Nàng thường xuyên nhất nói thêm một câu — ‘trưởng tỉ như mẹ, trách nhiệm của nàng trọng đại, đánh hấn là vì không cho người khác nói nàng này thân tỷ tỷ như mẹ dạy không tốt’.

Gặp đệ đệ nhà mình thức thời, Phàn Ngọc Lâm cũng không nói cái gì, chống cằm, ung dung xem Phàn Ngọc Kì.

“Phát sinh chuyện gì? Nhìn người khí thành như vậy, tìm tỷ tỷ hết giận đến đây.”

Phàn Ngọc Kì làm sao nghe không ra kia trong lời nói châm chọc. “..... Đệ đệ không dám.”

Phàn Ngọc Lâm hừ nhẹ. “Tốt nhất không dám, lại có lần sau, ta lột da của người sẽ đem người treo ở cửa thành.”

Phàn Ngọc Kì tự biết sai lầm, không dám hé răng.

Hấn vĩnh viễn sẽ không quên hấn năm tuổi năm ấy nhân hạ không luyện công, kết cục chính là bị đại ti lột sạch toàn thân quần áo, sau đó bị treo ở cửa thành một ngày một đêm, từ đó về sau, hấn chỉ biết đối lời nói của đại ti mà nói hấn không thể trái kháng.

“Nói đi, chuyện gì?”

“..... Ân Mặc Ly là nữ.”

Phàn Ngọc Lâm tiếp tục chờ, khả Phàn Ngọc Kì chỉ nói một câu này sau sẽ không hé răng, không khỏi nghi hoặc, “Sau đó đâu?”

Phàn Ngọc Kì xem đại ti, “Người không nói cho ta.” Ngữ khí của hấn mang theo lên án.

“.....” Phàn Ngọc Lâm trầm mặc, sau đó dùng ngữ khí không thể tin được hỏi đệ đệ nhà mình, “Chẳng lẽ người không biết?”

“Người không nói cho ta.” Phàn Ngọc Kì lặp lại, lần này ngay cả ánh mắt đều mang theo lên án.

Này cần nói cho hấn sao? Đây không phải chuyện cả quân doanh đều biết sao? Hơn nữa là ở Ân Mặc Ly ngày đầu tiên đi đến quân doanh, toàn bộ mọi người đã biết a!

Nguyên nhân chính là vừa thấy quân sư đại nhân mới đến quá kiêu ngạo, chọc liên can tướng sĩ bất mãn, cuối cùng quyết định lên giáo huấn quân sư không thức thời này.

Một đám người dạ tập (* tập kích ban đêm), tướng chinh một chút quân sư, chuẩn bị ở trên mặt quân sư về rùa — đừng trách bọn họ chủ ý quá gây thơ, cho dù lại nhìn quân sư người ta không vừa mắt, quân hàm so với bọn hấn lớn không ít, bọn họ cũng chỉ có thể có ý tứ chinh một chút.

Nói sau, ở trên mặt về rùa — ha ha ha, chỉ cần là nam nhân đều không chịu nổi làm rùa!

Ai biết vừa mới ả vào doanh trưởng quân sư, một đám người đã bị đánh bay, mặc khinh bạc áo đơn Ân Mặc Ly đi ra doanh trưởng, hai cái tỷ nữ tay cầm kiếm theo bên người.

Vừa thấy đến Ân Mặc Ly, mọi người — bao gồm người tránh ở góc xem náo nhiệt, tất cả đều đổ trừu khẩu khí.

Mới vừa rồi quân sư đại nhân áo đơn mỏng manh, trắng nõn xương quai xanh, mơ hồ có thể thấy được no đủ bộ ngực sữa, tản ra đen thùi tóc dài, hình xăm mạn đà la, nhân nhật ánh trắng phát lạc, thân ảnh kia nhìn như nhu nhược lại biểu lộ khí thế ngạo nghễ vô song cùng tuyệt diệu.

Đề cho bọn họ kinh ngạc không phải điểm sắc hào quang kia, mà là giới tính của quân sư đại nhân.

Quân... quân sư đại nhân dĩ nhiên là nữ!

“Dạ tập? Rất có dũng khí.” Ân Mặc Ly nở nụ cười, tươi đẹp động lòng người tươi cười lại làm cho cả đám người run sợ. “Hy vọng các người cũng có dũng khí thừa nhận thất bại.”

Nói xong, thị nữ bên người tiến lên điểm huyết đạo bọn họ, tay nâng kiếm, người tránh ở chỗ tối đang chuẩn bị đi ra ngăn cản, đã thấy người trên đất nháy mắt đầu bóng lưng, sau đó hai gã thị nữ lấy bút trên đầu tron bong kia vẽ rùa xanh, sau khi vẽ xong, bọn họ còn bị treo ở trên cây hứng một đêm gió lạnh.

Khi bọn hắn được từ trên cây đưa xuống, động tác đầu tiên chính là nhảy vào dòng sông chuẩn bị tẩy đầu bị vẽ rùa, lại bị kịch phát hiện rùa tẩy không sạch..... Bọn họ rốt cục mới biết được quân sư đại nhân có bao nhiêu ác, thế nhưng dùng mực tẩy không sạch vẽ rùa, đám nhân kia là không khóc ra nước mắt, tất cả hối hận hành động dạ tập của chính mình.

Đoạn thời gian kia, đám người vẽ rùa tự ti đội mũ không dám gặp người, thẳng đến tóc mọc ra mới dám ngẩng đầu ưỡn ngực.

Từ nay về sau, quân doanh mọi người đều biết quân sư mới tới là nữ, hơn nữa thủ đoạn âm hiểm đáng sợ, một chút cũng không tốt chọc.

Chuyện này toàn bộ quân doanh mọi người biết được, Phan Ngọc Lâm cho rằng Phan Ngọc Kì cũng biết.

Lại không biết khi đó Phan Ngọc Kì chính rối rắm phản ứng kỳ quái chính mình đối quân sư mới tới, cả người đang ở thời điểm buồn rầu, nào có tâm tình đi quân chuyện đông chuyện tây.

Dù sao lại không đánh trận, hẳn đối bát quái (* nhiều chuyện, tám nhảm) trong quân doanh cũng không có hứng thú, liền không nắm được tin tức quân sư là nữ.

Phan Ngọc Lâm xem Phan Ngọc Kì sắc mặt buồn bực, nháy mắt nghĩ đến hẳn phía trước đến hỏi nàng chuyện cảm tình trở ngại, chẳng lẽ.....

“Kì nhi, chẳng lẽ người thích — ách không, người trong lòng của bằng hữu người, không phải là quân sư đi?”

Phan Ngọc Kì không đáp lời, hẳn vẫn đắm chìm trong tâm tối ‘mọi người đều biết hẳn không biết’ của chính mình!

Phan Ngọc Lâm biết cá tính đệ đệ của mình, không phủ nhận, thì phải là thừa nhận.

Trời ơi, Kì nhi ai không coi trọng, lại nhìn trúng Ân Mặc Ly!

Kia căn bản chính là thanh thuần tiểu bạch thỏ chống lại tà ác yêu hồ ly, hơn nữa hồ ly này vẫn là đã thành tinh, đệ đệ ngu ngốc này của nàng làm sao có thể thắng được chứ?

Khó trách, nghe mọi người trong quân nói Kì nhi sau khi theo Di Hương Viện trở về, liền trở nên âm dương quái khí..... Phan Ngọc Lâm nghĩ đến, đồng hành còn có Ân Mặc Ly.

Nghĩ đến, đệ đệ ngây thơ nhà mình bị khi dễ.

Phan Ngọc Lâm là thực bao che khuyết điểm, tuy rằng nàng đánh Phan Ngọc Kì đánh rất nặng, cũng không đại biểu nàng cho phép người khác tới khi dễ đệ đệ bảo bối của nàng.

Nàng lập tức theo núi sách rút ra một chồng sách.

“Kì nhi, đến, sách này cho người.” Phan Ngọc Lâm đem sách nhét vào trong lòng Phan Ngọc Kì.

“Đây là cái gì?” Phan Ngọc Kì xem chồng sách trong lòng, đang chuẩn bị cầm ra xem, lại bị Phan Ngọc Lâm thân thủ ngăn cản.

“Hồi doanh trưởng của người lại nhìn.” Phan Ngọc Lâm lời nói thâm thía chụp vai hắn. “Tin tưởng đại tì, đối với người có lợi.”

Có lợi?

Phan Ngọc Kì nghi hoặc ôm sách đại tì đưa cho hắn, rồi đi bạch doanh, trở lại chủ trưởng của mình.

Đem sách đặt trên bàn, hắn tùy tay rút ra một quyển, mở ra vừa thấy

—Oanh—

Trắng nõn mặt, nháy mắt bạo hồng.

Chương 4

Ân Mặc Ly thích phẩm trà, nàng thích hương trà thanh nhã, thích thưởng thức tư vị trước khổ sau ngọt của trà, mà đối với chính mình thích gì đó, nàng hướng đến đều tự mình động thủ.

Đem trà đã chuẩn bị bỏ vào trong nước, chờ trong nước xuất hiện bọt bọt, cầm lấy thìa đem bọt bọt múc ra, để một bên, đây nắp trà vẫn tiếp tục nấu, sau một lúc, mới đưa phồng tới thực vụ bọt bọt kiều nhập phù trung. (TL: đoạn này rồi quá, nhức cả mắt, Linh edit đại các nàng đừng chê nha...)

Trong doanh trướng, hương trà thanh nhã từ từ tản mạn ra, chờ nước trà đã nấu thành vàng óng ánh, nàng mới cầm lấy cầm bóp bùng lên, đem trà từ từ đổ vào trong ấm trà.

Sau đó mới ngả hai chén trà, doanh trướng đã bị mở ra.

“Tướng quân tới vừa vặn, nhắm nháp một chút trà ta nấu đi.” Ân Mặc Ly cười yếu ớt, đem chén trà đặt ở vị trí đối diện.

Phản Ngọc Lâm cũng không nói cái gì, ngồi vào chỗ, mang trà lên đặt tại mũi người ngồi, “Quân sư nấu trà vẫn cứ thơm như vậy.” Nàng khen, lập tức than nhẹ. “Bất quá cái gì đó rất thơm bình thường đều rất nguy hiểm, liền cùng xinh đẹp giống nhau, thật đẹp, bình thường đều có độc.”

“Đúng, hơn nữa, phi thường độc.” Ân Mặc Ly cười phụ họa, nàng nhẹ nhàng thổi hơi nóng của chén trà, mân khẩu trà, cảm thụ hương thơm từ trà, mới lại mở miệng, “Bất quá, xinh đẹp vô tội, muốn trách chỉ có thể trách người đến trêu chọc.”

“Không sai, biết rõ nguy hiểm, biết rõ có độc còn trêu chọc, người trêu chọc thật sự là cái ngu ngốc!” Phản Ngọc Lâm cực lực đồng ý, sau đó nhìn về phía bàn cờ Ân Mặc Ly đặt sang một bên, vừa thấy bàn cờ, hồng kì đã qua sông, nhắm ngay hắc kì, đang chuẩn bị dùng pháo ăn hắc tướng.

Xem hồng pháo sắp ăn hắc tướng, Phản Ngọc Lâm nhướn mày, tựa tiểu phi tiểu nhìn Ân Mặc Ly, “Quân sư thật có hưng trí, một người chơi cờ.”

“Tướng quân sai lầm rồi.” Ân Mặc Ly lắc đầu, trong mắt hiện lên lưu quang, “Ta không phải một người chơi, là có người theo giúp ta chơi.”

“Nga?” Phản Ngọc Lâm một mặt tò mò, “Quân sư kì nghệ cao siêu, tên ngu xuẩn nào trong quân doanh dám cùng quân sư chơi cờ?”

Ân Mặc Ly thân thủ sờ qua hắc tướng, mâu khinh chơn, nhìn phía Phản Ngọc Lâm, khoe miệng giận câu, “Đương nhiên là hắc tướng, hắc thật đáng yêu đầu.”

Phản Ngọc Lâm cũng cười, “Đừng quá khi dễ hắc tướng đáng yêu, bên người hắc không phải không có ai.”

“Không nghĩ tới tướng quân đúng là người hộ thân.” Ân Mặc Ly một mặt kinh ngạc, trong mắt cũng là tiền minh khiêu khích. “Bất quá ta xem trúng, chính là của ta, cho dù là Phản gia, cũng ngăn cản không được.”

Đã làm rõ, Phản Ngọc Lâm cũng không quanh co lòng vòng. Nàng cười đến vô lại, “Quân sư nhiều lo lắng, Phản gia sẽ không ngăn cản, dù sao đứa nhỏ luôn muốn bay ra ngoài, bị thương sẽ về nhà. Đệ đệ này của ta là ngốc, cũng không phải là đồ ngốc, quân sư nếu làm quá phận, cẩn thận mất nhiều hơn được, dù sao quân thượng phái quân sư đến quân doanh có mục đích gì, trừ bỏ cái đệ đệ ngu ngốc của ta còn nhìn không thấu, chúng ta lẫn nhau đều trong lòng biết rõ ràng.”

Phản gia tay cầm binh phù, bảo vệ Tuyệt Tầm Quốc trăm năm, rất được dân tâm, cho dù Phản gia đối Tuyệt Tầm Quốc trung thành, khả quân tâm khó dò, đạo lý công cao hơn chủ Phản gia đều biết.

Người Phản gia không ngu, mỗi đời đều sẽ có một người tiến vào triều vì quan văn, trừ bỏ cùng đại thần trong triều làm hảo quan hệ, thu thập tin tức khắp nơi, trọng yếu nhất là quan sát quân thượng, phỏng đoán quân tâm còn có dụng hạ Phản gia hay không.

Ba năm trước, quân thượng phái tới Ân Mặc Ly, giảng dễ nghe điểm là quân sư, giảng khó nghe, chính là giám thị.

Giám thị liền giám thị, bọn họ không then với lương tâm, cũng không cảm thấy có gì e ngại, đối quân thượng sầu lo cũng có thể hiểu được. Đương kim quân thượng là người thông minh, biết Phản gia trung thành, cũng hiểu được thiếu Phản gia quân đối Tuyệt Tầm Quốc tai hại vô cùng, song phương chính là muốn tìm cái điểm cân bằng, quân thượng cũng là muốn cho chính mình an tâm.

Bởi vậy, đối Ân Mặc Ly tồn tại, tất cả mọi người không nói gì.

Nói sau, Ân Mặc Ly quân sư này quả thật làm được làm cho người ta không lời nào để nói. Khi tấn công địch nhân, nàng ra đối sách, thiện mưu kế, tấn công địch tâm kế, tâm tư giáo hoạt khôn khéo làm cho người ta bội phục. Phản Ngọc Lâm không thể không thừa nhận, có Ân Mặc Ly quân sư này, làm

cho bọn họ cùng địch nhân đối chiến quả thật thoải mái rất nhiều.

Ân Mặc Ly mỉm cười. “Đa tạ lời vàng ngọc của tướng quân, ta tự có chừng mực.”

“Ta tin tưởng quân sư là người thông minh.” Phan Ngọc Lâm một ngụm uống hết chén trà, đứng dậy thân cái lười eo, “Ta đây luyện binh đi, không quấy rầy quân sư.”

“Tướng quân đi thông thả.” Ân Mặc Ly vẫn ngồi, không có đứng dậy tiễn khách.

Chờ Phan Ngọc Lâm rời đi, nàng thu hồi tươi cười, cúi mắt xem bàn cờ, nhìn chăm chăm hắc tướng, đầu ngón tay khẽ vuốt qua viên kì.

Phan Ngọc Lâm nhìn như vô lại không đứng đắn, trong lời nói lại là những câu cảnh cáo. Nàng đang muốn nói với nàng, nếu nàng thương tổn Phan Ngọc Kì, nàng không để ý nói cho Phan Ngọc Kì lai lịch của nàng.

Bất quá Phan Ngọc Lâm sai lầm rồi, nàng đến Phan gia quân mục đích cho tới bây giờ chỉ có một.

Ngón tay dò về phía hồng pháo, một ngụm đem hắc tướng ăn, Ân Mặc Ly nhếch môi –

Mục đích của nàng, chỉ có một.

Phan Ngọc Kì mấy ngày nay trừ bỏ cố định ở sân võ thao luyện tướng sĩ, còn lại thời điểm, đều là đãi ở doanh trường của mình.

Hắn đang nghiên cứu sách Phan Ngọc Lâm cho hắn.

Mỗi lần nghiên cứu nội dung trong sách, mặt hắn đều là hồng, có khi trên mặt còn có thể hiện lên tia khiếp sợ, lúc này hắn mới biết được chính mình có bao nhiêu nông cạn, nguyên lai trên đời này có nhiều chuyện tình như vậy hắn không biết.

Phan Ngọc Kì triệt để bị rung động.

Lúc hắn đem toàn bộ sách nghiên cứu xong, hơn nữa thật sâu ghi tạc trong óc, hướng đến khinh thường lý luận suông Phan tướng quân quyết định hắn muốn tự thể nghiệm!

Các nàng cho rằng hắn muốn đi Di Hương Viện sao? Đáp án sai rồi.

Phan tướng quân hướng tới là oan có đầu nợ có chủ, hắn khinh thường loại hành vi giận chó đánh mèo— Phan tướng quân cũng không cho rằng phía trước hành vi đối đãi người Triệu Đại là giận chó đánh mèo, đó là tôi luyện!

Phan Ngọc Kì một mạch đi tới, tìm người trong lòng khiến hắn luôn ghi hận, lần này hắn tuyệt đối muốn cục diện hòa nhau, hắn đã không phải Phan Ngọc Kì trước kia!

Uy phong lẫm lẫm đi đến doanh trường Ân Mặc Ly, dùng sức vung ra cửa doanh trường “Ân Mặc Ly—” Ách, lời còn lại nghẹn ở yết hầu.

Ân Mặc Ly ghé vào dục dừng, miễn cưỡng ngược mắt, tư thái lười nhác lại quyến rũ làm động lòng người. “Tướng quân đại nhân thực biết chọn thời điểm.” Luôn xông tới khi nàng đang tắm rửa.

Phan Ngọc Kì vốn khí thế bùng bùng nháy mắt biến mất, hắn nhanh chóng xoay lưng lại, lại lấp bắp. “Ân, thật có lỗi, ta, ta.....”

Thấy bộ dạng của hắn khản trương, Ân Mặc Ly lại muốn chọc hắn, “Kỳ thực tướng quân là cố ý đi?”

“Mới không phải!” Phan Ngọc Kì kích động xoay người, không nghĩ tới Ân Mặc Ly lại đứng dậy, hắn trừng lớn mắt, hơi giật mình nhìn nàng.

Thân thể tuyết trắng không tỳ vết nhân nước ấm mà lộ ra hồng nhuận mê người, tóc đen ẩm ướt dính vào da thịt, yêu dã mạn đà la theo đuôi mắt uốn lượn đi xuống, sắc thái đỏ bừng đem khí thể vốn bức người càng mỉa mai hoặc liêu nhân.

Trong sáng bọt nước từ trên thân thể chảy xuống, hai luồng nhũ cầu mê người, đỏ tươi nhụy tiêm, bằng phẳng bụng, là kiều hoa u nhã.

“Đẹp mắt sao?” Thanh âm trêu đùa truyền tiến vào tai Phan Ngọc Kì.

Phan Ngọc Kì nháy mắt đỏ mặt. “Người, người.....” Nữ nhân này thật không biết xấu hổ, thể nhưng trống trơn đứng ở trước mặt hắn — tướng quân đại nhân hoàn toàn đã quên là chính mình tự xông tới.

“Ta như thế nào?” Ân Mặc Ly rời đi dục dừng, tiếp nhận màu đỏ bạc sam từ nữ đưa qua, đơn giản mặc vào, cũng không đem đai lưng buộc lên, bạc sam gắt gao báo lấy da thịt trên người nàng, tóc dài xỏa xuống, tự nhiên nằm trên trường kì da hổ.

“Các người trước đi ra ngoài.” Nàng hướng hai gã tỳ nữ vẫy tay.

“Dạ.” Hai cái tỳ nữ lên tiếng trả lời, khi bước ngang qua Phan Ngọc Kì đều không nhìn được hé miệng cười trộm— Phan tướng quân mặt hảo hồng nga.

“Người, người đem quần áo mặc xong đi!” Phan Ngọc Kì thô thanh nói, ánh mắt hoàn toàn không dám nhìn hướng trường kì — cho dù hắn rất muốn xem.

Ân Mặc Ly mới không để ý tới hắn, nàng còn không sợ hắn nhìn, hắn thẹn thùng cái gì. Ngón tay cuốn lấy tóc ẩm ướt trước ngực, nàng sồn nầm, bạc sam chưa buộc tản ra, bầu vú nở nang cùng nơi riêng tư phía dưới bạc sam như ẩn như hiện, hết sức dụ hoặc, tay nhỏ bé chống gò má, mắt đẹp lóe ra treu tức.

“Tướng quân hùng hổ đến chỗ của ta, không phải chỉ là muốn ta đem quần áo mặc xong đi?” xem khí thế vừa mới tiến đến của hắn, một bộ dạng tướng đem nàng ăn luôn, tuy rằng chỉ trong nháy mắt rồi lại biến thành ngây thơ tiểu bạch thỏ.

Đúng — Phan Ngọc Kì rốt cục nhớ tới mục đích của chính mình, hắn không khỏi ảo não, thế nào còn chưa có dùng khí thế ngăn chặn đối phương, đã bị biến thành kích động thất thố.

Này thật sự là rất mất mặt!

Không được! Hắn nhất định phải làm cục diện hòa!

Phan Ngọc Kì âm thầm hít sâu, quay đầu, bình tĩnh nhìn về phía trường kì, sau đó ánh mắt nháy mắt trừng lớn — nàng... nàng thế nào có thể sử dụng tư thế câu nhân như vậy, này, nữ nhân này quả thực rất dâm đảng!

“Như thế nào? Tướng quân thích không?” Ân Mặc Ly đẩy ra tóc trước ngực, màu đỏ bạc sam trên người theo động tác của nàng rơi xuống, lộ ra hồng nhạt đầu vú.

Phan Ngọc Kì trên mặt hồng cơ hồ mau chảy, hắn thiếu chút liền chạy trời chết.

Thủ đoạn kém nhiều lắm, hắn căn bản không thắng được mặt dày vô sỉ Ân Mặc Ly.

Không được, hắn muốn chống đỡ!

Hai tay nắm chặt, Phan Ngọc Kì trừng mắt nàng, sau đó đi nhanh về phía trước.

Hành động của hắn làm cho Ân Mặc Ly kinh ngạc, nàng nguyên tưởng rằng tướng quân đại nhân hội thẹn thùng chạy trốn, không nghĩ tới thế nhưng đi hướng nàng.

“Phản —” Đang chuẩn bị mở miệng trên đầu, Phan Ngọc Kì lại đột nhiên bàn tay to duỗi ra, một tay đem nàng ôm tiến trong lòng.

Ân Mặc Ly ngẩn người, bóng đen đột nhiên bao phủ, môi của nàng bị hắn thô lỗ hôn trụ.

Trúc trắc hôn không hề kết cấu, môi của nàng đều bị làm đau, thô lệ đầu lưỡi tiến vào đàn khẩu, không có gì kỹ xảo, chính là đơn thuần hấp dẫn cái lưỡi, ngang ngược lại trực tiếp, Ân Mặc Ly miệng lưỡi đều đã tê rần, nước bọt tràn ra khóe miệng, miệng của nàng đều là hương vị của hắn, ngay cả trong hô hấp đều là thuộc loại hương vị của Phan Ngọc Kì.

“Ngô ân.....” Ân Mặc Ly hừ nhẹ, ngón tay tóm lấy cổ áo Phan Ngọc Kì, nàng bị hôn không thở nổi, hô hấp toàn bộ hỗn loạn.

Chờ Phan Ngọc Kì buông ra môi, hai người hơi thở đều dồn dập, Ân Mặc Ly môi vi thùng, cánh môi phiếm ướt át nước bọt, mâu đồng ngập nước.

Phan Ngọc Kì nhìn chăm chăm nàng, con ngươi đen toát ra hỏa quang.

Ân Mặc Ly khinh thờ gấp, môi của nàng vẫn tê tê, khéo léo đầu lưỡi thăm dò, nhẹ nhàng liếm qua cánh môi.

Phan Ngọc Kì thăm dò phản lưới, nhanh chóng cúi đầu ngậm cái lưỡi, thân thể đè ép đi lên, hắn duyên đầu lưỡi, dùng sức hấp một ngụm, đem ngọt ngào trong miệng toàn bộ nuốt lấy.

“Ngô.....” Ân Mặc Ly căn bản không kịp phản ứng, hoặc là nàng không nghĩ tới da mặt mỏng tướng quân đại nhân hội lớn mặt như vậy.

Cánh tay vươn ra, ở eo nhỏ nhẹ nhàng vuốt ve, Ân Mặc Ly không nhận được rút lui thân mình, “Ngừa ách.....” Nàng muốn rời khỏi, cánh tay rắn chắc lại nắm lấy nàng, không cho nàng có cơ hội né tránh, bàn tay hướng lên trên, vừa chạm vào tuyết nhũ trắng mịn no đủ, ngón tay không nhận được thu lại, xoa bóp nhũ thịt đầy đặn, ngoạn ngoạn nhũ tiêm, lấy tay khẽ kẹp.

Ân Mặc Ly kinh ngạc, ngây thơ tướng quân đại nhân là từ chỗ nào học được thủ đoạn kích tình thuần thực như vậy?

“Phản ân.....” Nàng tưởng chất vấn, khả Phan Ngọc Kì hoàn toàn không cho nàng cơ hội mở miệng, lời vừa xuất khẩu đều bị miệng ngăn chặn lại, thậm chí trừng phạt cắn cánh môi, giáo huấn nàng không nghe lời.

Hướng đến khôn khéo giả dối Ân quân sư thất thần, trước mắt người này thật là cái kia mặt mỏng ngây thơ tướng quân đại nhân sao?

Phan Ngọc Kì hiện tại nào có tâm tư đi nghiên cứu quân sư đại nhân đang nghĩ cái gì, hắn hiện tại cả đầu đều là nội dung trong sách, hoặc là, lúc hắn xem sách, cả đầu hắn toàn nghĩ đến Ân Mặc Ly.

Hắn nghĩ đến đem tư thế trong sách áp dụng trên người Ân Mặc Ly. Nghĩ đến hình ảnh dâm loạn trong đó, Phàn Ngọc Kỳ mặt đỏ phát hiện chính mình hưng phấn đến độ cứng rắn.

Mà thật sự đụng tới quân sư đại nhân, lí trí của hắn cái gì đều không có. So với mộng xuân còn xúc cảm hơn nhiều, Ân Mặc Ly thân đứng lên so với trong mộng còn hương còn ngọt rất nhiều, thân thể mềm mại ôm lấy thật tốt, còn có cặp nhũ xinh đẹp kia, sờ đứng lên hảo hoạt hảo nộn.

Tuy rằng động tác hơi trúc trắc, nhưng bản năng nam nhân so với cái gì đều cường đại, nói sau, hắn làm ba năm mộng xuân cũng không phải là mộng không.

Xoa nhuễn nộn nhũ, Phàn Ngọc Kỳ liếm môi bị hắn hôn mấy cái, lại cúi đầu ngậm nhũ tiem bên trái, hoạt nộn nhũ thịt làm cho hắn không khỏi dùng sức nhất hấp, lập tức nghe được Ân Mặc Ly phát ra than nhẹ dễ nghe, rên rỉ kia làm tâm hắn ngứa.

Hắn không nhịn được muốn nghe đến càng nhiều, trong lòng khát vọng làm cho hắn càng lớn mật, hai tay nâng miên nhũ, lưỡi hấp đầu vú vòng vòng đảo quanh, liếm quá mỗi một tắc nhũ thịt, bàn tay không quên xoa bóp vỗ về chơi đùa. Hắn dùng tay cùng miệng, tà ác phủ hai miên nhũ, ngẫu nhiên khẽ cắn nhũ thịt, lại dùng tay khinh bán, ngẫu nhiên liếm qua, đem hai đầu vú biến thành đỏ sẫm ướt át, phiếm dâm mĩ ánh nước.

Ân Mặc Ly sớm bị hắn tra tấn toàn thân mềm mại vô lực, cánh môi không ngừng dật ra thật nhỏ ngậm nga, mâu đồng sưng mờ, nơi riêng tư sớm động tình mà ướt át.

Nàng nâng lên đùi phải, ôm lấy eo Phàn Ngọc Kỳ, gọi lên mộng, đem nơi riêng tư ả nóng để ở dục vọng sớm bùng bùng phấn chấn, chủ động cọ xát. Tay nhỏ bé lại là bộc trực đi xuống, kéo mở đai lưng của hắn, trực tiếp tóm lấy lửa nóng.

Phàn Ngọc Kỳ lẳng lẳng, Ân Mặc Ly hành động dâm đẳng làm cho hắn toàn thân nhanh cháy nóng, nữ nhân này thực sự một chút đều không biết xấu hổ, nàng so với hắn còn gấp!

Phàn Ngọc Kỳ tức giận ngăn đầu thân nàng, ả nhẫn mang theo phần nộ, miệng lưỡi thô lỗ lại dã man, hung hăng mà làm nhục cái miệng nhỏ nhắn, nam căn bị tay nhỏ bé nắm giữ sớm hưng phấn kiều cao cao, hắn rất động eo, ảm chỉ nàng.

Ân Mặc Ly làm sao không hiểu ý tưởng của tướng quân đại nhân, rõ ràng rất muốn còn trang đứng đắn. Mắt đẹp xẹt qua một chút ác liệt, nàng trừng phạt buộc chặt tay nhỏ bé, móng tay thoi qua nam căn.

“Ngô!” Điện giật khoái cảm làm cho Phàn Ngọc Kỳ run run, thiếu chút nữa liền bắn ra, nếu không phải hắn cực lực nhịn xuống, tôn nghiêm nam nhân nhất định lại không có.

Điều này sao có thể đâu?

Hắn tuyệt đối sẽ không cho Ân Mặc Ly lại có cơ hội nhạo báng hắn.

Cực lực muốn phản hồi sĩ diện của nam nhân Phàn tướng quân không chút nào yếu thế, bàn tay thông thả sờ eo nhỏ, ở giữa lưng nắm lại.

“Ách!” Ân Mặc Ly khinh đạm một chút.

Phàn Ngọc Kỳ sớm phát hiện, eo là nhược điểm Ân Mặc Ly!

Thô ráp bàn tay không ngừng ở giữa lưng chung quanh vỗ về chơi đùa, bên hông eo lại hoạt nộn, làm cho ngón tay lưu luyến không thôi, khả hắn muốn không chỉ như vậy.

Xuống chút nữa, bàn tay phúc trụ hoa huyết, lại đụng đến một chút ướt át.

Phàn Ngọc Kỳ lẳng hạ, nghĩ đến trong sách nói, nữ nhân nơi đó ả ướt, liền tỏ vẻ có cảm giác. Thân là nam nhân, muốn làm cho nữ nhân càng ả ướt.

Hắn nghĩ phương pháp trong sách dạy, ngón tay đi theo động tác, đẩy ra phương thảo, đụng tới nhuễn nộn ả nóng thịt cánh hoa, hắn không nhịn được bắt tay vào, liền ướt át tràn ra.

“Á!” Ân Mặc Ly yêu kiều, nhiệt tình mở ra hai chân, ả ướt nhuễn hoa tập gắt gao hấp dẫn ngón tay dài tiến vào, tay nhỏ bé nắm nóng rực kích động niết nạm.

“Ngô.” Phàn Ngọc Kỳ cũng đi theo kêu rên, hơn nữa hắn kinh ngạc phát hiện địa phương ngón tay tiến vào hảo nhuễn nóng quá, hắn không nhịn được co rúm một chút ngón tay.

“A ách.” Kia nhẹ nhàng chậm chạp co rúm làm cho Ân Mặc Ly khinh ngậm.

Phàn Ngọc Kỳ như là phát hiện hảo ngoạn này nọ, ngón tay lại tiến vào, ở hoa vách tường lí chuyển động câu làm, sau đó phát hiện bên trong càng ả ướt càng nóng.

Hơn nữa Ân Mặc Ly mộng cong xoay bãi, còn luôn luôn phát ra thanh âm dễ nghe, bộ dáng liêu nhân lại dâm mị, làm cho hắn phía dưới đều đau.

Phản Ngọc Kì hai mắt đỏ lên, lại gĩa nhập một ngón tay, hai ngón tay ở trong hoa khẩu qua lại co rúm, ngón cái đè nặng trước nhụy hoa, điên cuồng mà chơi đùa nơi cấm địa.

Ân Mặc Ly sớm bị khoái cảm đánh úp lại biến thành thất thần, tay nhỏ bé nắm giữ sắt nóng vô lực buông ra.

Phản Ngọc Kì tóm lấy tay nàng buông ra, nắm bàn tay nhỏ bé cao thấp dùng sức lộn nam căn, ra sức làm

Nam căn lập tức tràn ra dịch nhầy, khi co rúm có thể nghe thấy hoạt thanh âm mê, theo trong tiểu huyết cắm vào rút ra hoa dịch tương ứng.

Phản Ngọc Kì xem mật dịch không ngừng trào ra, hương vị tanh ngọt kích thích hẳn, khả năng cho hẳn tình dục tăng vọt là huyết hoa chất nóng hút lấy hẳn.

Mềm mại hoa thịt hung hăng hấp dẫn co rúm ngón tay dài, hẳn không khỏi nghĩ nếu hấp là nam căn của hẳn. Tưởng tượng hình ảnh làm cho hẳn ánh mắt tỏa sáng.

Hẳn nhớ trong xuân cung đồ, hẳn cuối cùng phải tiến vào địa phương khiến người ta phát cuồng này.

Phản Ngọc Kì nhanh chóng rút ra ngón tay dài, khi ngón tay rời đi, ẩm ướt yêu dịch liên mạch mẽ chảy ra, cánh hoa đỏ tươi hé mở, mơ hồ có thể thấy được bên trong yêu mê.

Ngón tay rời đi làm cho tiểu huyết cảm thấy hư không, Ân Mặc Ly khó nhịn xoay hông, tuyệt điểm khuôn mặt quyến rũ động lòng người, nàng cơ khát xem Phản Ngọc Kì, nâng lên bàn chân, khiêu khích cạo khổ hạ lửa nóng của hẳn.

Phản Ngọc Kì trong mắt hỏa, cấp tốc kéo xuống quần áo, dục vọng dưới thân tăng vọt bùng bùng phản chấn, thân thủ đem hai chân tuyết trắng hướng lên trên áp, hẳn cúi người, không có một tia do dự, sắt nóng để ở cánh hoa, dùng sức nhập vào.

“Á!” Ân Mặc Ly ngửa đầu yêu kiều, nàng sớm ướt át đủ để thừa nhận hẳn, cánh tay vòng trụ cổ Phản Ngọc Kì, cho hẳn vào càng sâu, cũng làm cho nàng có thể hung hăng cắn hẳn.

Không có gì tạm dừng, nam căn vùi vào hoa vách từ từ rút ra lại dùng lực xuyên xỏ, lực đạo trầm mà hữu lực, giống muốn đem nàng tê căn ăn giống nhau.

“Ách ân—” Ân Mặc Ly phát ra kiều lại mị rên rỉ, bụng co rút lại, đem nam căn hấp càng chặt, không cho hẳn dễ dàng rút khỏi.

Tựa như một hồi đánh giăng co, bọn họ không ngừng giao triển phác cần, mồ hôi theo da thịt thấm ra, hai người thân thể ẩm nóng giao triển, trên người đều là dấu vết đối với đối phương lưu lại.

Ân Mặc Ly nằm sấp quỳ gối trên trường kỉ, da hổ dưới thân sớm roi trên mặt đất, Phản Ngọc Kì đứng ở phía sau nàng, hai tay chế trụ eo nhỏ, hẹp hông rất động, nam căn nhột nhột rút khỏi, lại thâm thâm mạnh vào.

Bạch dịch cực nóng theo mỗi một cái trều đưa mà bị tràn ra, khí khai tiểu huyết sớm không biết bị bắn vào bao nhiêu nóng dịch, Ân Mặc Ly ngửa đầu, tóc tán ra sau lưng, khăn rên rỉ mảnh mai mị nhân.

Phản Ngọc Kì cơ hồ là mê muội nhìn Ân Mặc Ly, rên rỉ của nàng, ẩm nóng của nàng, sở hữu của nàng đều thật sâu hấp dẫn hẳn.

Hẳn tưởng, hẳn sẽ vì nàng điên cuồng.

Phản Ngọc Kì đem nàng xoay người, làm cho nàng đối mặt hẳn, nam căn chôn ở kiêu ngực trực tiếp xoay một vòng, bén nhọn khoái ý làm cho Ân Mặc Ly run rẩy, nước mắt thấm ra khóe mắt.

Ân Mặc Ly căn bản không có chút sức lực, chỉ có thể mặc hẳn thao làm. Phản Ngọc Kì liếm nước mắt trên mặt của nàng, lại hôn trụ cánh môi sưng đỏ, than nhẹ một tiếng, cả người ẩm ướt dán vào nàng, đầu lưỡi hữu lực trong miệng nhỏ nhắn của nàng làm càn, làm cho đầu lưỡi tràn ngập hương vị của hẳn.

Giống như dưới thân này, tất cả đều là hương vị của hẳn.

Phản Ngọc Kì thỏa mãn khoe miệng nhếch lên, lại dùng sức xuyên xỏ, nam căn thật sâu vùi vào chỗ sâu nhất trong hoa nguyệt, ở Ân Mặc Ly cúi đầu rên rỉ hạ, lại bắn ra, đem nóng rực bắn cho nàng.

Trong doanh trướng, hương vị tình dục nồng mà không tiêu tan.

Ân Mặc Ly nhắm mắt ghé vào trường kỉ, trần trụi thân thể tất cả đều là bữa bãi tình dục lưu lại, đỏ tươi húc vào nơi riêng tư lặng lẽ thàng ra bạch trù, cảm giác niêm ngậy thực không thoải mái, khả năng mệt đến ngay cả một ngón tay đều nâng không dậy nổi.

Nàng thật sự không nghĩ ra, thân là xử nam tướng quân đại nhân là từ đâu biết được nhiều như vậy tư thế, làm cho eo của nàng vừa chua xót lại đau, ngay cả chân cũng không thể cử động.

Ân Mặc Ly không tiếp thu Phản tướng quân đại nhân từng chạm qua nữ nhân khác, lấy tính tình Phản Ngọc Kì, nếu không phải người trong lòng, hẳn

căn bản khinh thường đựng vào.

Ở nữ nhân Phàn gia giáo huấn, Phàn Ngọc Kì sớm bị giáo huấn nam nhân lần đầu tiên muốn hiến cho nữ nhân yêu nhất, vì nguyên nhân này mà Phàn Ngọc Kì cũng không đi thanh lâu nguyên nhân.

Nói sau Phàn tướng quân hướng đến thanh tâm quả dục, đối tình dục căn bản mờ mịt không hiểu, vẫn là quân sư đại nhân sau khi xuất hiện, hắn mới biết được cái gì gọi là mộng xuân.

Ân Mặc Ly nghĩ, Phàn Ngọc Kì hội thuần thực biết nhiều tư thế như vậy, nhất định là có người dạy hắn.

Trong quân doanh ai sẽ làm loại sự tình này?

Đáp án đương nhiên rất rõ ràng, cũng liền chỉ có Phàn Ngọc Lâm.

Lấy cá tính vô lại của Phàn Ngọc Lâm, nàng nhất định là quảng một đồng đồng cung đồ cấp đệ đệ nhà mình. (TL: tỷ không hổ là quân sư, đoán cái trúng ngay)

Khó trách. Ân Mặc Ly nghĩ đến tỷ nữ nói gần nhất Phàn Ngọc Kì cơ hồ đều ở trong doanh trường, nghĩ đến nhất định là ở nghiên cứu đồng cung đồ đi.

Nghiên cứu xong rồi, liền tới cửa tìm đến nàng.

Được rồi, tuy rằng toàn thân toan đau không tự chủ, bất quá đối Phàn Ngọc Kì không phải đi Di Hương Viện thực tiễn, nàng vẫn là vừa lòng.

Làm Ân Mặc Ly trầm tư buồn ngủ, chân đột nhiên bị nâng lên, xúc cảm ấm áp tiếp xúc nơi riêng tư.

Ân Mặc Ly mở mắt ra, chỉ thấy Phàn Ngọc Kì cầm khăn ẩm ướt, ôn nhu đẩy ra thịt cánh hoa, màu trắng trù dịch lập tức chảy ra, hắn nhẹ nhàng lau đi, cũng đem vết máu còn dính trên chân lau.

Đối với Ân Mặc Ly là xử nữ, kỳ thực Phàn Ngọc Kì là kinh ngạc.

Tuyệt Tầm Quốc đối trình tiết nữ tử cũng không hạn chế, quan hệ nam nữ của bọn họ rất thoáng — đương nhiên, nữ tử Tuyệt Tầm Quốc cá tính cường thế độc lập là có quan hệ rất lớn.

Ở Tuyệt Tầm Quốc, nữ nhân không nhất định phải dựa vào nam nhân qua ngày, có đôi khi, còn có nam tử là bị nữ nhân nuôi dưỡng.

Phàn Ngọc Kì đối nữ nhân của mình có phải hay không xử nữ cũng không để ý, bởi vậy hắn chưa từng nghĩ tới Ân Mặc Ly sẽ không có nam nhân, dù sao Ân Mặc Ly hào phóng lại lang thang, còn thường thường lớn mật khiêu khích hắn, thế nào cũng không như là một xử nữ không kinh nghiệm.

Bất quá biết chính mình là người đàn ông đầu tiên của Ân Mặc Ly, Phàn Ngọc Kì vẫn là cao hứng, lần đầu tiên của hắn cũng là cho nàng — nghĩ vậy, Phàn Ngọc Kì lỗ tai đỏ.

Bất quá Phàn Ngọc Kì lúc này trong lòng có nghi hoặc, hắn cúi đầu xem eo của chính mình, phía trên thể nhưng xuất hiện hoa văn mạn đà la, làm cho hắn nghĩ đến hoa văn trên người của Ân Mặc Ly, nhánh cây mây kia tựa như ở trên người hắn giống nhau.

“Là cô.” thanh âm khàn khàn từ phía trên truyền đến, Ân Mặc Ly đương nhiên cũng nhìn thấy mạn đà la trên người của hắn, hơn nữa một chút cũng không ngoài ý muốn.

“Cô?” Phàn Ngọc Kì kinh ngạc ngược mắt.

“Là mệnh cô, đây là đại giới (* giá phải trả) ngươi đựng vào ta.” Ân Mặc Ly nhếch khóe môi, cười đến mỉa mai, muốn nhìn hắn sẽ có phản ứng gì.

Nàng chưa đủ tháng liền xuất thế, trời sinh thể nhược, bị tiên đoán sống không quá mười tuổi, về sau người trong nhà quyết định đem nàng đưa đến Bách Quý Cốc, Bách Quý Cốc lấy độc cỏ nổi tiếng, mệnh của nàng, chính là dựa vào cỏ sống sót, mà người chạm qua nàng, đi qua dịch, cỏ trong cơ thể nàng sẽ truyền cho đối phương.

“Mệnh cô này cùng ta tương liên, ta chết ngươi không thể sống, bất quá ngươi từ chối ta không ảnh hưởng, hơn nữa chỉ cần ngươi phản bội ta, mạn đà la hội chậm rãi vừa đến ngực ngươi, thời khắc nở hoa, cỏ trong cơ thể sẽ ăn sống trái tim của ngươi.”

Lời nói này đủ dọa lòng người, Phàn Ngọc Kì gật gật đầu, hiểu được, sau đó cúi đầu tiếp tục giúp nàng chà lau dấu vết.

Hắn bình thần phản ứng làm cho Ân Mặc Ly nhưn mày: “Thế nào, ngươi không sợ sao?”

Phàn Ngọc Kì hơi giật mình ngẩng đầu, “Sợ cái gì?” Hắn tưởng một chút, hiểu được, lập tức ưỡn ngực, mặt tuấn tú rất là đứng đắn.

“Có cái gì phải sợ, ngươi là nữ nhân của ta.” Nói ra bốn chữ tu nhân này, mặt hắn đỏ hồng, “Ta đối với ngươi hào, đối với ngươi trung trinh là tất nhiên, nếu ta muốn phản bội ngươi, không cần mệnh cô, nữ nhân trong nhà ta cũng làm thịt ta.”

Kỳ thực hần chưa nói, nàng đã chết, hần còn sống cũng không có ý nghĩa, bởi nàng cùng nhau cũng tốt, đỡ phải nàng cô đơn tịch mịch. Hần nếu chết, hần mới không cần nàng bởi hần, hần muốn nàng hảo hảo còn sống.

Bất quá loại mắt mặt nam nhân trong lời nói này, Phàn Ngọc Kì mới sẽ không nói xuất khẩu, ở trong lòng yên lặng tưởng là tốt rồi.

Nghe hần nói, xem hần đỏ mặt, Ân Mặc Ly mâu quang giận tránh, đột nhiên nhắc chân đá hần, cao ngạo hừ lạnh.

“Ai là nữ nhân của ngươi, đừng nói bậy!”

Phàn Ngọc Kì tròn to mắt, “Ta... chúng ta đều như vậy, ngươi thế nào không phải nữ nhân của ta!”

Ân Mặc Ly kéo kéo tóc, ngạo nghễ liếc mắt hần một cái, “Tướng quân đại nhân, ngươi đã quên dân phong Tuyết Tầm Quốc của chúng ta sao? Cho dù lên giường, cũng không tỏ vẻ cái gì.”

Cái gì, cái gì?!

Nữ nhân này thế nào có thể nói như thế? Hần... lần đầu tiên của hần đều cho nàng, nàng không muốn chịu trách nhiệm sao?

Phàn Ngọc Kì phẫn nộ rồi.

Lúc này, bên ngoài đột nhiên thổi kèn hiệu, đây dấu hiệu thông tri ngoại doanh có điều khả nghi.

Mẹ nó — hướng đến kiểm chế bản thân Phàn tướng quân cuộc đời đầu nhất nói lời thô tục — là tên vương bát đần nào không có mắt, dám đến nháo lúc này!

Bạn đang đọc truyện *Đùa Giỡn Chính Trực Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Trong quân doanh, có ba đạo cảnh báo.

Tiếng trống, tỏ vẻ chiến tranh nổ ra. La thanh, đại biểu địch nhân tập kích. Kèn, còn lại là binh lính đóng tại viễn đài phát hiện phụ cận quân doanh có sự vật khả nghi, thổi kèn hiệu cảnh báo.

Trong nháy mắt, yên tĩnh quân doanh đèn đuốc sáng trưng, tướng sĩ ở trong doanh trường nghỉ ngơi cấp tốc mặc áo giáp, lấy hảo vũ khí, đều sẵn sàng đi đến công quân doanh.

Bọn họ sắc mặt nghiêm túc, chờ tướng quân đến.

Phàn Ngọc Lâm dẫn đầu đi đến, “Phát sinh chuyện gì?” Nàng hỏi binh lính gác đêm đêm nay.

“Bẩm báo tướng quân, tiền phương có xôn xao.”

“Cái gì xôn xao?” Phàn Ngọc Kì nói tiếp, đi nhanh đi đến trước cửa, màu đen chiến bào làm cho hần toát lên khí chất võ tướng, mặt tuấn tú âm u, trước trán vài sợi tóc tán loạn, lãnh chí mâu quang làm cho chúng binh sĩ tập thể lặng lẽ lui về sau một bước.

Bọn họ đều nhìn ra, tướng quân đại nhân giờ phút này tâm tình thật không tốt, để tránh nhận đến tai bay vạ gió, chúng tướng sĩ an tĩnh cúi đầu.

Đối mặt Phàn Ngọc Kì sắc mặt lạnh như băng, binh lính kia run như cây sậy tiến về phía trước, “Bẩm tướng quân, thuộc hạ phát hiện tiền phương mười dặm về phía trước tựa hồ có người đang chém giết.”

Chém giết?

Phàn Ngọc Lâm nhủ mảy, đi đến viễn đài, nhìn tình hình bốn phía. Quả nhiên, tiền phương tựa hồ ở đánh nhau, nhìn cẩn thận, xác nhận tiền phương người đang bị đuổi giết.

Là ân oán cá nhân vẫn là dương đồng kích tây?

Phàn Ngọc Lâm đang suy tư, đã thấy người bị đuổi giết đưa ra pháo hiệu cầu cứu, đó là — tín hiệu cầu cứu của hoàng tộc Phổ Lôi Quốc.

Phản Ngọc Kì cũng thấy được, con người đen hiện lên lẹ mang, mũi chân một chút, tiếp nhận trường thương Triệu Đại quảng đến, hấn nhanh chóng bay về phía trước mười dặm ngoài.

Đang lúc bạch y thiếu niên bị thủ vệ che chở sắp té ngã, khi đối phương hướng về hấn, một thanh trường thương vừa vặn ngăn trở lưỡi đao, Phản Ngọc Kì trực tiếp đem đối phương đá bay.

Tâm tình hấn đang kém cực điểm, lúc quan trọng lại bị đám người này làm loạn, đầy ngập lửa giận ở ngực hùng hực thiêu đốt, hấn quyết định — nhóm người này chết chắc rồi!

Nghiêng người tránh thoát lưỡi đao, trường thương vung lên, lưu loát xẹt qua yết hầu địch nhân, đối phương căn bản không kịp phản ứng, nháy mắt ngã xuống đất.

Động tác ác liệt nhanh lẹ làm cho địch nhân kinh ngạc, liếc mắt hồ động một cái, tập thể công hướng Phản Ngọc Kì.

Mười thanh trường đao cùng kiếm ảnh hưởng về Phản Ngọc Kì, hấn thả người bay lên, đâm nát lưỡi đao, chân nhất đá, đem hai người đá bay, trường thương bắn ra, trực tiếp thừa mặc hai người.

Lại tay không đoạt lấy binh khí trên tay đối phương, tay uốn éo, chặt đứt cổ đối phương, ngăn người trong nháy mắt, ba người mệnh không còn.

Còn thừa bảy người kinh hãi, biết đánh không lại được Phản Ngọc Kì, xoay người chuẩn bị thoát thân.

Thấy bọn họ muốn chạy trốn, Phản Ngọc Kì mỉa mai, phi thân đi qua, đao trong tay hướng về phía từng người chém tới, người nọ nghiêng người né tránh, nhưng đao của Phản Ngọc Kì nhanh hơn, phản thủ vừa chuyển, cắt qua cổ.

Sát ngã một người, hấn thân ảnh không ngừng, lại công hướng sáu người còn lại, chỉ chốc lát sau, người đuổi giết hoàn toàn chết hết.

Phản Ngọc Kì ngay cả một giọt mồ hôi cũng không có, bỏ lại đao nhiễm máu, mặt lạnh nhìn về phía người vừa được cứu.

“Hoàng tộc Phổ Lôi Quốc?”

“Dạ.” Bạch y thiếu niên bị hộ đẳng sau sắc mặt tái nhợt, hấn xem thi thể trên mặt đất, lại nhìn thiên niên tuần tú trước mặt, nếu không tận mắt nhìn thấy, hấn tuyệt đối không tin đám sát thủ một khắc trước còn muốn đưa hấn vào tuyệt lộ, một khắc sau đã chết trên tay người thiếu niên trước mặt này.

Thiếu niên mặc chiến bào màu đen, bộ dáng xem ra so với hấn không lớn được bao nhiêu, tướng mạo tuần tú, tựa như thiên thần rơi xuống, cứu hấn.

Hấn mơ hồ biết tuần tú thiếu niên này là ai, hấn nghe qua, trấn thủ Tuyết Sơn Quan là Tuyết Tầm Quốc Phàn gia quân, mà suất lĩnh Phàn gia quân, là Tuyết Tầm Quốc bất bại Chiến Thần.

“Tại hạ Phổ Lôi Quốc thái tử, gặp qua Phàn tướng quân.”

Thái tử?

Thân phận bạch y thiếu niên làm cho Phản Ngọc Kì kinh ngạc, đường đường cái thái tử bị đuổi giết..... Hấn có dự cảm không tốt.

Phổ Lôi Quốc là một tiểu quốc phụ cận Tuyết Tầm Quốc, cùng Tuyết Tầm Quốc trăm năm nay đều ký kết minh ước hòa bình, là tiểu quốc dựa vào Tuyết Tầm Quốc sinh tồn.

Hai quốc quan hệ cũng không tệ, Phổ Lôi Quốc khí hậu so với Tuyết Tầm Quốc ẩm áp rất nhiều, bởi vậy lương thực gieo trồng so với Tuyết Tầm Quốc dễ dàng, hàng năm đều sẽ hướng Tuyết Tầm Quốc triều cống vạn cân gạo.

Phản Ngọc Kì nhớ Phổ Lôi Quốc thái tử kêu Tàn Thanh Danh, nghe đồn Tàn Thanh Danh tính tình ôn nhã thiện lương, trong triều đại thần phần lớn duy trì hấn, danh vọng ở dân gian cũng không sai.

“Thái tử là nói, Nhị hoàng tử phản loạn.” Ân Mặc Ly tà dựa vào trường kiếm, đôi mắt nửa đóng, trường bào tử kim viền trắng đơn giản, tóc đen được thanh ngọc trâm oản (* búi tóc) hạo. Nàng trừu diệu thuốc.

Nàng hiện tại chỉ một môi trường nhắm mắt..... Nhịn xuống một cái ngáp, Ân Mặc Ly nhàn nhạt liếc tên đầu sỏ làm cho nàng mệt mỏi.

Phàn tướng quân lãnh nghiêm mặt, thẳng thắn lưng, nhìn không chớp mắt, vẻ mặt nghiêm túc ngồi ở ghế trên — tướng quân đại nhân thái độ thực rõ ràng, hấn đang tức giận.

Mà người làm hấn tức giận muốn học máu, cũng là lưỡi biếng nằm ở trường kiếm, một bộ dạng không thèm để ý — điều này làm cho tướng quân đại nhân lại càng không thích. Bất quá xem bộ dạng Ân Mặc Ly giống như một muốn chết, lỗ tai lặng lẽ ửng hồng, nghĩ đến chính mình là nguyên nhân làm cho quân sư đại nhân mệt mỏi, tướng quân đại nhân không nhịn được ở trong lòng đắc ý.

Phản Ngọc Lâm ngấm quý dị hai người, lặng lẽ phiến cái xem thường, đang lúc thời khắc đứng đắn, hai người này là làm cái gì đâu?

Quên đi. Phản Ngọc Lâm làm như không thấy được, trực tiếp nhìn về phía Phổ Lôi Quốc thái tử.

Tần Thanh Danh xem ra ước chừng mười bảy, mười tám tuổi, tuy rằng sắc mặt tái nhợt tiêu tụy, nhưng khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp vẫn khiến người ta chú ý. Phan Ngọc Lâm cho rằng đệ đệ nhà mình bộ dạng đã đủ hảo nhìn, không nghĩ tới tiêu thái tử này bộ dạng so với Phan Ngọc Kỳ càng thùy nộn.

“Đúng vậy, phụ hoàng ta bệnh nặng, Nhị hoàng đệ nhân cơ hội ép cung, toàn bộ hoàng cung đều bị hấn khống chế, chờ ta phát hiện đã không kịp, Nhị hoàng đệ còn hù cầu phụ hoàng bệnh nặng là vì ta hạ độc làm hại, mệnh thủ hạ của hấn bắt ta.” Nghĩ đến khi đó mạo hiểm, Tần Thanh Danh không khỏi phát run, liếm môi rồi nói tiếp: “Hoàn hảo có người trước đó thông tri, hộ vệ của ta một đường bảo hộ ta đi đến Tuyết Tầm Quốc, chính là tướng cầu Tuyết Tầm Quốc trợ giúp.” Hấn kích động đứng lên, hướng ba người chấp tay muốn nhờ.

“Việc này chúng ta không thể quyết định.” Ân Mặc Ly nhàn nhạt mở miệng. Cho dù đối mặt thái tử một quốc gia, thái độ của nàng vẫn cứ lười nhác cao ngạo.

“Này... ta hiểu được.” Tần Thanh Danh nhìn về phía Ân Mặc Ly. Mới nhìn đến Ân Mặc Ly hấn là kinh ngạc, không nghĩ tới quân sư Phan gia quân bộ dạng lại như vậy tuấn mị, hơn nữa hai vị tướng quân đều là đứng đắn ngồi ở ghế, chỉ có vị quân sư này nằm ở trường kỷ, mọi người cũng là thái độ một bộ tập mãi thành thói quen.

Hơn nữa người này quân sư nói chuyện miệng cao cao tại thượng, hấn thân là thái tử nhưng bị đối xử như cái hạ nhân, điều này làm cho Tần Thanh Danh hấn luôn được người nịnh bợ cảm thấy thực không phải tư vị. Bất quá hấn biết chính mình có việc cầu người, hơn nữa hấn hiện tại chính là cái thái tử đào vong, căn bản không thể cùng trước kia so với, bởi vậy chỉ có thể quyết tâm nhẫn nhịn bất mãn này.

Tần Thanh Danh lại không biết, cho dù hấn không đào vong, cho dù hấn vẫn là Phổ Lôi Quốc thái tử, thái độ Ân Mặc Ly đối với hấn cũng sẽ không biến.

Thậm chí Phan gia tì đệ cũng cảm thấy Ân Mặc Ly thái độ thực bình thường. Địa vị quân sư đại nhân trong quân là cao không ai bì nổi, đừng nói hai vị tướng quân, chúng tướng sĩ trong quân doanh đối mặt quân sư đại nhân ai không nịnh bợ lấy lòng. Tần Thanh Danh chính là tiêu quốc thái tử, làm sao so được quân sư đại nhân Phan gia quân tôn quý.

“Thái tử tướng tiến cung gặp quân thượng đi???” Ân Mặc Ly nói ra mục đích của Tần Thanh Danh. Trên cơ bản nội loạn Phổ Lôi Quốc, Tuyết Tầm Quốc căn bản không xen vào, cũng không nghĩ quân, chỉ cần Phổ Lôi Quốc hàng năm ngoan ngoãn triều cống không cần có phản loạn chi tâm, hoàng tử nào làm hoàng đế đều đối Tuyết Tầm Quốc không ảnh hưởng.

Đây cũng là nguyên nhân Phan gia tì đệ trầm mặc. Nói trắng ra, huynh đệ các người không hợp quan cái rắc gì đến bọn họ, vì sao bọn họ phải giúp đánh giặc giúp đoạt lại ngôi vị hoàng đế? Nghĩ bọn hấn ăn no nhàn rồi sao? Bởi vậy bọn họ luôn luôn bảo trì an tĩnh, loại chuyện phiền não này võ tướng không am hiểu, đương nhiên giao cho giáo huấn quân sư đại nhân xử lý.

“Đúng vậy, Thanh Danh quả thật nghĩ tự mình khẩn cầu Tuyết Tầm Quốc quân thượng phái binh hỗ trợ, bắt lấy Nhị hoàng đệ, cứu ra phụ hoàng ta.” Đây cũng là mục đích Tần Thanh Danh chạy trốn tới Tuyết Tầm Quốc, chỉ cần có thể được đến Tuyết Tầm Quốc trợ giúp, hấn nhất định có thể đoạt lại ngôi vị hoàng đế.

Ân Mặc Ly nghĩ một chút, gật đầu đáp ứng: “Hảo, quân ta hội phái người hộ tống thái tử tiến cung.”

“Có thể từ Phan tướng quân hộ tống sao?” Tần Thanh Danh đột nhiên mở miệng thỉnh cầu, hấn nhìn về phía Phan Ngọc Kỳ, mặt tái nhợt ửng đỏ, trong mắt mang theo ngưỡng mộ, “Phan tướng quân võ nghệ cao siêu, làm cho Thanh Danh bội phục không thôi, chẳng biết có được từ người hộ tống tiến cung?”

Phan Ngọc Lâm như cơn mây xem Tần Thanh Danh — thái tử này... trên mặt ửng hồng cái gì? Đệ đệ nàng cho dù bộ dạng lại xinh đẹp cũng là nam. Bất quá lúc này Phan Ngọc Lâm nhớ tới một sự kiện, nàng nhớ Phổ Lôi Quốc nam phong cực thịnh, đương nhiệm Phổ Lôi Quốc quốc quân còn nạm hơn mười cái nam phi.

Gãi gãi cằm, Phan Ngọc Lâm lại nhìn đệ đệ nhà mình mặt không biểu cảm, cuối cùng đem ánh mắt chuyển đến quân sư đại nhân trên mặt còn treo nụ cười, chính là tươi cười kia thấy thế nào... làm cho người ta sợ hãi..... Sau đó, Phan gia đại tì sáng suốt quyết định bảo trì trầm mặc.

Đối mặt ánh mắt Tần Thanh Danh hy vọng, Phan Ngọc Kỳ chỉ cảm thấy mặc danh kỳ diệu. Thái tử này là khinh thường hấn mang binh lính sao? Còn muốn hấn tự mình hộ tống, tùy tiện điểm một tướng sĩ trong quân doanh của hấn võ nghệ đều so với hộ vệ bên người thái tử cường được không!

Nói sau, hấn phải rời khỏi quân doanh mà nói, Ân Mặc Ly kia làm sao bây giờ? Hấn mới không có khả năng rời đi Ân Mặc Ly — tuy rằng Ân Mặc Ly làm cho hấn rất tức giận, bất quá hấn là nam nhân, không thể keo kiệt, chỉ cần Ân Mặc Ly hảo hảo cùng hấn xin lỗi, kia hấn liền tha thứ nàng.

Đương nhiên rồi, Ân Mặc Ly nếu thừa nhận chính mình là nữ nhân của hấn, không lại tùy tiện đi thông đồng nam nhân khác, như vậy rất tốt.

“đây là đương nhiên.” Đang lúc Phan Ngọc Kỳ chuẩn bị mở miệng cự tuyệt, quân sư đại nhân trước giúp hấn trả lời, “Thái tử thân phận tôn quý, đương nhiên không thể tùy tiện phái người hộ tống, tướng quân chúng ta đi theo là chuyện phải làm.”

Cái gì, cái gì?

Phan Ngọc Kỳ trừng hướng Ân Mặc Ly, nữ nhân này dựa vào cái gì giúp hấn đáp ứng? Vẫn là nàng muốn hấn xong liền đuổi hấn đi, tìm nam nhân khác?

Mẹ nó — Phan tướng quân trong cuộc đời lần thứ hai nói lời thô tục — Ân Mặc Ly người mơ tưởng! Ân ta xong tướng phun không chịu trách nhiệm!

Ân Mặc Ly nhìn về phía Phàn Ngọc Kì, thấy hấn ánh mắt hung ác, nhú mảy. “Tướng quân có ý kiến?”

Đương nhiên là có, hấn –

“Phản tướng quân không muốn hộ tống Thanh Danh sao?” Tần Thanh Danh thất vọng xem Phàn Ngọc Kì, sau đó tịch mịch cúi đầu. “Nếu là tướng quân không muốn, Thanh Danh tự nhiên không thể miễn cưỡng.”

Uy, tiểu tử! Không cần một bộ dạng lão tử có lỗi với người — Phàn Ngọc Kì ở trong lòng rít gào, bất quá hấn hiện tại không có tâm tư để ý tới thái tử kỳ quái này, với hấn mà nói Ân Mặc Ly có vẻ trọng yếu.

Phàn Ngọc Kì suy nghĩ, tốt lắm, Ân Mặc Ly muốn hấn hộ tống, hấn liền hộ tống. “Hảo, ta hộ tống thái tử, bất quá...” Hấn chỉ hướng Ân Mặc Ly, “Quân sư muốn đồng hành!”

Hừ hừ, nàng vĩnh viễn đừng nghĩ bỏ rơi hấn!

Trên quan đạo, tiếng xe lộc cộc, hai chiếc xe ngựa trước sau đồng hành, mười mấy tên hộ vệ đi theo xe ngựa bốn phía bảo hộ, Phàn Ngọc Kì tắc cười Hãn Huyết Bảo Mã đi ở phía trước.

Hai chiếc xe ngựa, quy cách lại hoàn toàn không giống với.

Xe ngựa phía trước là hắc hương mộc cao cấp chế thành, không chỉ chịu được gió mạnh từ rừng cây thổi tới, hơn nữa tản ra hương thơm thanh nhã, xe ngựa hoa lệ điêu khắc tất nhiên là không cần phải nói, bất quá tới làm người ta chú ý là lời tuần mã kéo xe, da lông đen tỏa sáng, toàn thân đen lũng lểng, chỉ có một đoàn long mao trước trán, người biết ngựa nhìn vào đã biết ngựa này là không hề thua kém Hãn Huyết Bảo Mã, Hắc Long Câu.

Làm Tần Thanh Danh khi nhìn đến xe ngựa cùng Hắc Long Câu ánh mắt đều sáng, hơn nữa thực vừa lòng, xem ra Phàn gia quân hoàn toàn không dám bạc đãi thái tử như hấn.

Còn không đợi hấn lên xe ngựa, hai gã tỳ nữ của Ân Mặc Ly vây quanh tiến vào trong xe, Lục Tụ đi theo chủ tử cùng tiến xe ngựa, Lục Hoàn tắc hướng Tần Thanh Danh phúc thân, sau đó thân nhiên nói: “Thái tử điện hạ, chủ tử nhà ta không thói quen cùng người ngồi chung xe, đã vì thái tử điện hạ chuẩn bị riêng một cỗ xe.” Nói xong, cũng lập tức lên xe.

Tần Thanh Danh xem Ân Mặc Ly riêng vì hấn chuẩn bị tốt xe ngựa, tuy rằng không đơn sơ, nhưng cũng so ra kém xe ngựa của Ân Mặc Ly. Tần Thanh Danh mặt đều đen, thủ hạ của Tần Thanh Danh cũng đều một mặt phần nộ, cảm thấy Ân Mặc Ly đang nhục nhã thái tử nhà bọn họ.

Đi theo một đám Phàn gia quân giả ngu nhìn trời, chính là không dám nhìn hướng Phủ Lôi Quốc thái tử. Không phải bọn họ khi dễ người, mà là xe ngựa cùng Hắc Long Câu vốn chính là quân sư đại nhân mang đến, muốn quân sư đại nhân nhường cho là không có khả năng đâu?

Về phần Phàn Ngọc Kì liền càng không cần nói, ở trong lòng của hấn, xe ngựa cùng Hắc Long Câu vốn chính là của Ân Mặc Ly, nói sau, Ân Mặc Ly nên dùng thứ tốt nhất.

Bởi vậy, đối mặt Tần Thanh Danh ánh mắt đầy ủy khuất, Phàn Ngọc Kì trực tiếp áp dụng mặt than. Hấn cảm thấy thái tử này thật là kỳ quái, cũng không phải không cho hấn xe ngựa, có cái gì hảo ủy khuất. Hơn nữa, nam nhân làm chỉ ngồi xe ngựa, khó trách sẽ bị đuổi giết đào vong.

Không nghĩ tới Phàn Ngọc Kì nhưng lại không giúp hấn nói chuyện, Tần Thanh Danh chỉ phải nuốt vào phần nộ trong lòng, không cam nguyện ngồi vào một chiếc xe ngựa khác.

Ngay tại không khí ngưng trọng, đoàn người ra đi.

“Tướng quân.” Triệu Đại cười ngựa phía trước, “Trời sắp tối rồi, khoảng cách thành trấn gần nhất còn có năm mươi dặm, chúng ta đi luôn sao? Bằng không sợ phải ngủ bên ngoài.”

Phàn Ngọc Kì xem sắc trời, năm mươi dặm không xa, khả năng bọn họ có hai chiếc xe ngựa, sợ chạy quá mau xe ngựa sẽ xóc nảy, người trong xe hội không thoải mái — đương nhiên, người trong xe này là chỉ Ân Mặc Ly, về phần Phủ Lôi Quốc thái tử? Khư, nam nhân chiều chuộng cái gì.

Hơn nữa Ân Mặc Ly thích yên tĩnh, nàng thói quen mỗi ngày tắm rửa Phàn Ngọc Kì đều nắm rõ, tuy rằng hấn còn đang tức giận, bất quá đại cục làm trọng, hấn đành phải chủ động cùng Ân Mặc Ly nói chuyện — tướng quân đại nhân tuyệt đối không thừa nhận hấn là đang tìm cớ.

Phàn Ngọc Kì vỗ vỗ ngựa. “Dưa Hấu.” hãn huyết bảo mã bị kêu Dưa Hấu cực hiểu tính người, lập tức chậm bước chân, dừng ở bên cạnh xe ngựa.

Triệu Đại mỗi lần nghe được tướng quân kêu hãn huyết bảo mã Dưa Hấu, khoe miệng liền không nhịn được run rẩy. Đường đường một con hãn huyết bảo mã kêu Dưa Hấu, cũng không biết tướng quân đang nghĩ cái gì.

Phàn Ngọc Kì ý tưởng rất đơn giản, Dưa Hấu là hồng, hãn huyết bảo mã cũng là hồng, kia không gọi Dưa Hấu thì gọi là gì?

Phàn Ngọc Kì xem cửa sổ xe ngựa, đột nhiên cảm thấy khăn trương đứng lên.

Khư, có cái gì hảo khăn trương? Hấn cũng không phải cùng Ân Mặc Ly cầu hòa, hấn chính là hỏi một chút ý kiến của nàng, dù sao Ân Mặc Ly là quân

sư, hấn muốn tôn trọng nàng.

Đúng, chính là như vậy! Phàn Ngọc Kỳ thân thủ gõ cửa sổ xe ngựa.

Lục Tụ đem cửa sổ mở ra, cười hi hi xem tướng quân đại nhân. “Tướng quân, có việc sao?”

Tuy rằng cửa sổ nửa mở, bất quá Phàn Ngọc Kỳ vẫn là ngắm đến Ân Mặc Ly đang nằm trên da hổ, đầu chằm lên người Lục Hoàn, chính xem sách.

Nàng mắt không nâng, lẳng lẳng mà lật từng trang sách — hoàn toàn không nhìn đến Phàn Ngọc Kỳ ngoài cửa xe.

Lập tức, Phàn Ngọc Kỳ lại phẫn nộ rồi, Ân Mặc Ly đã không nhìn hấn một ngày!

Hấn lại không trêu chọc nàng, chính xác mà nói, người nên tức giận là hấn nha — tội thứ nhất: Không thừa nhận là nữ nhân của hấn. Tội thứ hai: Đem hấn ăn sạch sành sanh còn không muốn chịu trách nhiệm, còn tưởng ra tương (* đi ngoại tình). Tội thứ ba: Không trải qua hấn đồng ý liền tự tiện đáp ứng hộ tống Tàn Thanh Danh tiên cung — đừng tưởng rằng hấn không biết nàng là muốn dùng danh nghĩa hộ tống tướng bỏ rơi hấn mới là chuyện thật, hấn mới sẽ không như nàng mong muốn — Phàn Ngọc Kỳ càng tưởng càng cảm thấy Ân Mặc Ly quá đáng, hơn nữa cho dù nàng không giải thích, thế nhưng còn không nhìn hấn.

Là như thế nào? Là như thế nào?

Phàn Ngọc Kỳ mặt trầm, “Ngươi hỏi chủ tử các ngươi, muốn vào thành vẫn là ngủ trong rừng.”

Lục Tụ trong nháy mắt, rõ ràng chủ tử ngay tại bên cạnh, tướng quân làm sao không chính mình hỏi?

“Sắc trời không sai biệt lắm, lại chạy đi cũng không kịp, tìm nơi có dòng suối nghỉ chân đi.” Ân Mặc Ly lật sách, vẫn là không giương mắt, ngữ khí bình thản trả lời.

Phàn Ngọc Kỳ trừng nàng.

“Lục Tụ, đóng cửa.”

“Dạ.” Lục Tụ đồng tình nhìn Phàn Ngọc Kỳ liếc mắt một cái, sau đó đóng lại cửa xe.

Phàn Ngọc Kỳ trừng mắt cửa xe đã đóng. “Triệu Đại!”

“Dạ!” Từ đầu nhìn đến đuôi Triệu Đại căng da đầu.

“Tìm địa phương có nguồn nước hạ trại!” Phàn Ngọc Kỳ đen mặt hạ lệnh, sau đó giục ngựa đi đằng trước.

Mẹ nó — đúng, đây là hấn lần thứ ba mắng lời thô tục — hấn thề, trừ phi Ân Mặc Ly chủ động nói với hấn, bằng không hấn tuyệt đối không để ý tới nàng!

Phàn tướng quân vừa mới phát xong lời thề không để ý tới quân sư đại nhân, đang nghe đến Triệu Đại nói không chỉ tìm được dòng suối, còn phát hiện một cái ôn tuyền cách đó không xa, theo bản năng đã nghĩ đem tin tức này cùng Ân Mặc Ly nói.

Ân Mặc Ly nếu biết có ôn tuyền, nhất định sẽ thật cao hứng.

Bất quá ý tưởng này vừa mới dâng lên, đã bị hấn nganh sinh sinh bóp chết.

Nam tử hán đại trượng phu, thề không để ý tới liền tuyệt đối không để ý tới.

“Triệu Đại.” Phàn Ngọc Kỳ mặt trầm xuống.

“Dạ.” Triệu Đại bị tướng quân mặt lạnh sợ tới mức tiểu tâm can đều nhanh nhảy ra ngoài, trong lòng không ngừng kêu khổ thấu trời. Tướng quân rõ ràng là cùng quân sư tức giận, thế nào người đối mặt lửa giận của tướng quân là hấn nha!

“Đi nói cho quân sư phía trước có ôn tuyền.”

Tướng quân ngài làm sao không chính mình đi — Triệu Đại câu này ở Phàn tướng quân sắc mặt âm trầm, thức thời nuốt tiến miệng, sau đó theo mệnh lệnh, chạy tới cùng quân sư nói.

“Quân sư, tướng quân chúng ta bảo ta cùng ngươi nói phía trước có ôn tuyền.”

Ân Mặc Ly buông sách ra, cảnh cáo trừng hướng hai cái tỷ nữ chịu đựng cười, “Đã biết.” Vẫy tay làm cho Triệu Đại rời đi.

Triệu Đại vừa ly khai, Lục Tụ liền không nhịn được mở miệng.

“Chủ tử, Phàn tướng quân thật đúng là đáng yêu.” Rõ ràng vừa bị chủ tử tức giận đến đen mặt, thế mà có chuyện tốt, liền lập tức nghĩ đến chủ tử.

“Lục Tụ, đừng nói lung tung.” Ôn trọng Lục Hoàn liếc mắt muối muối, Phán tướng quân là người nào mà nàng có thể nói bậy.

Lục Tụ không để ý tới tỷ tỷ cảnh cáo, vẫn là cười ha ha xem chủ tử, “Ta nói là lời nói thật. Chủ tử, người cũng như vậy cho rằng đi?”

Ân Mặc Ly không đáp lời, theo cửa xe nhìn đến Phán Ngọc Kì đang ở sát khe suối bắt cá, Tần Thanh Danh tắc đi theo bên cạnh, đang ở gần thì Phán Ngọc Kì dạy hấn bắt cá.

Nàng mị mị mâu, một chút u quang hiện lên con ngươi.

Tần Thanh Danh xem Phán Ngọc Kì ánh mắt rất rõ ràng, hoàn toàn không che giấu đối Phán Ngọc Kì ngưỡng mộ, dọc theo đường đi này luôn tìm cơ hội tiếp cận hấn.

Lục Hoàn cũng thấy được, nhủ thầm, “Chủ tử, Phở Lôi Quốc thái tử này.....”

“Không cần để ý tới.” Ân Mặc Ly khoe miệng nhếch lên, tươi cười thanh diễm mà lạnh như băng “Chính là tiểu sâu thôi.”

Tuy rằng nói như vậy, hãy nhìn đến Tần Thanh Danh luôn luôn quần quít lấy Phán Ngọc Kì, Ân Mặc Ly vẫn là cảm thấy mất hứng.

Phán Ngọc Kì nhưng là người của nàng!

Ân Mặc Ly cúi mắt, trước khi rời đi xe ngựa, nhân nhật mà nhìn Lục Tụ liếc mắt một cái.

Lục Tụ lập tức hiểu được ý tứ chủ tử, cười hi hi đi theo phía sau chủ tử xuống xe ngựa, bắt quả Ân Mặc Ly là đi hướng ôn tuyền, Lục Tụ còn lại là hướng Phán Ngọc Kì đi đến.

Phán Ngọc Kì sớm nhìn đến Ân Mặc Ly xuống xe ngựa, lại ra về không thèm để ý.

Hừ, lần này hấn tuyệt đối sẽ không chủ động mềm lòng!

Bắt quả xem phương hướng kia là ôn tuyền, Ân Mặc Ly muốn đi phao ôn tuyền, liền nàng một người? Nàng là không sợ có người nhìn lên sao?

Phán Ngọc Kì do dự, hấn muốn hay không theo sau? Khả hấn đều thì không để ý tới Ân Mặc Ly.....

Đang lúc thời điểm Phán Ngọc Kì ở trong lòng giây dựa, Lục Tụ vừa vịn đi đến bên cạnh hấn, “Tướng quân, cá sồn như vậy cứ để tiểu nữ chúng ta tới đi, người một đại nam nhân tay không nên dính mấy thứ này.” Nàng vừa nói vừa đoạt lấy cá cùng chủy thủ trên tay Phán Ngọc Kì, sau đó khi gần sát Phán Ngọc Kì, nhỏ giọng nói: “Tướng quân, chủ tử của ta thác ta nói với người, nàng ở ôn tuyền chờ người.”

Ở ôn tuyền chờ hấn?

Phán Ngọc Kì lẳng hạ... này... này ám chỉ là... lỗ tai giấu ở tóc ngắn hạ lập tức đỏ.

Đáng giận! Ân Mặc Ly đừng tưởng rằng dùng thân thể dụ hoặc hấn, hấn sẽ nguôi giận, hấn mới không tốt như vậy dễ, hấn lần này tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ nàng!

“Kia... cá liền giao cho người.” Phán Ngọc Kì một mặt đứng đắn, “Ta còn có việc muốn xử lý, có việc gấp tìm Triệu Đại.”

“Dạ, tướng quân.” Lục Tụ cười meo meo.

“Ân.” Phán Ngọc Kì vừa lòng gật đầu, sau đó xoay người, bộ pháp vững vàng cấp tốc hướng ôn tuyền đi đến.

Lục Tụ nghiêng người ngăn trở muốn đuổi theo đi lên Tần Thanh Danh, vẫn là duy trì tươi cười có lễ. “Thái tử, thực ngưng ngưng, tướng quân chúng ta vừa khéo có việc, không có biện pháp chỉ ngài bắt cá. Bằng không như vậy tốt lắm, liền từ nô tỳ dạy ngài đi. Muốn bắt cá nhưng là phải có kỹ xảo, cá cũng là hội chọn mỗi câu, có chút mỗi câu không tương xứng, cá nhưng là không ăn.”

“Người!” Tần Thanh Danh trừng mắt Lục Tụ, như thế nào nghe không ra nàng ám chỉ. Một cái nho nhỏ tỷ nữ dám nói với hấn loại này nói, hoàn toàn không đem hấn này thái tử làm hồi sự, nếu không phải hấn đang gặp vận rủi, làm sao dễ dàng tha thứ nha đầu kia ở trước mặt làm càn.

Không chỉ xú nha đầu trước mắt này, còn có cái kia Ân Mặc Ly, hấn tin tưởng nếu không phải Ân Mặc Ly dung túng, một cái nho nhỏ nha hoàn sao dám như vậy đối hấn.

Hừ! Chờ hấn đoạt lại ngôi vị hoàng đế, trở thành Phở Lôi Quốc đế vương, xem bọn hấn còn dám hay không dám xem thường hấn! Đến lúc đó hấn tuyệt đối muốn con giận này đòi lại!

Tần Thanh Danh mặt trầm xuống, phát tay áo rời đi.

Lục Tụ xem bóng lưng Tần Thanh Danh rời đi, khinh thường hừ lạnh.

Chính là một cái thái tử tiểu quốc cũng dám cùng chủ tử cướp người, thật sự là không biết sống chết.

Bạn đang đọc truyện *Đùa Giỡn Chính Trực Tướng Quân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Khi bóng lưng biến mất trước mặt mọi người, Phan Ngọc Kì bộ pháp ổn trọng lập tức giống như bay như vậy, vui trong lòng tiến bước ôn tuyền.

Bất quá khi gần đến ôn tuyền, hần lập tức thả chậm bước chân, bày ra bộ dáng nghiêm túc, nâng lên cảm, thái độ thực ngạo thực phục phịch.

Bất quá thể nào phục phịch thể nào ngạo, đang nhìn đến Ân Mặc Ly kia một khắc đều tiêu thất.

Dưới ánh trăng, người nọ đứng ở trung ương ôn tuyền, nghiêng thân, trên người chỉ màu trắng bạc sam, đen thui tóc dài tán ở gáy, ngón tay cời bỏ dây lưng ở eo, chậm rãi cời áo.

Khi thoát đến một nửa, như là phát hiện hần, mắt đen nhàn nhạt ngấm lại đây, ánh mắt lười nhác mị hoặc, nâng gior lên môi, xoay người nhìn hần, chậm rãi cời ra bạc sam, kéo ra dây kết sau gáy, cái yếm màu vàng rơi xuống, phiêu đảng trong ôn tuyền.

Phan Ngọc Kì cơ hồ là tham lam xem thân thể tuyệt mỹ, hần nhớ đến đôi tuyết nhũ kia sờ lên có bao nhiêu nhuyễn, hồng nhạt nhụy tiêm liếm đứng lên có bao nhiêu hương, nhưng theo nơi đó hần liếm lên, hôn môi nàng, tư vị có bao nhiêu tuyệt vời.

Mặc kệ trước mắt người này nhiều thần bí, nhiều xa xôi, làm nàng ở dưới thân của hần yêu kiều kia một khắc, hần còn có loại thỏa mãn được đến nàng.

“Thích không?” Ân Mặc Ly cười đến khiêu khích, mâu đồng dưới ánh trăng tựa như ngọc lưu ly, thanh âm khàn khàn tuyệt không mềm mại, lại gọi cảm câu nhân, Phan Ngọc Kì tưởng trên đời này không còn có thanh âm người nào có thể so với Ân Mặc Ly dễ nghe.

“Tướng quân đại nhân còn tức giận sao?” Nàng lại hỏi.

Tức giận? Phan Ngọc Kì rốt cục nhớ tới, đúng! Hần còn đang tức giận!

“Đương nhiên!” Phan Ngọc Kì phụng phịu.

“Kia.....” Ân Mặc Ly sùnn thủ tướng một chút, thật dài lông mi khẽ chớp, nàng hạ giọng, nhẹ nhàng gầy ngựa tâm Phan Ngọc Kì. “Ta cố gắng làm cho tướng quân ngài người giận được không?”

Phan Ngọc Kì nâng lên cảm, ngữ khí kiều ngạo liếc xoay, “Ân Mặc Ly, ta nói cho ngươi, ta cũng sẽ không dễ dàng tha thứ ngươi!” Nói là nói như vậy, khả ánh mắt hần căn bản không rời được nàng.

Hần nhìn nàng đi ra ôn tuyền, hạ thân bạc khó đã toàn ẩm ướt, kẻ sát da thịt, dưới bụng u ánh xinh đẹp làm cho hần nhớ tới khi tiến vào nàng, cảm giác ướt át bao phủ lấy.

Đang tưởng tượng, hần phát hiện hạ thân chính mình liền đau.

Ân Mặc Ly nắm tay hần, lôi kéo hần hướng ôn tuyền đi.

Phan Ngọc Kì xem hai người tay nắm chặt, đây hình như là lần đầu tiên bọn họ nắm tay, tay nàng nhỏ nhỏ, trong lòng bàn tay mềm mại, hần không nhận được dùng ngón cái khinh cộ lòng bàn tay nàng.

Lòng bàn tay gầy ngựa làm cho Ân Mặc Ly nhượng mảy, xoay người, đột nhiên hai tay đẩy, đem Phan Ngọc Kì đẩy vào ôn tuyền.

Phan Ngọc Kì có thể hiện lên, khả hần không có, hần ngã tiến ôn tuyền, nước ấm bao phủ hần, trên người hần đều ẩm ướt, chặt vật đứng lên, lắc đầu.

Lưu loát tóc ngắn dán gò má của hần, hần đem tóc trước trán hất ra sau, lộ ra cái trán hần thoát nhìn rất trẻ con.

Lần đầu nhìn đến tướng quân đại nhân như vậy, Ân Mặc Ly nhẹ giọng nở nụ cười, nàng đi vào ôn tuyền, đứng ở phía trước Phan Ngọc Kì, hai tay ôm lấy cổ của hần, nâng đầu khẽ liếm môi của hần.

“Tướng quân đại nhân như vậy thật đáng yêu.” Nàng nói nhỏ, khi nói chuyện, cánh môi khinh cộ hần, khéo léo lười liếm qua bờ môi của hần.

Phan Ngọc Kì muốn hút trụ cái lưỡi thơm tho nghịch ngợm kia, lại bị nàng giao hoạt né ra.

“Đừng nhúc nhích, ngoan ngoãn đứng, ta sẽ cho ngươi thoải mái.” Mắt đẹp ôm lấy hắn, tay nàng nhẹ nhàng mà tham nhập vạt áo của hắn.

Khả hắn hiện tại chỉ cảm thấy phía dưới lại trường lại đau.

Phản Ngọc Kì lần lộn yết hầu, tuy rằng tưởng trực tiếp gục nàng, hung hăng tiến vào nàng, lại nhưng cái đầu gối duy trì bất động.

Hắn nị lời nàng nói hấp dẫn, nhìn chăm chăm môi đỏ tươi ướt át, trong lòng ần ần dâng lên một chút chờ mong.

Ân Mặc Ly khinh cần cảm của hắn, ẩm nóng miệng lưỡi dòi xuống, ngâm yết hầu, đầu lưỡi đỉnh hầu kết nhẹ nhàng vòng quanh vòng.

Nàng có thể cảm nhận được hưng phấn của hắn, làm cho nàng có được dục vọng chinh phục, ngón tay đẩy ra đai lưng của hắn, nàng trực tiếp đẩy ra thượng sam của hắn.

Mặc quần áo hắn nhìn như gầy yếu, thân thể giấu dưới lớp quần áo cũng là tinh tráng cơ bắp, mỗi một cái khối thịt đều hoàn mỹ rắn chắc.

Nàng liếm cơ ngực, ngâm đầu vú, dùng sức nhất hấp.

“Ách.” Phản Ngọc Kì phát ra kêu rên, hắn cũng không biết đầu vú chính mình như vậy có cảm giác, bị nàng lại liếm lại hấp lại cần, hô hấp của hắn biến trọng.

Ân Mặc Ly đem hai cái đầu vú duyên đồ bồng ướt át, mới cam tâm buông tha, ướt át dấu vết đi xuống, nàng cũng đi theo quỳ xuống, tựa như cái nữ nô thân phục.

Phản Ngọc Kì cúi đầu xem nàng, đôi mắt đen trầm như đôi hỏa diễm, nam căn trong quần sớm hưng phấn cương, cao trường phát đau.

Ân Mặc Ly ở cơ bụng rắn chắc dùng sức cần một ngụm, lưu lại thật sâu dấu răng, lại khinh duyên mạn đà la màu xanh vụn vặt.

Hôn, chậm rãi đi xuống.

Ngón tay nhẹ nhàng chậm chạp cởi quần, cao cao thẳng lập nam căn nhảy ra, hướng thẳng về gương mặt nàng, họa ra một đạo dấu vết dâm mãnh ẩm ướt.

Mắt đẹp nhìn lên trên, nàng xem Phản Ngọc Kì ánh mắt khát vọng, hai tay phùng trụ nam căn, mở miệng, ở hắn nhìn chăm chú, nhẹ nhàng ngâm hắn.

Phản Ngọc Kì không nhịn được run run. Nam nhân đều có dục vọng chinh phục, đặc biệt người nọ là Ân Mặc Ly, Ân Mặc Ly làm cho hắn nắm giữ không được, Ân Mặc Ly làm cho hắn chân tay luống cuống, Ân Mặc Ly làm cho hắn điên cuồng. Nàng liền quỳ gối trước hắn, giống cái yêu cơ lang thang, lại giống cái tính nỏ hèn mọn, dùng miệng hàm chứa hắn, liếm hắn, thật lớn kích thích hắn.

Nam căn trong miệng nhỏ nhắn nháy mắt trở nên càng cứng rắn càng nóng, làm cho Ân Mặc Ly cơ hồ hàm không được, nàng nỗ lực phun ra nuốt vào, đầu lưỡi trượt, ngón tay khinh xoa song hoàn, móng tay như có như không phát nhẹ mà qua.

“Ách ần –” Phản Ngọc Kì ngẩng đầu lên, bàn tay không nhịn được chế trụ cái gáy của nàng, hẹp mông rất động, ở trong cái miệng nhỏ nhẹ nhàng trêu đùa.

Ân Mặc Ly hừ nhẹ, liếm phía trước nam căn, miệng toàn là hương vị của hắn, bộ lông thô gãi ngay mặt nàng, không thể nuốt nước bọt làm ẩm ướt cảm.

Hai tròng mắt của nàng ần ần phiếm nước, nam căn ở miệng co rúm càng lúc càng gấp, cuối cùng cơ hồ là thô lỗ vùi vào, dường như muốn đâm thủng yết hầu của nàng.

“Ngô ần.” Ân Mặc Ly phát ra khó chịu chống cự, Phản Ngọc Kì lại sớm không rảnh bận tâm, hắn đỏ mặt, dùng sức rất động hẹp mông, lực đạo quá nặng là cho miệng nàng toan đau.

Ân Mặc Ly khóe mắt đã thấm ra nước mắt, hình xăm mạn đà la trên mặt, cùng mạn đà la trên người Phản Ngọc Kì lẫn nhau giao ánh.

Kìa yêu cong sắc thái liền dường như hai đóa mạn đà la đã ở giao hoan dường như, dâm mãnh mà yêu diễm.

Phản Ngọc Kì hoàn toàn trầm mê, dục vọng đốt cháy hắn, ánh mắt điên cuồng mà nhìn chăm chăm Ân Mặc Ly nuốt vào nam căn, bộ dáng của nàng rung rung khó chịu đến đáng thương hung hăng kích khởi dục bạo ngược của nam nhân. Nam căn co rúm càng đã mạn đảng hoàng, thẳng đến trước khi bùng nổ một khắc, mị mầu, hắn phát ra tiếng gầm nhẹ, hẹp mông nhất đỉnh, đem toàn bộ tinh dịch bắn ra, Phản Ngọc Kì cơ hồ là thất thần hưởng thụ sung sướng trong nháy mắt này.

Làm nhìn đến Ân Mặc Ly đưa tinh dịch của hắn toàn nuốt vào, Phản Ngọc Kì cả khuôn mặt đều đỏ.

Nàng... nàng thế nào có thể làm ra loại hành động tà ác lại dâm đẳng này! Làm sao có thể?!

Nhưng nhưng là hắn lại phát hiện chính mình rất thích. Hướng đến kiều ngạo Ân Mặc Ly thế nhưng nguyện ý làm loại sự tình này, nhưng lại ần của hắn. Phản Ngọc Kì không khỏi kích động hôn trụ nàng, tham nhập lưỡi thường đến hương vị tanh chất, điều này làm cho hắn đem nàng ôm càng chặt, hắn yêu nhất trên người Ân Mặc Ly có hương vị của hắn.

Ân Mặc Ly ôm lấy cổ của hắn, miệng lưỡi cùng hắn khấn thiết triền miên. Nàng thực thích hắn hôn, đơn thuần lại nhiệt tình, hơn nữa trực tiếp để lộ ra đôi nàng mê muội.

Nàng muốn hắn đối nàng si mê, muốn hắn trong mắt chỉ có nàng, chứ không đến người khác.

Làm cực nóng nam căn tiến vào kia của nàng một khắc, hai chân của nàng hoàn trụ hắn, phát ra rên rỉ hắn thích nghe nhất.

Phàn Ngọc Kỳ xem tuyệt nhũ kia chớp lên, há miệng ngậm đầu vú, giống cái trẻ sơ sinh đói khát dùng sức hút, ướt át hoa dũng đưa hắn gắt gao vây quanh, mỗi khi hắn dùng lực thẳng tiến, Ân Mặc Ly sẽ vừa đáng thương vừa đáng yêu run run, sau đó khít khao thủy huyệt đưa hắn hấp càng chặt, hoa thịt mê người như là muốn đem hắn hút khô, hung hăng trời buộc.

Điều này làm cho Phàn Ngọc Kỳ càng điên cuồng, hai tay nắm lấy hông vo tròn, hắn kịch liệt ở trên người nàng lưu lại dấu vết thuộc loại của hắn, mà Ân Mặc Ly cũng không cam yếu thế, đầu ngón tay đâm vào da thịt của hắn, hai người miệng lưỡi hết sức giao triền, liền như hòa thành nhất thể ân ái triền miên.

Bọn họ tựa như hai dâm thú, dưới ánh trăng phác cần dây dưa, ai cũng không buông tha ai, chìm đắm trong tình dục làm cho người ta hồng mắt. Ở Phàn Ngọc Kỳ phun dũng mà ra kia một khắc, xem Ân Mặc Ly trên người đều là hương vị của hắn, hắn hoảng hốt tưởng làm sao bây giờ, hắn... hắn giống như càng lúc càng thích nàng.....

Phàn Ngọc Kỳ dễ chịu, tuy rằng khuôn mặt tuấn tú vẫn một biểu cảm nghiêm túc, bắt quá trong lòng hắn rất ngọt ngào, ngay cả thuộc hạ bên người đều có thể cảm nhận được tướng quân bọn họ trên người âm trầm tiêu thất, điều này làm cho bọn họ ở trong lòng nhẹ một hơi, rốt cục không cần lại đối mặt tướng quân đại nhân tính tình âm tình bất định.

Nhất là Triệu Đại, cảm động của hắn sâu nhất, hắn ở trong lòng rung rung yên lặng cầu nguyện, hy vọng trước khi tiến thành đô, tướng quân tâm tình luôn luôn đều tốt như vậy.

Phàn Ngọc Kỳ đang nghĩ, nếu Ân Mặc Ly luôn luôn đều như vậy thuận theo thì tốt rồi.

Từ sau khi ở ôn tuyền dây dưa, Ân Mặc Ly cũng không chọc giận hắn, tuy rằng vẫn là đối hắn không để ý, bắt quá hắn đã thói quen, hơn nữa hắn phát hiện chính mình liền thích loại tính nét kiêu ngạo này của Ân Mặc Ly, hắn cảm thấy Ân Mặc Ly như vậy luôn khiến tâm hắn ngứa ngáy, nếu không phải cố kỵ thể diện nam nhân, hắn từng nghĩ đi cọ cọ cầu tìm ra manh mối.

Phàn Ngọc Kỳ làm cho Triệu Đại đi phía trước, hắn tắc cười Dưa Hấu, hộ bên cạnh xe ngựa đen, ánh mắt luôn cố ý vô tình ngắm Ân Mặc Ly trong xe.

Ân Mặc Ly dựa vào gối mềm, thon dài ngón tay lật sách, tóc chưa cột thả ở sau gáy, trường bào tơ vàng, làm tôn thêm mạn đà la điểm sắc vô song nơi khóe mắt.

Phàn Ngọc Kỳ không nhìn được nghĩ, Ân Mặc Ly mặc nam trang liền tốt như vậy xem, kia mặc nữ trang nàng sẽ là cái gì bộ dáng?

“Tướng quân đại nhân đang nghĩ cái gì?”

“nghĩ bộ dạng Ân Mặc Ly mặc nữ trang.” Phàn Ngọc Kỳ theo bản năng đem suy nghĩ trong lòng đều phun ra, nói xong mới nháy mắt hoàn hồn, Ân Mặc Ly không biết khi nào đã ngồi bên cạnh cửa sổ, khuỷu tay đặt ở ngưỡng cửa sổ, chống cằm, ý cười trong suốt xem hắn.

Phàn Ngọc Kỳ lơ tai nhanh chóng đỏ lên, hắn lập tức quay đầu nhìn về phía đằng trước, nhìn không chớp mắt, chính là vẫn nghe được rõ ràng tiếng cười của Ân Mặc Ly, nhiệt độ không tốt lạnh lẽo hướng lên trên lan tràn.

Ân Mặc Ly nhìn chằm chằm lơ tai Phàn Ngọc Kỳ đỏ lên, cũng không nói thêm cái gì, rõ ràng ghé vào ngưỡng cửa sổ, một đôi mắt liền nhìn chằm chằm hắn.

Phàn Ngọc Kỳ muốn chính mình không cần để ý đến ánh mắt của nàng, hắn đứng đắn nhìn thẳng tiền phương, chính là trong lòng dữ phát không được thoải mái, nhiệt độ đều nóng đốt mặt.

“Ân Mặc Ly!” Cuối cùng, hắn rốt cục thẹn quá hóa giận quay đầu trừng nàng.

“Ân?” Ân Mặc Ly mỉm cười, mạn đà la nơi đuôi mắt dưới ánh mặt trời yêu dã bừa bãi, mắt đen doanh ý cười, Phàn Ngọc Kỳ nhìn đến nàng trong mắt chỉ ánh thân ảnh của hắn.

Thoáng chốc, hắn cảm thấy trong lòng tê tê ma dại, phiền muộn không có, tức giận cũng tiêu, trái tim đập bịch bịch, hắn đột nhiên rất muốn thân nàng.

“Phàn đại ca!” Đang lúc Phàn Ngọc Kỳ xúc động chuẩn bị thân trụ cái miệng nhỏ nhắn, phía sau xe ngựa truyền đến thanh âm Tàn Thanh Danh.

Phàn Ngọc Kỳ bừng tỉnh, vừa đứng nhìn đến ánh mắt Ân Mặc Ly trêu tức, khuôn mặt anh tuấn thoáng chốc đỏ lên.

Hắn vừa mới thiếu chút ngay tại trước mắt bao người thân Ân Mặc Ly...đáng sợ, tướng quân uy nghiêm của hắn thiếu chút không có.

Nhưng... nhưng là đáy lòng lại ần ần thất vọng nếu là trước mặt mọi người thân Ân Mặc Ly, đó không phải là biểu thị công khai Ân Mặc Ly là hắn sao?

ý tưởng này thật lớn dạn hoặc Phàn Ngọc Kì, nhưng là thời cơ đã mất, hấn không khỏi ở trong lòng bóp cổ tay — đều là lỗi của Phở Lô Quốc thái tử!

Phàn Ngọc Kì mặt lạnh quay đầu, nhìn về phía tựa đầu cửa xe thăm dò Tàn Thanh Danh, ngữ khí rất là lãnh đạm, “Thái tử điện hạ có việc sao?”

Nha — tướng quân đại nhân của bọn họ tức giận.

Mười tên tướng sĩ Phàn gia ào ào cúi đầu, bọn họ vừa mới đều đem hành vi tướng quân cùng quân sư lạng lẽ xem tiền trong mắt.

Bọn họ cũng không phải người mù cũng không phải kẻ ngu, như thế nào không nhìn ra tướng quân cùng quân sư của bọn họ có gian tình. Nhìn một cái, tối hôm trước hai người một trước một sau tiến ôn tuyên, qua hai canh giờ, chỉ thấy tướng quân của bọn họ một mặt đứng đắn đi trở về doanh, vừa vắn vãi nam nhân, ai không nhìn ra mặt mày tướng quân lộ ra thần sắc thỏa mãn.

Sau đó, tướng quân tâm tình liền biến tốt lắm.

Về phần như thế nào biến tốt, mọi người liền hiểu mà không nói.

Về phần Phở Lô Quốc thái tử này, luôn mượn cơ hội tìm tướng quân bọn họ, ý đồ kia thật sự là rất rõ ràng.

Làm ơn, tướng quân bọn họ là hảo nam sao? Hơn nữa cho dù tướng quân bọn họ đoạn tụ, hai cái vừa thấy đã biết đều là dạng nam nhân ở mặt dưới có gì làm đâu — bất quá lời này Phàn gia tướng sĩ vừa nghĩ trong lòng, liền sợ tới mức nhanh chóng phủ bỏ. Nếu như bị tướng quân biết bọn họ suy nghĩ cái gì, nhất định sẽ đem bọn họ đưa vào quán tiểu quan ném thử tư vị ở mặt dưới.

Trọng yếu nhất là — chọc giận tướng quân bọn họ không có gì, mời không cần khiêu khích quân sư đại nhân bọn họ được không? Quân sư đại nhân tức giận là thực đáng sợ, bọn họ áp lực rất lớn được không!

Thái tử tiểu tử, mời người đừng náo loạn được không?

Tàn Thanh Danh bày ra biểu cảm đáng thương, đôi mắt Phàn Ngọc Kì mặt lạnh, ngữ khí của hấn có chút ủy khuất, “Phàn đại ca, thực xin lỗi, ta chỉ là luôn luôn ngồi trong xe ngựa cảm thấy thực buồn, ta có thể hay không cười ngựa?” Hấn mắt đầy ước ao.

Đáng tiếc Phàn Ngọc Kì đối bộ đáng đáng thương của hấn một chút cũng không mềm lòng, vẫn là một mặt nghiêm túc, “Thái tử, chúng ta không có dư thừa ngựa, hơn nữa ngồi ở xe ngựa có vẻ an toàn.”

“Nhưng là.....” Tàn Thanh Danh cắn môi, khẩn cầu xem Phàn Ngọc Kì. “Ta thực sự cảm thấy thực buồn, bằng không Phàn đại ca...ta với người cười chung được không?”

“Không tốt.” Phàn Ngọc Kì cự tuyệt, hoàn toàn không cho Tàn Thanh Danh mặt mũi. “Dưa Hấu nhà ta trừ bỏ ta, không cho người khác đụng vào.”

Không nghĩ tới Phàn Ngọc Kì thẳng thắn cự tuyệt, Tàn Thanh Danh thất thần.

Lúc này, Ân Mặc Ly nhẹ giọng mở miệng, “Tướng quân, ta ở trong xe ngựa cảm thấy buồn.”

Phàn Ngọc Kì lập tức quay đầu, nghe được Ân Mặc Ly không thoải mái, hấn khẩn trương, “Buồn? Muốn hay không trước tìm địa phương nghỉ ngơi?”

“Không cần.” Ân Mặc Ly chống gò má nhìn hấn, khoe miệng nhàn nhạt gọi lên, “Ta nghĩ cười ngựa.” Bất quá Hắc Long Câu của nàng đang ở kéo xe ngựa.

Phàn Ngọc Kì đương nhiên mở miệng, “Đến, chúng ta cùng cỡi.”

Ân Mặc Ly nhướn mày, “Tướng quân không phải nói Dưa Hấu không cho người khác đụng vào sao?”

“Người cũng không phải người khác.” Phàn Ngọc Kì kỳ quái xem nàng, Dưa Hấu truy Hắc Long Câu nhà nàng thật lâu, nịnh bợ chủ nhân là nàng đều không kịp, làm sao bài xích nàng.

Dưa Hấu cũng đồng ý phát ra tiếng, đuôi ngựa màu đỏ lắc lắc, Hắc Long Câu quay đầu bạch hồng mao liếc mắt một cái con ngựa ngốc, khinh thường phát ra tiếng phì phì trong mũi. (TL: sắc trà, chủ nào ngựa này... bó tay)

Nhìn đến tiểu ngựa phía sau cấp nó liếc mắt đưa tình, Dưa Hấu càng vui, đầu cọ cọ tay Ân Mặc Ly, sau đó chủ động đập cửa xe ngựa, Hắc Long Câu cũng dừng bước, xoay đầu, không muốn để ý con ngựa ngu ngốc bên cạnh.

Ân Mặc Ly đi ra xe ngựa, tự nhiên đưa tay thân hướng Phàn Ngọc Kì, Phàn Ngọc Kì tiếp nhận tay nàng, cánh tay nắm eo của nàng, đem nàng ôm đến phía trước.

Cánh tay vòng qua eo của nàng, nắm giữ dây cương, Ân Mặc Ly lưng dán vào ngực của hấn, mũi của hấn toàn là long tiên hương hấn yêu nhất.

Phàn Ngọc Kì nhất thời thỏa mãn, làm sao nhớ rõ chính mình mới vừa rồi đang tức giận.

Hai chân khinh đá bụng ngựa, Dưa Hấu lập tức hiểu ý phát ra tê mình, bốn vó chạy như điên, nhưng một trận cuồng phong màu hồng xinh đẹp.

Tần Thanh Danh sắc mặt xanh mét xem thân ảnh rời đi – trước khi Ân Mặc Ly lên ngựa, ánh mắt nhân nhật ngấm hương hấn.

Ánh mắt lãnh đạm, không có coi nhẹ, không có nhạo báng, tựa như hấn là một con kiến, hoàn toàn không đáng nhập mắt của nàng.

Loại này ánh mắt so với cái gì đều nhục nhã người. Hấn oán hận đóng sầm màn xe.

Phản gia tướng sĩ tập thể nhin cười, người người khoe miệng run rẩy.

Bọn họ ở trong lòng may mắn, hoàn hảo tướng quân bọn họ tuy rằng bộ dạng xinh đẹp lại một chút cũng không có phát tính tình. Nghĩ đến vừa rồi Tần Thanh Danh kia bộ dáng nhu nhược đáng thương, bọn họ liền trong lòng sợ hãi.

Đường đường một người nam nhân lộ ra biểu cảm này, nữ nhân trong doanh bọn họ đều so với hấn có khí khái nam tử, khó trách ngôi vị hoàng đế sẽ bị cướp.

Nói sau, tướng cùng quân sư đại nhân bọn họ đấu, cho dù râu người mọc dài đầu cũng không thắng.

Về phần Phản Ngọc Kỳ, hấn sớm quên mất Tần Thanh Danh là tên nào, hấn hiện tại trong lòng chỉ có người trong ngực, thu nhận cánh tay, dùng sức đem Ân Mặc Ly ôm sát.

Ân Mặc Ly dựa vào rắn chắc ngực, tóc dài theo gió tung bay.

“Nghe nói hôm nay tại Sa Sương thành có lễ hội yên hóa mỗi năm một lần.”

“Phải không?” Phản Ngọc Kỳ không chút để ý ứng nói, người hương tóc của nàng, hấn không nhìn được dùng cảm cọ cọ.

Ân Mặc Ly cúi mắt, mặc hấn kề cận nàng, khoe miệng nhẹ nhàng giờ lên, nghĩ đến thái độ của hấn đối Tần Thanh Danh lạnh lùng, nàng quyết định thưởng cho hấn.

“Nếu buổi tối có thể đuổi tới Sa Sương thành, ta sẽ mặc nữ trang cho người xem.”

Phản Ngọc Kỳ lẳng hạ, không thể tin được chính mình nghe thấy. “Ân Mặc Ly người nói thực sự?”

“Thế nào, người không muốn nhìn ta mặc nữ trang sao?” Ân Mặc Ly hừ nhẹ. “Không cần thì thôi!”

“Ta lại không có nói không cần!” Phản Ngọc Kỳ vội vàng nói, sau đó phát hiện chính mình ngữ khí quá khẩn cấp, hấn ho nhẹ vài tiếng, liếc xoay nói: “Nếu người muốn mặc ta liền xem” Ngữ khí nghe qua thực miễn cưỡng, bất quá khoe miệng của hấn sớm mừng rỡ giờ lên.

Làm sao bây giờ, hấn giống như càng lúc càng... càng lúc càng thích Ân Mặc Ly!

Sa Sương thành là thành lớn kinh thương, một trong tam đại kênh đào của Tuyết Tầm Quốc, Sa Sương Hà, nằm ngay tại Sa Sương thành, bởi vì gần hải cảng, không khí Sa Sương thành dường như đều tràn ngập hơi nước.

Phản Ngọc Kỳ bọn họ vừa lúc khi trời chưa tối liền vào thành, bọn họ đều có thể cảm nhận được hôm nay Sa Sương thành náo nhiệt, tuy rằng đã vào đêm, nhưng trong Sa Sương thành vẫn đèn đuốc sáng trưng, mỗi nhà treo đủ loại đèn lồng, quán nhỏ ồn ào, còn có người mở màn hát hí khúc, toàn bộ trong thành náo nhiệt không dứt.

Vừa đến trong thành, Phản Ngọc Kỳ một chút trong phụ trách nhiệm, thực tự nhiên phẩy tay đem sở hữu sự tình đều giao cho Triệu Đại xử lý, sau đó lôi kéo Ân Mặc Ly rời đi.

Trong xe Tần Thanh Danh sắc mặt khó coi xem hai người rời đi, Phản gia tướng sĩ tắc tập thể ở trong lòng châm chọc — tướng quân đại nhân, nghiêm túc cùng mỹ đức tấn trách là đi nơi nào?

Hướng đến nghiêm túc tấn trách Phản tướng quân giờ phút này trong đầu thầm nghĩ nhìn đến bộ dáng quân sư đại nhân mặc nữ trang, hấn lôi kéo Ân Mặc Ly đến bộ trang lớn nhất trong thành.

“Chương quây, ta muốn chọn một bộ quần áo, ngô, muốn màu đỏ, tiên diễm chút.” Ân Mặc Ly màu da trắng, mặt màu đỏ đẹp mắt nhất. “Chất liệu tốt, hoa lệ cũng có thể.” Dù sao cuối cùng đều sẽ biến thành làm nền cho Ân Mặc Ly.

Chương quây cấp tốc thuận thực lấy ra vài món xiêm y tinh xảo hoa lệ, “Công tử, người xem vài món này như thế nào?”

Phản Ngọc Kỳ nhìn nhìn quần áo chương quây chọn, lại nhìn hướng trên người Ân Mặc Ly mặc, lắc đầu. “Không cần, ta muốn vài dẹt giống trên người nàng như vậy!”

Cái này chương quây khó xử, hấn ánh mắt đầu tiên liền nhận ra vài dẹt trên người Ân Mặc Ly mặc là Nghê Vân Sa quý hiếm, Nghê Vân Sa chỉ có Vân Sa thành mới có, hơn nữa hàng năm số lượng có hạn, nhỏ nhỏ một khối vài liễn mấy vạn lượng vẫn là cung không đủ cầu, cũng liền chỉ có phú hào quý tộc mới mua được.

“Vải dệt trên người vị cô nương này là Nghê Vân Sa, tiểu điểm này của ta thật sự không có, nếu không công tử chọn cái khác.” Chương quỳ lấy ra một kiện vải dệt thêu phù dung trang, “Vải dệt này mặc dù so ra kém Nghê Vân Sa, nhưng cũng là vô cùng tốt, Sa Sương thành này khả tìm không thấy chất liệu nào so với này tốt.”

Phản Ngọc Kì sờ sờ, tuy rằng không vừa lòng, bất quá vẫn là miễn cưỡng nhận. “Hảo, ta sẽ mua cái này.” Hắn cầm lấy quần áo đưa cho Ân Mặc Ly.

“Nha, đi thay.” Khi nói lời này, Phản Ngọc Kì cơ hồ là hai mắt sáng lên, lại quay đầu xem chương quỳ, “Chương quỳ, có thể mượn chỗ thay quần áo sao?”

“Đương nhiên có thể.” Biết người đến là khách quý, chương quỳ cười đến thật hòa khí, dẫn Ân Mặc Ly vào phòng sau.

Ân Mặc Ly từ đầu đến cuối đều cười làm cho Phản Ngọc Kì quyết định, điều này thật thỏa mãn tâm nam nhân của Phản Ngọc Kì, hắn hưng phấn chờ mong, chờ bộ dáng Ân Mặc Ly nữ trang.

Chỉ chốc lát sau, hắn liền nhìn đến Ân Mặc Ly đi ra, hắn không nhịn được nín thở, trong mắt tràn đầy đều là nàng.

Trước ngực, tử hồng phù dung lộ ra da thịt trắng nõn oánh tuyết, vĩ sắc hồng tỵ sa mỏng, phiêu dật phi bạch, nếu nói nam trang Ân Mặc Ly tuần điểm, kia nữ trang nàng lại là biểu lộ tuyệt sắc động lòng câu nhân, mi gian ngạo khí không thay đổi, lại hơn phần nữ nhân mềm mại đáng yêu.

Chương quỳ lén lút đến bên người Phản Ngọc Kì, cười nói: “Công tử, trong tiệm của ta cũng có bán đồ trang sức châu báu, công tử muốn hay không vì cô nương chọn một cái?” Nói xong, hắn mang sang quỳ trang sức sớm chuẩn bị tốt.

Phản Ngọc Kì nhìn nhìn, cầm một cái châu sai phượng hoàng khảm ngọc thạch, đi đến phía sau Ân Mặc Ly, nâng lên tóc nàng, thuận thực vẫn khỏi bán kè, lại đem châu sai cài lên.

“Tướng quân động tác thực rất quen.” Ân Mặc Ly hừ nhẹ.

“Ta thường giúp nương ta búi tóc.” Trừ bỏ nương của hắn, Ân Mặc Ly là nữ nhân thứ nhất hắn búi tóc. Phản Ngọc Kì vừa lòng xem tay nghề của mình, châu khảm ngọc thạch cùng mạn đà la nơi đuôi mắt nàng lẫn nhau chiếu rọi, Ân Mặc Ly mỉm cười cho hắn tưởng đem nàng giấu đi.

“Đẹp mắt sao?” Ân Mặc Ly hỏi, bất quá ánh mắt hắn mê muội đã nói đáp án cho nàng.

“Đẹp mắt.” Phản Ngọc Kì dùng sức gạt đầu, theo trong lòng lấy ra ngân phiếu cấp chương quỳ, nắm tay Ân Mặc Ly rời đi.

“Đi, chúng ta đi dạo.”

Dọc theo đường đi, Phản Ngọc Kì liền ôm Ân Mặc Ly hộ vào trong ngực, khi phát hiện người qua đường dùng ánh mắt kinh diễm nhìn Ân Mặc Ly, hắn không nhịn được giận tái mặt, đem Ân Mặc Ly ôm càng chặt.

Nhìn cái gì vậy! Ân Mặc Ly là của hắn!

Phản Ngọc Kì có chút hối hận làm cho Ân Mặc Ly thay nữ trang, nam trang nàng cũng đã đủ hấp dẫn ánh mắt người, càng đừng nói mặc vào nữ trang nàng có bao nhiêu diễm sắc tuyệt thế.

Ân Mặc Ly mặc hắn đem nàng ôm quá chặt chẽ, thấy hắn giống một đầu sói quần quanh người trừng mắt những người nhìn nàng, khóe môi không khỏi gọi lên.

“Tướng quân.” Nàng mở miệng.

“Làm sao?” Phản Ngọc Kì còn đang dùng ánh mắt hung ác trừng lui những người ngắm Ân Mặc Ly.

“Chúng ta đến kênh đào xem yên hoa đi.”

“Hảo.” Phản Ngọc Kì gạt đầu, ôm nàng hướng phương hướng kênh đào đi, lúc này mới nhớ tới hỏi nàng, “Ân Mặc Ly ngươi có đói bụng không? Có muốn ăn cái gì không?”

Ân Mặc Ly đang muốn lắc đầu, lại nghĩ được mùi ngọt ngào, nàng ngẩng đầu, nhìn đến tiểu thương bên trái, “Ta nghĩ ăn cái kia.”

Phản Ngọc Kì nhìn lại, thấy nàng chỉ là bánh gạo.

Hắn lập tức mua mấy khối.

Bánh gạo mới ra lò rất thơm, mặt trên bọc một tầng thật dày lớp áo đường, cắn đi xuống lại giòn lại ngọt, khóe miệng còn có thể dính phần đường.

Phản Ngọc Kì hai ba khẩu liền ăn luôn một cái, miệng đều là hương vị ngọt ngào.

Ân Mặc Ly ngẩng đầu, chỉ thấy bên miệng hắn đều dính đường.

“Xem ngươi, ăn đến dính đầy miệng.” Nàng cười hân giống cái tiểu hài tử, thân thủ nhẹ nhàng giúp hân lau đi phần đường bên miệng.

Phản Ngọc Kì kinh ngạc nhìn nàng, như vậy Ân Mặc Ly ôn nhu hân là lần đầu tiên nhìn thấy, hân không khỏi ngây ngốc nhìn.

“Nhìn cái gì?” Ân Mặc Ly ngược mắt trừng hân, bộ dáng lại kiêu lại ngạo làm cho Phản Ngọc Kì muốn đem nàng ôm chặt lấy, tốt nhất có thể ôm cả đời, vĩnh viễn cũng không buông ra.

Hân không nhìn được thốt ra, “Ân Mặc Ly, gả cho ta được không?” vừa nói xong, bầu trời đột nhiên tạc một đoàn yên hoa xinh đẹp, giấu đi thanh âm của hân.

Ân Mặc Ly trát hạ mắt, như là không có nghe đến hân nói, ngẩng đầu nhìn yên hoa, “Ngươi xem, yên hoa bắt đầu. Đi, chúng ta đi kênh đào xem.” Nàng lôi kéo hân đi về phía trước.

Phản Ngọc Kì cũng không động, thân thủ nắm chặt, đem nàng xả tiến trong lòng.

“Ân Mặc Ly, ta biết ngươi có nghe được ta vừa nói.” Phản Ngọc Kì không cho nàng né ra, nhìn nàng ánh mắt nghiêm túc chấp nhất.

Xem ánh mắt hân cố chấp, Ân Mặc Ly trầm mặc hạ, sau đó quán tính gọi lên ngà ngón tươi cười, mềm mại thân thể dán hân, chọc hân. “Tướng quân đại nhân như vậy thích ta?”

Không nghĩ tới lần này Phản Ngọc Kì không có mặt mông then thùng, ngược lại nghiêm túc gật đầu. “Ân, thích.” Dừng một chút, lại nghiêm túc cường điệu, “Thực thích.”

Ân Mặc Ly sâu thăm con ngươi ba quang giận đặng, nhướn mày cười nói, “Phải không? Như vậy thích của ngươi có thể có cường đại đến nguyện ý liều lĩnh?”

“Liều lĩnh?” Phản Ngọc Kì không hiểu ý tứ của nàng.

“Nếu, tất cả mọi người phản đối, cũng không chuẩn ngươi theo ta cùng nhau, như vậy, ngươi còn có thể kiên trì nói ngươi thích ta sao?”

“Mọi người?”

“Đúng.” Ân Mặc Ly cúi mắt. “Bao gồm người Phản gia.”

Phản Ngọc Kì không hiểu. “Nhưng là người nhà của ta làm sao phản đối?” Lão thái quân nhưng là hàng tháng một phong thơ, mỗi phong đều vội vã thúc giục hân thành thân đầu.

Phản Ngọc Kì phản ứng đơn thuần làm cho Ân Mặc Ly lắc đầu bật cười, “Ngươi này đồ ngốc, căn bản là không biết thân phận của ta.” Ngươi nếu đã biết, còn hội như thế thích ta?

“Ta thế nào không biết!” Phản Ngọc Kì dùng sức phản bác, “Ta biết ngươi là Ân Mặc Ly, là quân thượng phái tới giám thị Phản gia quân.”

Ân Mặc Ly sửng sò. “Ngươi thế nào.....” Chẳng lẽ là Phản Ngọc Lâm nói với hân?

Bộ dạng Ân Mặc Ly kinh ngạc làm cho Phản Ngọc Kì triệt để cảm thấy nhục nhã, hân cắn giận hừ nói: “Không cần đem ta coi thành đứa ngốc, ngươi vừa đến quân doanh ta chỉ biết dụng ý quân thượng phái ngươi tới, không phải là giám thị Phản gia của ta có hay không có phản loạn chi tâm. Đây lại không có gì, đa nghi là bản tính con người, huống chi quân thượng còn ngồi ở long vị người người mơ ước, luôn lo lắng cũng là bình thường.” Hân thực có thể thông cảm.

Nói sau, hân cũng không phải cái loại tướng sĩ ngu trung, hoàng đế nếu dung không được Phản gia, Phản gia cũng sẽ không ngoan ngoãn đợi mệnh chờ chết.

Phản gia bọn họ bảo hộ chưa bao giờ là hoàng thất Tuyệt Tầm Quốc, mà là dân chúng Tuyệt Tầm Quốc, bọn họ thủ hộ không phải giang sơn hoàng tộc, mà là nhà của dân chúng.

Đây là tổ huấn Phản gia bọn họ, mà thân là người Phản gia, hân thật sâu nhớ kỹ.

“Ngươi là người quân thượng phái đến giám sát lại như thế nào? Việc này trong quân doanh mọi người biết, chưa nói ra mà thôi. Ngươi xem Triệu Đại bọn họ, bọn họ có bài xích ngươi sao? Không có thôi!” Phản Ngọc Kì nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, hoàn toàn quên khi Ân Mặc Ly mới tới quân doanh, có bao nhiêu tướng sĩ bất mãn.

Ân Mặc Ly cho tới bây giờ không nghĩ tới Phản Ngọc Kì sẽ nói những lời này, nàng luôn luôn cho rằng hân đơn thuần không tâm nhãn, chính là cái ngu ngốc da mặt mông, nhưng là không nghĩ tới hân so với ai đều nhìn thấu triệt, chính là chưa bao giờ nói.

“Cho nên, đừng tự trách.” Phản Ngọc Kì an ủi nàng. “Nói đến cùng là ngồi trên long vị người kia không đúng, không phải ngươi sai!” Hân đại nghịch bất đạo đem tội toàn đổ lên người hoàng đế, dù sao kêu Ân Mặc Ly giám thị Phản gia nhưng là người kia nha.

Hoàng đế người như thế hướng đến đều là ti bi hắc tâm lại giao hoạt hỗn trưởng thích hãm hại người này nọ — không biết vì sao, Phan Ngọc Kì từ nhỏ đến lớn đều thâm căn cố đế đều cho là như vậy.

Phan Ngọc Kì trên mặt không chút nào che giấu chán ghét làm cho Ân Mặc Ly nở nụ cười, cũng không biết hoàng đế là nơi nào chọc tới hắn, nhưng lại làm cho hắn như vậy chán ghét.

Thấy nàng nở nụ cười, Phan Ngọc Kì cũng cười.

“Cho nên, Ân Mặc Ly, gả cho ta được không?” Phan Ngọc Kì đôi má hơi hơi đỏ lên, bất quá vẫn là chấp nhất hỏi, chờ đợi nhìn nàng.

Ân Mặc Ly xem hắn không nói, hồi lâu, mới thân thủ hoàn trả hắn, đem mặt vui vào trong lòng hắn.

“Đây là tỏ vẻ ngươi đáp ứng rồi?” Phan Ngọc Kì cao hứng ôm chặt nàng, liên thanh hỏi, “Có phải hay không? Ân Mặc Ly ngươi đáp ứng rồi! Có phải hay không?”

Ân Mặc Ly vẫn là không trả lời.

Phan Ngọc Kì quyết định làm nàng đáp ứng rồi, hắn lúc này cười hí hất, hồng khuôn mặt tuần tú, ở bên tai nàng không ngừng nói, “khi hồi đến thành đô, ta liền mang ngươi hồi Phan gia, cha mẹ ta nhìn đến ngươi nhất định sẽ thật cao hứng, còn có lão thái quân, nàng nhất định sẽ thực thích ngươi.”

Ân Mặc Ly nhắm mắt nghe hắn hưng phấn nói, ở trong lòng yên lặng nhìn hắn — nếu là sau khi trở lại thành đô, ngươi còn có thể như vậy kiên định, như vậy, ta đáp ứng ngươi.

Bạn đang đọc truyện *Đùa Giỡn Chính Trực Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Tuyết U thành, quốc đô Tuyết Tầm Quốc.

Thân là quốc đô, Tuyết U thành phồn vinh tất nhiên là không cần phải nói, liếc mắt một cái nhìn lại, hồng thành ngói lưu ly, mỏng manh tuyết trắng bao trùm, ở trung ương hoàng thành màu vàng hùng vĩ trắng lẽ, trải qua năm tháng trăm năm, không thấy một tia loang lổ, ngạo nghễ biểu thị công khai hoàng uy Tuyết Tầm Quốc.

Phan Ngọc Kì vừa hồi đến thành đô, quay đầu liền đối Triệu Đại nói: “Triệu Đại, thái tử liền từ các ngươi hộ tống tiến cung.” Sau đó thực đương nhiên đem sở hữu sự tình đều bỏ lại, dẫn theo xe ngựa màu đen hồi Phan gia.

Phan gia chúng tướng sĩ hiện tại ngay cả châm chọc đều lười, chỉ còn lại có thật sâu khinh bỉ. Dù sao hiện tại tướng quân trong mắt trong lòng chỉ có quân sư đại nhân, về phần đang ở trong xe ngựa ôm nỗi hận cần khẩn tay, cá tính giống đàn bà, thái tử, ngài cũng đừng lại si tâm vọng tưởng.

Phan gia ngay tại trong phố nhỏ phía đông, đây là tổ trạch Phan gia, tuy rằng đương kim quân thượng có ý ban cho một tòa phủ đệ rất tốt, bất quá Phan gia đều cự tuyệt.

Đối người Phan gia đến nói, tổ trạch là nơi bọn hắn từ nhỏ lớn lên, là nhà tổ tiên truyền thừa cho bọn hắn, làm người không thể quên tổ, huống chi cuộc sống Phan gia cũng không xa hoa, tổ trạch này đủ bọn họ ở.

Phan Ngọc Kì không sai biệt lắm có năm năm không về nhà, đến trước cửa, hắn xoay người xuống ngựa, nghĩ đến muốn đem Ân Mặc Ly giới thiệu cho người nhà, hắn liền vui vẻ lại khẩn trương, bất quá ở mặt ngoài vẫn là duy trì hình tượng bình tĩnh nghiêm túc của hắn. “Ân Mặc Ly, đến nhà của ta.”

Ở trong xe ngựa Ân Mặc Ly cúi mắt, một bên Lục Tụ cùng Lục Hoàn lo lắng xem chủ tử, càng tiếp cận Tuyết U thành, chủ tử liền càng trầm tĩnh, tuy rằng khi đối mặt tướng quân vẫn là một bộ dáng vô tâm, khả chi cần tướng quân không ở, chủ tử trên mặt cười liền lập tức biến mất.

Gấp gáp Lục Tụ rốt cục không nhịn được nói: “Chủ tử, vẫn là ta đi xuống từ chối.”

“Không cần.” Ân Mặc Ly nhàn nhạt đánh gãy lời của nàng, “Nên đến luôn muốn tới.” Trốn tránh hướng đến không phải tác phong của nàng.

Hơn nữa nàng cũng tưởng biết, làm Phan Ngọc Kì sau khi biết thân phận của nàng, còn có thể như vậy kiên định như vậy thích nàng.

Nếu là không thể. Ân Mặc Ly mâu quang giận ám, đóng chặt mắt, làm mờ mắt ra, nàng lại là bộ dáng ngạo nghễ cười yếu ớt.

Xốc lên màn xe, nàng xem Phan Ngọc Kì đang chờ ở bên ngoài.

Phản Ngọc Kì hướng nàng vươn tay.

Nàng đem tay đưa cho hắn, đôi tay ấm áp kia lập tức nắm chặt lấy tay nàng, Phản Ngọc Kì cảm thấy mỹ mãn nhếch môi, không quên trấn an nàng, “Ân Mặc Ly, lâu như vậy mới xuống xe, người thực khản trương đi? Đừng sợ, nàng đâu xấu cũng phải ra mắt cha mẹ chồng.”

Ân Mặc Ly liếc mắt ngắm hắn một cái, trực tiếp bỏ ra tay hắn, chính mình hướng đại môn đi. Phản Ngọc Kì chỉ cảm thấy bộ dáng giận dữ kia của Ân Mặc Ly làm hắn tâm ngứa, thiếu chút liền cười ngậy ngồ, bất quá hắn chưa từng quên phía sau còn có hai cái nha đầu, lập tức biểu cảm đoan chính, vui vẻ về đi theo.

Ân Mặc Ly đang muốn gõ cửa, Phản Ngọc Kì đã trước đem cửa đẩy ra. “Không cần gõ, Phản gia không có người giữ cửa.” Chính xác mà nói, là ngay cả cửa cũng không có khóa.

Trong Tuyết U thành ai chẳng mà không biết phủ đệ phổ nhô thành đông là tổ trạch Phản gia, Phản gia cho dù là một cái nhỏ nhỏ nha hoàn cũng đều là thân thủ linh hoạt, có thể lấy một chấn mười, liền ngay cả ngóc từ cũng biết muốn trộm này nợ cũng đừng đến Phản gia trộm, trừ phi muốn đi vào mà không muốn đi ra.

Vừa mới bước vào cửa, chợt nghe một đạo thanh âm nhanh nhẹn dừng mãnh truyền đến. “Là tên vương bát đản nào không có mắt, Phản gia cũng dám sầm — Kì nhi! A, Ngủ đi có hay không nhìn lắm? Tâm can bảo bối, người thế nào muốn trở về cũng không nói một tiếng!” Phản Xuân Phong ôm lấy cháu trai của mình, thực hào khí thẳng chụp cổ Phản Ngọc Kì.

Phản Ngọc Kì thói quen chịu được trọng kích trên vai, năm năm không thấy, Ngũ di sức tay vẫn là giống nhau cường: “Ngũ di, ta làm thời phụng mệnh hộ tống Phó Lôi Quốc thái tử tiền cung.” Hắn đem sự tình mơ hồ nói một chút, sau đó hỏi Phản Xuân Phong: “Trong nhà có khỏe không?”

“Hào, mỗi người đều khỏe mạnh cường tráng, chính là thái quân luôn luôn nhắc đi nhắc lại người, thái quân nhìn đến người trở về nhất định thật cao hứng.” Phản Xuân Phong cười nói, cũng nhìn đến ba người đi theo cháu trai vào, bất quá ánh mắt của nàng là dừng ở trên người Ân Mặc Ly.

Tuy rằng mặc nam trang, bất quá Phản Xuân Phong liếc mắt một cái liền nhìn ra Ân Mặc Ly là nữ nhân, còn có hình xăm mạn đà la đuôi mắt. Nàng nghĩ đến Phản Ngọc Lâm gửi thư nhà từng nhắc đến, nghĩ đến chính là quân sư quân thượng phái đến Phản gia quân.

Đối mục đích Ân Mặc Ly tiến quân doanh, Phản gia mọi người hiểu được, khi lão thái quân biết, cũng chỉ nhàn nhạt nói một câu: “Quân thượng muốn tâm an, chúng ta liền cấp quân thượng tâm an đi.”

Bởi vậy Phản gia mọi người không nói cái gì, theo Phản Ngọc Lâm cố định thư tín gửi về nhà, Ân Mặc Ly quân sư này làm được thực xứng chức.

Bất quá, cháu trai trở về liền trở về, như thế nào mang Ân Mặc Ly cùng nhau trở về?

Phản Xuân Phong mới nghĩ, chỉ thấy Phản Ngọc Kì vô cùng thân thiết kéo qua Ân Mặc Ly, “Ân Mặc Ly, đây là ngũ di ta, ngũ di, đây là Ân Mặc Ly.” Sau đó, Phản Ngọc Kì lộ tai hơi hơi ửng hồng, có chút thẹn thùng nói, “Cũng là thê tử ta muốn cưới.”

A? Phản Xuân Phong ngốc ở, xem cháu trai ửng đỏ mặt, mà Ân Mặc Ly thần sắc tự nhiên, mỉm cười hướng nàng kêu, “Ngũ di.”

Phản Xuân Phong miễn cưỡng hồi lấy tươi cười, trong lòng thầm mắng, Phản Ngọc Lâm xú nha đầu này, thế nào chưa nói Ngọc Kì cùng quân sư quân thượng phái tới có cảm tình!

Phản Ngọc Kì căn bản không rảnh chú ý Phản Xuân Phong sắc mặt cứng ngắc, hắn quay đầu hướng Ân Mặc Ly nhưn mày cười, “Xem, đã kêu người đừng khản trương, Ngũ di ta thích người đâu.”

“.....” Trừ bỏ Phản Ngọc Kì, ở đây tất cả mọi người trầm mặc.

Phản Xuân Phong thật muốn cấp cháu trai ngu ngốc thiếu tâm nhãn này một cái tát, thực không hiểu người Phản gia khôn khéo như thế nào dạy dỗ ra tên nhị hóa này. (* tính cách không giống mọi người. ở đây bảo anh Kì ngu ngốc đó)

Phản Ngọc Kì khẩn cấp tưởng đem Ân Mặc Ly giới thiệu cho những người khác nhận thức, hắn hỏi Phản Xuân Phong, “Ngũ di, cha mẹ ta cùng bà nội, lão thái quân bọn họ đâu?”

“Ồ đại sảnh.” Không đúng, hắn muốn làm thôi? Đoán được ý đồ Phản Ngọc Kì, Phản Xuân Phong vội vàng muốn ngăn cản, khả không còn kịp rồi, Phản Ngọc Kì đã lôi kéo Ân Mặc Ly hướng đại sảnh đi đến.

“Ân Mặc Ly, ta mang người đi gặp cha mẹ ta cùng bà nội, còn có thái quân. Đừng sợ, thái quân tuy rằng thoát nhìn nghiêm túc, bất quá người tốt lắm, hơn nữa thái quân thích người thông minh, người hướng đến thông minh, cho nên thái quân nhất định sẽ thích người.” Sở Ân Mặc Ly khản trương, hắn vừa đi vừa trấn an nàng.

Ân Mặc Ly trầm mặc không nói, chính là nghề mắt nhìn hắn, cánh môi cảm cười, ngón tay bị hắn nắm giữ chậm rãi buộc chặt.

Phản Ngọc Kì cảm thấy động tác của nàng giống ở cùng hắn làm nũng, lập tức trong lòng rất thỏa mãn, chỉ cảm thấy quân sư đại nhân của hắn bộ dáng khản trương tốt đáng yêu.

Hắn tưởng, Ân Mặc Ly càng khản trương, liền tỏ vẻ càng thích hắn. Điều này làm cho tâm nam nhân của hắn thật to phình lên, đem tay nhỏ bé cầm thật chặt.

Phát hiện chính mình gần gần không được cháu trai, Phan Xuân Phong chỉ cảm thấy đau đầu, nàng có thể tưởng tượng một hồi sẽ có phong ba.

Còn chưa có tiền đại sảnh, Phan Ngọc Kì liền nhìn đến người ở trong sảnh, lập tức kêu, “Cha mẹ, bà nội, thái quân, ta đã trở về.”

Nghe thế thanh âm, người trong sảnh ngừng đầu, kinh ngạc xem Phan Ngọc Kì, đương nhiên, cũng nhìn đến người bị Phan Ngọc Kì nắm tay.

Khuôn mặt diễm sắc bức người, hình xăm lưu tinh mạn đà la, vừa xuất hiện, lập tức đoạt ánh mắt người, mọi người lập tức nghĩ đến thân phận Ân Mặc Ly.

Nguyên bản vui sướng Phan Ngọc Kì trở về, nháy mắt sắc mặt kỳ dị, Phan Xuân Vũ nhíu mày xem con, trong lòng có dự cảm không tốt.

Phan Ngọc Kì hoàn toàn không nhận thấy được người nhà trên mặt dị sắc, đem Ân Mặc Ly kéo đến bên người, sau đó nghiêm túc mà xem người nhà, “Cha mẹ, bà nội, thái quân, đây là Ân Mặc Ly, ta muốn cưới nàng qua môn.”

Hắn nói xong, cho rằng lão thái quân bọn họ nghe được hội cao hứng, không nghĩ tới bọn họ cũng là trầm mặc, hơn nữa thần sắc đông cứng.

Đây là chuyện gì a? Nghe được hắn muốn cưới vợ không phải nên cao hứng sao? Nhất là lão thái quân, nàng không phải luôn luôn thúc giục hắn mau thành thân sao?

Phan Ngọc Kì nghi hoặc, thế này mới rốt cục phát hiện mọi người sắc mặt không đúng. “Các người làm sao vậy? Sắc mặt thế nào đều khó coi như vậy?”

Ân Mặc Ly sớm biết rằng sẽ có cục diện này, nàng nhẹ nhàng mà tránh ra tay hắn.

Hành động của nàng làm cho Phan Ngọc Kì thất thần, tưởng lại tóm lấy tay nàng, lại bị nàng né tránh, hắn không khỏi nhíu mày, xem Ân Mặc Ly thần sắc lãnh đạm, trong lòng có chút hoảng.

Hắn lần đầu tiên nhìn đến Ân Mặc Ly như vậy, Ân Mặc Ly như vậy cảm giác cách hắn rất xa, điều này làm cho hắn kinh hoảng, khản trương muốn kéo nàng vào lòng.

Đồng — long trọng trên tay lão thái quân khinh đánh mặt đất, “Ngọc Kì, không được làm càn!” Nàng hướng tôn nhi nói, thần sắc sáng giọng.

Phan Ngọc Kì thất thần, nhìn về phía thái quân, hướng đến luôn yêu thương lão thái quân, lần đầu tiên dùng ngữ khí nghiêm khắc như thế đối với hắn.

Lão thái quân ánh mắt nghiêm khắc, tuy rằng đã gần trăm tuổi, khả đứng thẳng thân mình vẫn cứ thẳng thắn, tóc bạc chải chuốt tỉ mỉ cẩn thận, cho dù đã tới tuổi già, nhưng thân từng chinh chiến sa trường, làm cho trên người nàng vẫn lộ ra khí phách thuộc loại võ tướng.

Lão thái quân hướng Ân Mặc Ly khom mình hành lễ, thần sắc nghiêm túc cung kính. “Lão thân Phan Bích Quân tham kiến trưởng công chúa.”

Nghe thấy lão thái quân nói, mọi người khiếp sợ, bọn họ thế nào cũng không nghĩ tới quân sư quân thượng phái đến Phan gia quân đúng là biến mất thật lâu, trưởng công chúa.

Trưởng công chúa sinh ra liền thể nhược, bị kết luận sống không quá mười tuổi, nàng luôn luôn bị giấu ở trong cung, rất ít nhân gặp qua nàng, chín tuổi năm ấy biến mất ở hoàng cung, từ nay lại không có tin tức của nàng.

Cũng không nghĩ đến trưởng công chúa còn sống, hơn nữa lão thái quân hiển nhiên đã sớm biết thân phận Ân Mặc Ly.

Phan Ngọc Kì cũng choáng váng, hắn xem thái quân, lại nhìn hướng về mặt khó dò Ân Mặc Ly, đột nhiên hiểu được Ân Mặc Ly khi đó nói.

Nếu, tất cả mọi người phản đối, cũng không chuẩn người theo ta cùng nhau, như vậy, người còn có thể kiên trì nói người thích ta sao?

Khi đó hắn không rõ Ân Mặc Ly nói, hiện tại hắn rốt cục sáng tỏ.

Phan gia tổ huấn điều thứ nhất — vĩnh viễn không được cùng hoàng tộc thành thân.

Khó trách Ân Mặc Ly luôn đối hắn như gần như xa, khó trách hắn nói muốn cưới nàng, nàng tổng không cho đáp án khẳng định, khó trách. Hắn luôn luôn cảm thấy cho dù gắt gao ôm nàng, khả năng vẫn cách hắn rất xa.

Ân Mặc Ly cực lực xem nhẹ ánh mắt nóng rực bị thương kia, buộc chặt đầu ngón tay đâm vào trong thịt, thần sắc bình tĩnh hướng thái quân nói: “Thái quân không cần đa lễ, năm đó nếu không phải thái quân, ta nào có mạng đứng ở nơi này.”

Năm đó là thái quân đề nghị đem nàng ốm yếu thể nhược đưa vào Bách Quỷ Cốc, nhưng Bách Quỷ Cốc chưa bao giờ nhận ngoại nhân, nếu không phải từng thiếu Phan gia thái quân một phần tình, căn bản sẽ không cho nàng vào cốc.

Tuy rằng nàng hiện tại bộ dáng cùng tuổi nhỏ khác rất nhiều, khả lão thái quân vẫn liếc mắt một cái liền nhận ra đến, năm đó nữ oa cho dù bệnh nặng, vẫn không giấu được dung mạo không tì vết, như vậy tuyệt sắc, người chỉ cần liếc mắt một cái tuyệt sẽ không quên.

“Công chúa nói quá lời, đây là thần phải làm.” Lão thái quân cười nói, sau đó nghiêm khắc xem tăng tôn, “Ngọc Kì, còn không mau vì thất lễ vừa rồi hướng công chúa bồi tội!”

Phản Ngọc Kì nắm chặt quyền, phần nộ trùng mắt Ân Mặc Ly, lần đầu cãi lại lão thái quân mà nói. “Không! Ta không giải thích!”

“Làm càn!” Long trượng trong tay lão thái quân trùng trùng đánh.

“Ngọc Kì nguoi làm cái gì!” Đỗ Minh Hiền trách cứ con. Hắn là trưởng phu của Phản Xuân Vũ, vợ chồng ân ái, sinh hạ Phản Ngọc Kì là con trai duy nhất, hai vợ chồng đối con hướng đến yêu thương, Phản Ngọc Kì cũng chưa bao giờ làm cho bọn họ lo lắng, cũng không nghĩ đến hướng đến con trai có hiểu biết nhưng lại sẽ có một ngày ngộ nghịch trưởng bối. “Không cho cãi lại lão thái quân, mau xin lỗi!” Hồn tiểu tử này là đã quên từ nhỏ hắn dạy, vĩnh viễn không được làm trái lời nữ nhân trong nhà sao?

Phản Ngọc Kì vẫn cố chấp xem Ân Mặc Ly, kiên định nói: “Không! Ta không có sai, vì sao phải xin lỗi? Ân Mặc Ly, nguoi nói, ta nên hướng nguoi xin lỗi sao?”

“Ngọc Kì! Làm sao có thể hô thẳng tên công chúa!” Phản Xuân Vũ khinh xích, xem con hốc mắt đỏ lên, trong lòng nàng vừa vội lại đau lòng, nhưng cũng không thể không buột hẳn.

Ân Mặc Ly là đương kim trường công chúa, bọn họ nhất định phải làm cho Phản Ngọc Kì nhận rõ điểm ấy.

Ân Mặc Ly như thế nào không biết mục đích người Phản gia, nàng xem Phản Ngọc Kì, khóe môi gợi lên một chút trào phúng, khi đang muốn mở miệng, ngự lâm quân hoàng thành đột nhiên xông tới, nhất tề hướng nàng quỳ xuống.

“Thống lĩnh ngự lâm quân Lưu Úy tham kiến trường công chúa, thần phụng quân thượng chi mệnh, tới đón trường công chúa hồi cung!”

Ân Mặc Ly không nhìn vào ngự lâm quân, nàng đi hướng Phản Ngọc Kì, ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói một câu, sau đó xoay người rời đi.

Lưu Úy hướng lão thái quân hành lễ, lập tức suất lĩnh thuộc hạ đuổi kịp.

Phản Ngọc Kì đứng ở tại chỗ, thần sắc âm trầm không chừng, mắt thâm trầm làm cho người ta không thấy rõ suy nghĩ, trong óc quanh quẩn Ân Mặc Ly ghé vào lỗ tai hắn nói –

Phản Ngọc Kì, nguoi, còn có thể kiên trì sao?

Phản gia tổ huấn điều thứ nhất, không phải trung hiếu nhân nghĩa, trung thành đền nợ nước, mà là – Con cháu Phản gia vĩnh viễn không được cùng hoàng tộc thành thân.

Tổ tiên Phản gia biết kết cục công cao hơn chủ, cho dù Phản gia đối quốc quân trung thành, nhưng Phản gia sở nắm quyền lực càng lớn, được đến dân tâm càng thịnh, cũng liền càng làm cho quốc quân bất an.

Đối Phản gia mà nói, hoàng đế là dè chừng mà sợ hãi, đối hoàng đế mà nói, Phản gia nhưng cũng là một đầu hổ tùy thời vồ tới.

Cho dù đầu hổ này mắt thấy là trung thành và tận tâm, nhưng khó bảo toàn ngày nào đó sẽ không lộ ra răng nanh, có đầu hổ ngủ say này, Tuyết Tầm Quốc lịch đại hoàng đế vĩnh viễn trong lòng bất an.

Nhưng là mãnh hổ này bọn họ không thể động, không chỉ là vì công tích Phản gia từ trước, còn có người Phản gia người người tự hạn chế, không tham không vọng không ý thế hiếp người, thanh danh hảo đến làm cho hoàng đế căn bản không bắt được nhược điểm Phản gia.

Nói sau hoàng đế không thể không thừa nhận, bởi vì có Phản gia, Tuyết Tầm Quốc mới có thể duy trì ưu thế tam đại đế quốc. Bởi vì Phản gia quân, các quốc gia cũng không dám dễ dàng đến xâm phạm.

Không phải không nghĩ tới bồi dưỡng tướng sĩ khác thay thế Phản gia, nhưng Phản gia căn cơ đã thâm, hơn nữa người Phản gia quả thật người người là nhân tài khó gặp, liền coi là nữ nhân, ở trên sa trường, cũng hoàn toàn không thua kém nam nhân.

Khả Phản gia càng vĩ đại, để tâm càng bất an.

Tổ tiên Phản gia vì bảo hộ con cháu Phản gia, từng hướng tiên hoàng thề, Phản gia vĩnh viễn sẽ không cùng hoàng gia thành thân, sẽ không làm cho người Phản gia dính đến huyết thống hoàng gia, sẽ không làm cho Phản gia cùng người ngồi trên long vị có chút quan hệ nào, nếu vi phạm lời thề, Phản gia tru cử tộc!

Mà thề ước này, trên có hoàng ấn, được phong ấn cất giữ ở nơi chỉ có hoàng đế mới biết, cho dù trải qua năm tháng trăm năm, không có người quên thề ước này, còn có tuân thủ lời thề vì tính mạng Phản gia.

Ân Mặc Ly biết, người Phản gia tuyệt đối sẽ không làm cho Phản Ngọc Kì cưới nàng, Phản gia nhất định cho rằng đây là âm mưu hoàng gia, hoàng gia đã dung không được Phản gia.

Thân là người Phản gia, hắn hội làm như thế nào đâu?

“Phản Ngọc Kì! Phản Ngọc Kì!” Bền nhọn thanh âm vang lên, màu vàng lỏng chim, con vệt cứ thế lặp đi lặp lại. Vệt đầu là đen, toàn thân đều là lông chim màu xanh, chỉ có giữa bụng là có một đoàn màu vàng, miệng đỏ đậm, đôi mắt màu đen như hạt châu tròn.

Từ sau khi chủ nhân trở về, nó thường xuyên nghe được chủ nhân mặc niệm ba chữ này nhiều nhất.

“Phản Ngọc Kì! Phản Ngọc Kì! Tư, tư, tư.....” Loạn đầu, nó nhất thời không nghĩ ra.

“Tướng niệm giày vò.” Một đạo giọng nam trong sáng tiếp lời.

“Tướng niệm giày vò, tướng niệm giày vò.” Màu xanh vệt bắt đầu hưng phấn lặp lại, “Phản Ngọc Kì, tướng niệm giày vò, tư.....”

Không chịu nổi vệt âm ỹ, Ân Mặc Ly không vui mừng đi qua, “Câm miệng.”

Vệt sợ tới mức ở trong lồng bay loạn. “Hơi sợ, hơi sợ!” Sau đó dùng cánh che khuất đầu, lại vụng trộm tham mắt ngắm chủ nhân.

“Ha ha!” Đế Trục Thương bị bộ dáng khôi hài của vệt chọc cười to, bộ dáng tuấn tú cùng Ân Mặc Ly diễm lệ hoàn toàn bất đồng, tươi cười trong sáng, thoát nhìn giống cái thiếu gia nhà giàu thiên chân. “Hoàng tì, vệt của ngươi thật có thiên tính đâu.”

Ân Mặc Ly nằm ở trên trường kỉ, lụa mỏng thất sắc hoa lệ tôn quý, tóc đen như tơ chỉ dùng châu sai ngọc lưu ly hồng ngọc vân kể, đôi mắt quân thượng, nàng chỉ nhàn nhạt liếc mắt một cái, không đứng lên cung nghênh.

Tuyệt Tâm Quốc, chỉ có quân thượng mới có thể mang họ Đế, mà họ Ân là họ của phụ quân (* phụ thân) của nàng, tiền nhiệm quân thượng Tuyệt Tâm Quốc là nữ hoàng, hơn nữa hậu cung chỉ có một vị nam hậu, nữ hoàng chỉ sinh hạ hai đứa nhỏ, chính là Ân Mặc Ly cùng Đế Trục Thương.

Nguyên bản ngôi vị hoàng đế nên là thuộc loại Ân Mặc Ly, nàng thiên tư thông minh, đã gặp qua là không quên được, ba tuổi liền biết chữ, bởi vì thể nhược không thể loạn đi, nàng cơ hồ đều ở trong phòng đọc sách, đối với quyền mưu, đế vương thuật, nàng sáu tuổi năm ấy liền sáng tỏ thành thạo.

Chính là ở nàng chín tuổi rồi cung năm ấy, nàng liền từ bỏ họ “Đế”, nàng đổi vị trí kia, đổi làm hoàng đế không có một chút hứng thú.

Ôm yếu nàng từ nhỏ cũng chỉ có thể ở trong phòng, chỉ có thể theo cửa sổ xem bên ngoài, toà hoàng cung này đối nàng mà nói tựa như cái nhà giam, làm đi ra ngoài kia một khắc, nàng liền quyết định, nàng không muốn lại trở lại nhà giam này.

Bởi vậy, hoàng đế vị trí này, thực tự nhiên rơi xuống người lúc ấy tuổi nhỏ không thể phản kháng, Đế Trục Thương.

Đối Ân Mặc Ly vô lễ, Đế Trục Thương không chút phật lòng. Người trong nhà thôi, lại không có người ngoài, không tất yếu tuân thủ quy củ rườm rà.

Đế Trục Thương thẳng ngồi xuống, bưng lên chén trà trên bàn. “Ân..... Đã lâu không uống trà hoàng tỷ pha, hương vị vẫn là tốt như vậy.”

Ân Mặc Ly gấp một khối điểm tâm, nhàn nhạt mà xem đệ đệ nhiều năm không thấy. Hắn nhìn như ngà ngọc không đứng đắn, khả trách gian ả ả lộ ra sắc bén đế vương, xem ra đi lên đế vị vài năm, đệ đệ này của nàng lớn lên không ít, đã giống cái quốc quân.

Bất quá giờ phút này đệ đệ trên mặt tươi cười xem tại trong mắt nàng, rất là chói mắt. “Xem ra tâm tình của ngươi tốt lắm!”

“Đương nhiên.” Đế Trục Thương chống gò má, cũng đi theo gấp một khối điểm tâm. “Khó được hoàng tì trở về, đương nhiên cao hứng. Như thế nào? Chẳng lẽ nhìn đến đệ đệ ta, hoàng tì ngươi không vui sao?”

Ân Mặc Ly hừ nhẹ, căn bản không tin hắn nói, nàng nơi nào không biết Đế Trục Thương là ở vui sướng khi người gặp họa. “Ta nghĩ ngươi là vì chuyện Phản gia cao hứng đi?”

“Đi?” Đế Trục Thương một mặt kinh ngạc. “Có như vậy rõ ràng sao?”

Ân Mặc Ly mặc kệ hắn giả ngu, lấy gấp khối phù dung cao, đứng dậy đi hướng vệt, mở ra cái lồng, vệt lập tức nhảy ra, cúi đầu ăn điểm tâm.

Xem hoàng tì thần sắc bình tĩnh, Đế Trục Thương lắc đầu khinh chặc, “Ta nghĩ Phản gia hiện tại nhất định gà bay chó sủa, cho rằng hoàng gia chúng ta tâm hoài bất chính. Hoàng tì, bọn họ sẽ không làm cho Phản Ngọc Kì với ngươi cùng nhau, đây chính là đại sự tru cử tộc, ta nghĩ làm không tốt không bao lâu, Phản gia sẽ truyền ra tin vui của Phản Ngọc Kì.” Đây không phải không có khả năng.

Đối với Phản gia mãnh hổ ngủ say này, thân là quân thượng, Đế Trục Thương không phải không để ý, bất quá tru cử tộc..... Hắn cũng không phải đầu hòng rồi, thiếu Phản gia, đông tây nam bắc bốn đạo quan ải nên làm cái gì bây giờ? Đây bốn đạo trọng quan đều là người Phản gia trấn thủ, thiếu Phản gia, quốc phòng nhất định nguy cấp. Hắn đương nhiên biết nặng nhẹ, hắn còn dựa vào Phản gia giúp hắn hộ quốc đâu.

Bất quá hiện tại nháo ra sự thế này, người Phản gia nhất định khí cực kỳ. Ai, hoàng tì của hắn a, cũng thật biết thay hắn tìm phiền toái.

Ai không coi trọng, nhìn trộm người Phản gia, nhưng lại là nam nhân tam đại đơn truyền duy nhất của Phản gia, điều này Phản gia có thể nào không hướng mặt xấu suy nghĩ.

Bất quá, có thể bị hoàng tì hắn coi trọng, tính Phản Ngọc Kì này đòi trước thấp nhiều nhang thom đi— Đế Trục Thương thực tự nhiên đứng về phía tì tì

nhà mình.

Liên hy vọng Phan Ngọc Kì này cuối cùng đừng không biết phân biệt, nếu dám cô phụ hoàng tì của hần, hần liền...

“Thương nhi, đừng nhúng tay.” Ân Mặc Ly như thế nào không hiểu tâm tư đệ đệ. Con người đen phiếm u quang, ngón tay khinh sò đầu vệt, nàng lời nói mang theo cảnh cáo, “Chuyện của ta, ta chính mình xử lý.”

“Cần phải là cái kia Phan Ngọc Kì cười người khác.....” Dưới ánh mắt Ân Mặc Ly không vui, Đế Trục Thương thức thời sờ sờ cái mũi, đầu hàng trước lực uy hiếp của hoàng tì. “Được rồi, ta đã biết, ta đáp ứng người, ta sẽ không nhúng tay.”

Được đến Đế Trục Thương cam đoan, Ân Mặc Ly vẫn lo lắng, nàng mị mị mầu. “Nếu làm cho ta phát hiện người động Phan Ngọc Kì mà nói.....” Nàng dừng lại không nói, bất quá trong lời nói uy hiếp thực rõ ràng.

Đế Trục Thương vốn đang dự tính vụng trộm phải người tìm Phan Ngọc Kì tâm sự, cái này cái gì tâm tư cũng không dám đánh, hần lập tức trốn mất giả vô tội, “Ta nào dám động người của người, cũng không phải muốn chết.”

Ân Mặc Ly hừ lạnh, không dám tốt nhất. “Người hảo hảo xử lý phản ứng gần nhất của Phan gia là tốt rồi.”

Nghĩ đến Phan gia sẽ có phần nộ, Đế Trục Thương quân thượng này cũng đau đầu.

Ân Mặc Ly không để ý tới đệ đệ buồn rầu ai thán, thần tử phần nộ là chuyện của đế vương, cùng nàng không quan hệ, nàng để ý chỉ có một.

Nàng nghĩ đến bộ dáng phần nộ của Phan Ngọc Kì khi biết thân phận của nàng, còn có chất vấn của hần.

Ân Mặc Ly, người nói, ta nên hướng người xin lỗi sao?

Không, nên xin lỗi là nàng, là nàng giấu diếm hết thảy, sau đó ở thời điểm tệ nhất cho hần biết hết thảy, từ lúc tiến Phan gia nàng còn có chuẩn bị tâm lý.

Đối Phan gia lão thái quân có thể nhận ra nàng, Ân Mặc Ly cũng không ngoài ý muốn. Cái kia lão phụ nhân nhưng là gia chủ Phan gia, ở nam nhân Phan gia chết trận sa trường, nàng vẫn kiên cường đứng thẳng, nâng đỡ toàn bộ Phan gia.

Nói sau, nàng cũng không cảm thấy chính mình có thể đối Phan Ngọc Kì giấu diếm thân phận cả đời. Chính là..... Hần nhất định cảm thấy nàng ở lừa gạt hần đi..... Ân Mặc Ly xả môi, cười đến chua xót. Tình hình này là nàng sớm đoán trước đến, hơn nữa cũng có chuẩn bị tâm lý.

Mà khi thực sự nhìn đến ánh mắt bị thương của hần, tâm vẫn là trừu đau.

Nhưng là, nàng không hối hận.

Nàng muốn biết, Phan Ngọc Kì hội làm như thế nào, nàng muốn biết, hần đối nàng thích có bao nhiêu trọng, có thể vì nàng mà vi phạm tổ huấn của Phan gia hay không.

Nàng là ích kỷ, nàng muốn thích không tha trốn tránh, không tha lùi bước, nàng không cần ngoài miệng nói nói thích, nàng muốn, là hành động thực tế.

Hần nếu thực sự thích nàng, sẽ tin tưởng nàng, cho dù nàng là người hoàng gia, hần cũng muốn tin tưởng nàng!

Ân Mặc Ly đang đỏ, nàng đỏ Phan Ngọc Kì, đỏ hần trong miệng thích hay không thật có thể như vậy kiên định, kiên định nguyện ý đối kháng hết thảy.

Bạn đang đọc truyện *Đùa Giỡn Chính Trục Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Phan gia toàn bộ nổ oanh, đây là âm mưu, là âm mưu hoàng gia!

Phan lão thái quân tức giận đến mặt đều đen, không có người ngoại ô, nàng không duy trì hình tượng uy nghiêm, trực tiếp đem long trọng tiên hoàng ngự ban vứt trên mặt đất, nếu không còn có một tia lý trí, nàng sớm gọi người đem cây trượng đi củi đốt cho sáng khoải!

“Nương, ngài thế nào không nói cho chúng ta biết quân sư đến quân doanh là trưởng công chúa đâu?” Phan phu nhân sắc mặt cũng rất khó xem, có chút trách mầu thân giấu diếm.

“Hiện tại là ở trách ta sao?” Lão thái quân phần nộ chụp bàn, tuy rằng gần trăm tuổi, khả khí phách rống người vẫn cứ thật sự vang. “Thế nào không đi

trách hảo tôn nhi của người, trong quân doanh nhiều nữ nhân như vậy không thích, đi thích trưởng công chúa! Nhìn xem, xem xem hảo tôn nhi nhà người, còn có các người, hảo nhi tử của các người!”

Đổi mặt lão thái quân chỉ trích, Phàn phu nhân, vợ chồng Phàn Xuân Vũ còn có Phàn Xuân Phong đều cúi đầu trầm mặc, ngoan ngoãn nghe mắng, không có nói ra, bình thường thương hấn nhất còn không phải là ngài, họ hấn cũng là ngài, hiện tại đã xảy ra chuyện, toàn trách tội trên đầu bọn họ.

Nói sau, ngài sớm biết người quân thượng phải đến là trưởng công chúa, còn không nói, bọn họ nhất định sớm đề phòng, căn bản sẽ không làm cho Phàn Ngọc Kì cùng trưởng công chúa có cơ hội phát triển. Dù sao trưởng công chúa kia phò bộ đáng, ngay cả thân là nữ nhân các nàng đều cảm thấy nữ, càng không cần nói Phàn Ngọc Kì.

Lão thái quân nơi nào sẽ không biết mấy tên này đang chịu nghe mắng suy nghĩ cái gì, nàng hừ một tiếng, toàn bộ đầu người cúi càng thấp.

“Đừng trang bộ dạng ngoan ngoãn cấp lão nương xem, mau nghĩ biện pháp!” Lão thái quân xoa thái dương, nàng sống hơn phân nửa bối tử, đều nhanh tiến quan, vốn tưởng con cháu đời đời bình an nàng cũng liền thỏa mãn, lại ở lớn tuổi gặp loại chuyện phiền toái này, chỉ cảm thấy đau đầu đến không được.

Muốn giấu diếm thân phận trưởng công chúa là vì quân thượng yêu cầu, nàng khi đó cũng không nghĩ nhiều, còn cho rằng như vậy cũng tốt, khiến cho người hoàng gia đi giám thị, dù sao Phàn gia bọn họ cái gì cũng không có làm, chỉ cần không làm quân sự, tùy hoàng gia các người ép buộc đi.

Khả nàng vạn vạn không nghĩ tới tăng tôn của nàng sẽ đi thích trưởng công chúa, còn muốn cưới trưởng công chúa vào cửa — là nha! Nàng thế nào già hồ đồ đâu?. Thế nào đã quên trưởng công chúa bộ đáng có bao nhiêu họa thủy, nói sau, trưởng công chúa ở Bách Quỷ Cốc cái loại địa phương tà khí lớn lên, cái gì chiêu số câu dẫn người đều biết đến đi, gây thơ tăng tôn của nàng thế nào kháng cự được.

Nàng theo ngay từ đầu liền tính sai nha! Ngay từ đầu hoàng gia chính là đánh chủ ý này, muốn dụ nam nhân duy nhất của Phàn gia các nàng, muốn đổ tội lên đầu Phàn gia bọn họ, quả thực đáng giận đến cực điểm!

Phàn gia bọn họ từ khi lập quốc luôn trung thành với Tuyệt Tầm quốc, cho dù ở trên chiến trường hy sinh sinh mệnh vẫn cũng không hối hận, bởi vì bọn họ là vì dân chúng mà chiến, vì người nhà của mình mà chiến, bọn họ không mưu cái gì, chính là tận tâm hết sức bảo vệ quốc gia, chỉ cầu không thẹn với tâm!

Kết quả đâu? Hoàng gia lại vẫn là dung không được bọn họ! Liền bởi vì Phàn gia bọn họ chiến tích hiển hách, liền vì bốn chữ ‘công cao hơn chủ’ !

Lão thái quân là trái tim băng giá lại đau lòng, lúc trước nàng là đồng tình nữ hoàng vì nữ nhi thân thể ốm yếu bộ đáng đau lòng khổ sở, nàng cũng là người làm mẹ, như thế nào không hiểu tâm tình làm mẫu thân, nói sau cũng không nhẫn tâm nhìn thấy tiểu nữ oa nhỏ như thế đã ra đi !

Bởi vậy khi biết Bách Quỷ Cốc có phương pháp cứu chữa, nàng lập tức nói cho nữ hoàng, may mắn chính mình tuổi trẻ từng đã cứu Bách Quỷ Cốc cóc chủ phu nhân một mạng, Bách Quỷ Cốc cóc chủ nói thiếu nàng một cái ân tình, về sau có gì yêu cầu đều có thể tìm hấn, nhờ cái ân tình đó, mới có thể đem trưởng công chúa thuận lợi đưa vào trong cốc,.

Kết quả đâu? Hiện tại hại đến là con cháu chính mình!

Lão thái quân hối hận sao? Đương nhiên hối hận! nhưng nếu quay ngược thời gian lại một lần, nàng cũng sẽ làm đồng dạng hành động như thế, dù sao nàng xem bất quá một cái mẫu thân đau lòng, cũng xem bất quá một cái tiểu sinh mệnh sắp ra đi.

Lão thái quân phủ trán thở dài.

Phàn phu nhân gặp mẫu thân hao tổn tinh thần, vội vàng tiến lên trấn an. “Nương, ngài đừng lo lắng, việc này chúng ta xử lý là tốt rồi.”

“Xử lý? Các người muốn xử lý như thế nào?” Lão thái quân trừng mắt xem bọn hấn.

Phàn Xuân Phong lập tức tiến lên. “Đương nhiên là làm cho Kì nhi hết hy vọng, hấn cùng trưởng công chúa là không có khả năng. Ta nghĩ, chúng ta liền theo trong tộc chọn một cô nương tốt, thừa dịp đem hôn sự của Kì nhi định xuống !”

“Nhưng Kì nhi hấn chịu sao?” Phàn Xuân Vũ ra tiếng, tuổi chừng bốn mươi bộ đáng nàng thanh nhã cẩn thận, Phàn Ngọc Kì ngũ quan còn có bảy phần giống nàng, “Các người cũng biết cá tính Kì nhi.” Kì nhi là hiếu thuận nghe lời, nhưng là phương diện nào đó nhưng cũng thật cổ chấp.

Xem bộ đáng Phàn Ngọc Kì biết thân phận Ân Mặc Ly là trưởng công chúa, hồng nhan trở mặt, bọn họ muốn hấn xin lỗi, cũng là muốn hấn thừa nhận thân phận trưởng công chúa, muốn hấn nhận rõ cái sự thật này.

Nhưng Phàn Ngọc Kì chính là không chịu, lần đầu tiên ngộ nghịch lão thái quân yêu thương hấn nhất, ở trưởng công chúa sau khi rời đi, hấn buồn không hề rằng đứng ở tại chỗ, bộ đáng trầm ức bị thương kia là nàng này làm nương chưa gặp bao giờ.

Con trai của nàng tuy rằng đứng đắn chất phác, tuy rằng thiếu đầu óc, nhưng cũng là sống được tự tin vươn lên, nàng chưa từng xem qua bộ đáng hấn khổ sở như vậy.

“Không chịu cũng phải chịu!” Lão thái quân trừng trừng hừ khí, lần này nàng tuyệt đối không có khả năng giống như trước kia dung túng tăng tôn.

“Trừ phi hấn muốn cừu tộc Phàn gia chúng ta trăm mạng người cùng hấn cùng nhau chôn cùng!”

Phản Xuân Vũ còn muốn vì con nói chuyện, nhưng phụ lại nắm giữ vai nàng, hướng nàng lắc đầu, nàng chỉ phải đem lời nói nuốt xuống.

“Thế muốn tìm cô nương thế nào?” Phản phụ nhân nhíu mày nghĩ. “Cô nương trong tộc cũng không sai, cùng Kì nhi có thể xứng đôi?”

“Nữ nhi cỡu thâm thế nào?” Phản Xuân Phong theo trong đầu toát ra một người. “Ta nhớ kêu Hạnh Nhi, năm nay mười tám, nghe nói bộ dáng thanh tú khả ái, tính tình cũng không sai.”

“Hảo! Liền như vậy định rồi!” Lão thái quân không chút nghĩ ngợi, trực tiếp vỗ án quyết định. “Xuân Phong, ngươi đi thông tri cửu thẩm ngươi, việc này gấp, không thể chậm, thành bại toàn trông vào lần này, mau chóng chọn ngày tốt liền cưới vào cửa, ta ngày mai liền bẩm tấu quân thượng, làm cho quân thượng tứ hôn.” Cũng là nói cho hoàng gia, khẩu khí này, vì dân chúng, bọn họ nuốt, nhìn, khả Phản gia bọn họ tuyệt sẽ không như hoàng gia mong muốn.

Phản Xuân Vũ nghe chung thân đại sự của con liền như vậy quyết định, hiện tại đã là đại sự gia tộc, nàng cũng không thể nói cái gì, chỉ có thể hỏi, “Thế ai cùng Kì nhi nói đi?”

“Ngươi làm nương, đương nhiên là ngươi nói.” Phản phụ nhân trừng mắt nữ nhi.

“Không cần.” Lão thái quân vẫy tay, hướng Phản Xuân Phong nói: “Làm cho người ta đi gọi xú tiểu tử kia lại đây, ta này thái quân tự mình nói với hắn!” Nàng liền xem tăng tôn chết tiết này có phải hay không còn dám ngỗ nghịch nàng.

“Dạ.” Phản Xuân Phong chạy nhanh phản phó đi xuống.

Cũng không một hồi, nha hoàn phụng mệnh vội vàng lại đây, hướng bọn họ hét lớn, “Thái quân, thiếu gia không có trong phòng!”

Cái gì?!

Mọi người kinh ngạc đứng dậy.

Lão thái quân trừng trừng chụp bàn, căm tức nhìn nha hoàn. “Hỗn trướng! Ta không phải cho các ngươi phái người gắt gao xem thiếu gia sao?” Rống xong, nàng đầu một trận choáng váng.

“Nương! Ngài đừng kích động nha!” Phản phụ nhân chạy nhanh đỡ lấy lão thái quân, phần nộ hướng nha hoàn hỏi, “Thiếu gia như thế nào không thấy? Người trông coi hắn đâu?”

Nha hoàn đáp ứng, “Người trông coi...”

Phản Xuân Vũ cũng gấp đến độ rống lên, “Như thế nào? Còn không mau nói!”

“Đều... đều bị thiếu gia đánh bất tỉnh.....”

Phản Ngọc Kì ngay từ đầu là thực phần nộ, không phải phần nộ Ân Mặc Ly lừa gạt hắn, mà là giận nàng thế nhưng giấu diếm chuyện nàng là trưởng công chúa.

Này tỏ vẻ cái gì? Tỏ vẻ Ân Mặc Ly căn bản hoàn toàn không tin nhiệm hắn!

Nàng là cảm thấy sau khi biết nàng là trưởng công chúa, hắn sẽ rời xa nàng, vứt bỏ nàng, đối nàng bội tình bạc nghĩa sao?

Mẹ nó, hắn Phản Ngọc Kì là người như thế sao?

Nói sau, hắn nhưng là người đàn ông đầu tiên của nàng, nàng không muốn chịu trách nhiệm không quan hệ, nhưng hắn là nam nhân, chẳng lẽ có thể không chịu trách nhiệm sao?

Đúng, Phản gia tổ huấn là quy định con cháu Phản gia không được cùng hoàng tộc thành thân, nhưng xét lại, sai là ai? Còn không phải cái kia ngồi trên long vị hưởng phúc còn nghi thần nghi quỷ!

Tru cửu tộc! Mẹ nó! Tốt nhất người kia ngồi trên long ý dám tru, tru xong nhìn giang sơn của hắn nhờ ai bảo hộ, nhìn hắn còn có thể tọa ổn long vị, còn có thể hay không thể ở trong tầm cung ôm phi tử xinh đẹp của hắn!

.....

“A! Quân thượng..... nhẹ một chút ân.....”

“Lực quá nhẹ thỏa mãn được tiểu yêu tinh ngươi sao? Ân..... Ái phi bên trong vẫn là như vậy chặt.....”

“A! Chán ghét a a a –” Kiều mỹ thanh âm đột nhiên trở nên bén nhọn thê lương, sợ tới mức hạ thân Đế Trục Thương buông lỏng, không đến một khắc liền tiết.

“Chết tiệt! Người không có việc gì kêu thảm như vậy—” Ách, Đế Trục Thương lại thế nào hậu tri hậu giác, cũng phát hiện ái phi một mặt hoảng sợ tròn mắt về mặt không đúng, hơn nữa tiếng kêu thảm lương cũng ngừng, một đạo khí thể hung ác nam hiểm thẳng tắp nhắm phía hắn.

Lập tức, Đế Trục Thương lưng lạnh cả người, cho dù dục hỏa đốt người cỡ nào cũng lạnh xuống.

Hắn quay đầu, cười gượng xem người đứng bên cạnh long sàng, “Ách. có thể hay không làm cho ta mặc xong quần áo?”

Phàn Ngọc Kỳ lạnh lùng liếc mắt nhìn căn nhuyễn hạ thể kia của Đế Trục Thương . . . Đế Trục Thương thiếu chút sẽ không cố uy nghi hoàng đế thân thủ che gốc rễ của mình. Không có biện pháp, ánh mắt Phàn Ngọc Kỳ kia như là muốn đem khối phía dưới kia của hắn cấp một kiếm cắt đứt.

Phàn Ngọc Kỳ hừ một tiếng, trong nháy mắt điểm huyết ngù của vị phi tử kia, thế này mới xoay người rời khỏi long sàng.

Đế Trục Thương nhẹ một hơi, cấp tốc lấy bộ quần áo mặc vào, hoàn toàn không dám làm lỡ thời gian Phàn Ngọc Kỳ, ho nhẹ một tiếng, “Ách, trẻ như vậy tìm ta có việc sao?”

“Người nói đi?” Phàn Ngọc Kỳ như nín thở nhìn hắn, thiết khí rất nặng, thực hiểu được nói cho Đế Trục Thương— Lão Tử hiện tại tâm tình thực khó chịu, người tốt nhất thức thời một chút, cái gì đều thủ nhận đi.

Hoàng đế lại như thế nào? Hắn có thể nắm chắc trước khi vũ lâm quân đuổi tới, hung hăng đưa hắn lăng trì một phen.

Đế Trục Thương sờ sờ cái mũi, hắn cá không sợ Phàn Ngọc Kỳ đối hắn như thế nào, bất quá bị đánh một trận cũng không phải không có khả năng.

Không có người biết Đế Trục Thương cùng Phàn Ngọc Kỳ lén có giao tình, nguyên nhân ở chỗ thời điểm Đế Trục Thương tuổi nhỏ vẫn là thái tử, hắn nhất thời hảo ngoạn chuồn ra cung, nhìn đến mặc nữ trang Phàn Ngọc Kỳ, nhất thời giật nảy mình— tiểu cô nương đáng yêu lại xinh đẹp như vậy, ở trong cung hắn chưa bao giờ gặp qua.

Động lòng, hắn liền lời kéo Phàn Ngọc Kỳ nói muốn cưới hắn, Phàn Ngọc Kỳ đáp án rất trực tiếp— trực tiếp hướng mặt hắn mà đánh.

Về sau, Đế Trục Thương mới biết được tiểu cô nương là nam, hơn nữa là nam nhân duy nhất của Phàn gia.

Đại khái không hòa thuận, hai người tuổi lại gần, liền như vậy lén lui tới với nhau.

Bất quá nói thật, Đế Trục Thương luôn luôn cảm thấy chính mình lúc trước bị Phàn Ngọc Kỳ đánh thật sự oan, có cái nam hài nào mặc nữ trang như vậy đáng yêu động lòng người, thậm chí còn có lỗi tai— tuy rằng chỉ có mang một khuyên tai bên tai phải— hơn nữa tuyệt không ngại ngừng, cũng không cảm thấy đáng xấu hổ, thậm chí còn một thân nữ trang ở trong thành chạy, này không phải lừa gạt thế nhân sao?

Tuy rằng về sau Đế Trục Thương mới biết được, toàn thành mọi người biết đều biết tiểu cô nương xinh đẹp này là nam oa Phàn gia.

Phàn Ngọc Kỳ cũng cảm thấy nam nhân mang khuyên tai rất kỳ quái, bất quá lão thái quân kiên trì không cho hắn tháo xuống. Theo cách nói lão thái quân, hắn bảy tuổi năm ấy bệnh nặng, sợ tăng tôn bảo bối chống đỡ không được, liền chiếu thầy tướng số nói giúp hắn đeo lỗi tai, muốn cho âm hồn làm tướng hắn là thân nữ oa, mới sẽ không cầu hồn của hắn.

Về phần hội mặc nữ trang, bởi vì Phàn Ngọc Kỳ hồi nhỏ thực sự bộ dạng rất đẹp, trắng trắng non mềm tựa như cái tiểu nữ oa, bởi vậy đám nữ nhân trong nhà liền thích trang điểm cho hắn thành tiểu cô nương. Phàn Ngọc Kỳ cũng là lo dềnh, dù sao hắn mặc nữ trang cũng không khó coi, nói sau, nữ nhân trong nhà đều thực vất vả, hắn mặc nữ trang có thể chọc các nàng vui vẻ, vậy mặc đi, dù sao cũng không đau không ngứa.

Nam nhân bị kén rể ở Phàn gia cũng đều nghĩ như vậy, ai không nghĩ nữ nhân của mình tránh ở phía sau chính mình cho mình bảo hộ là tốt rồi, cố tình nữ nhân Phàn gia người người cũng không nhu nhược, các nàng không cần bị bảo hộ, các nàng thâm nghĩ cùng người yêu nhất kể vai chiến đấu.

Cũng bởi vì cái dạng này, cho dù nhìn đến Phàn Ngọc Kỳ bị nữ nhân trong nhà khi dễ đến đáng thương, bọn họ cũng đều làm như không thấy được.

Dù sao nam nhân thôi, vốn muốn vì nữ nhân trả giá nhiều một chút.

Tại quan niệm giáo dưỡng như vậy, Phàn Ngọc Kỳ đối mặc nữ trang hoàn toàn không có cảm thấy xấu hổ. Mặc nữ trang lại như thế nào? Khối thịt phía dưới kia của hắn cũng không phải thật dài.

Nghĩ Phàn gia bọn họ vì nước trả giá bao nhiêu, khi đánh giặc, vĩnh viễn đều là tiên phong đi đầu, ở trên chiến trường, bọn họ làm gương tốt, chưa bao giờ làm rùa lui ở phía sau, mà hỗn tiểu tử ngồi ở long vị này, không có việc gì thế nhưng còn muốn trừ bỏ bọn họ— ánh mắt sắc bén lập tức bắn về phía Đế Trục Thương.

Đế Trục Thương lập tức lui về sau, chỉ sợ người đằng đằng sát khí trước mặt này nhất thời xúc động. “Uy! Người bình tĩnh một chút!”

Phàn Ngọc Kỳ mị mầu, ngữ khí lãnh thấu xương “Ta rất bình tĩnh.”

Phải không? Ta không thấy như vậy? Đế Trục Thương tươi cười, “Ngọc Kỳ, chúng ta đều là người quân tử, có chuyện hảo hảo nói, ngàn vạn đừng động thù a!”

“Quân tử?” Phàn Ngọc Kỳ cầm lấy chén ngọc trên bàn, tay nắm chặt, chén ngọc lập tức nát thành bột phấn.

“Quân tử của quân thượng chính là phái Ân Mặc Ly đến Phàn gia quân, sau đó mệnh lệnh nàng tiếp cận ta, dụ hoặc ta, làm cho ta thích nàng, sau đó lại thuận lý thành chương, hoàn thành cái thánh chỉ thế thốt kia, là như thế này sao?”

Phàn Ngọc Kỳ mỗi nói một câu, Đế Trục Thương liền cảm thấy chính mình lưng lạnh một chút, nhất là cái chén ngọc hóa thành bột phấn kia, làm cho hắn cảm thấy đó là kết cục của hắn.

“Ách, không phải như vậy.....” Hắn muốn giải thích, nhưng Phàn Ngọc Kỳ hoàn toàn không cho hắn cơ hội.

“Đế Trục Thương! Cho dù ngươi dụng không được người Phàn gia, dù sao Phàn gia chúng ta cũng sớm biết rằng hoàng đế các ngươi chính là đa nghi, lòng dạ hẹp hòi, nhưng ngươi ngay cả thân tỷ tỷ của mình cũng lợi dụng! Chính là bởi vì ngươi, Ân Mặc Ly mới cái gì cũng không dám nói, mới có thể lừa gạt ta..... Nàng...nàng vì đệ đệ như ngươi dụng tâm lương khô, ngươi đâu? Ngươi chính là như thế làm đệ đệ người ta sao?”

“.....” Đế Trục Thương nghe đến cuối cùng, phát hiện Phàn Ngọc Kỳ là đem chuyện hoàng tỷ làm đổ trách nhiệm đến trên người hắn.

“Nhưng là.....” Đế Trục Thương dè dặt cẩn trọng mà nói: “Rõ ràng hoàng ti sẽ tới quân doanh là vì ngươi.”

“Cái gì?” Phàn Ngọc Kỳ nguyên bản lửa giận tăng vọt nháy mắt tỉnh táo lại, cô nghi xem Đế Trục Thương, có chút để ý, lại vẫn phụng phịu. “Bởi vì ta? Có ý tứ gì?”

Gặp Phàn Ngọc Kỳ trên người sát khí biến mất, Đế Trục Thương âm thầm nhẹ một hơi, sau đó hướng hắn tặc hề hề cười. “Này thôi..... Nữ nhân tiếp cận nam nhân, bình thường chỉ có một nguyên nhân.”

“Cái gì?”

Đế Trục Thương để sát vào hắn, cười đến thực thâm tiện: “Đương nhiên là đối nam nhân kia có ý tứ.”

Ý tứ này là nói kỳ thực Ân Mặc Ly rất sớm liền thích hắn sao? Phàn Ngọc Kỳ lỗ tai lựng lựng đỏ, tỉnh táo lại lửa giận lập tức tắt rồi. Vẫn như cũ phụng phịu, hắn lạnh lùng xem Đế Trục Thương, “Cho nên Ân Mặc Ly sẽ tới quân doanh không phải mệnh lệnh của ngươi?”

“Đương nhiên không phải!” Đế Trục Thương một mặt chính khí, “Phàn gia đối Đế gia chúng ta xưa nay trung tâm, bảo vệ quốc gia tận hết sức lực, trừ bỏ Phàn gia, ta cũng không phải sợ hãi hòng rồi.”

“Phải không?” Nghe Đế Trục Thương như vậy nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, Phàn Ngọc Kỳ hướng hắn buông tay, “Tò lòng thành ý của ngươi, hoàng chỉ lấy đến!”

“Di vật tổ tiên, có thể nào dễ dàng làm cho người ta đâu.” Đế Trục Thương xấu hổ pha trò, thực tự nhiên đem đề tài này chuyển khai. “Dù sao ta tuyệt đối sẽ không tru cửu tộc Phàn gia. Ta thế!”

Lời này vừa ra, Đế Trục Thương đều ở trong lòng yên lặng rơi lệ. Đường đường đế quân sẽ đối thần tử thế, hắn đều cảm thấy chính mình hoàng đế uy nghiêm không có.

Phàn Ngọc Kỳ cũng biết Đế Trục Thương không có khả năng đem hoàng chỉ cho hắn, hoàng đế này thực sự giống tặc, tóm lại một câu, hoàng đế cũng không phải là cái thứ gì tốt!

“Ngươi tốt nhất nói được thì làm được.” Hắn hừ lạnh, chuẩn bị chạy lấy người.

“Ách, cái kia..... Hoàng ti ở tại phía tây Điện Ly viện.” Đế Trục Thương hào tâm nói cho hắn.

Phàn Ngọc Kỳ lập tức phản nộ hồi trừng “Hiện tại đều canh giờ nào, ta như là hội trễ như vậy tư sấm tẩm cung người khác sao?”

“.....” Kia ngài trễ như vậy đến tẩm cung của ta làm cái gì? Bất quá Đế Trục Thương hướng đến thực biết điều. “Đương nhiên không phải, ngài nhưng là chính trực uy vũ Phàn tướng quân, làm sao có thể hội làm chuyện chỉ có tặc mới làm đâu!”

“Đế Trục Thương, ngươi muốn chết sao?” Đừng tưởng rằng hắn nghe không hiểu hắn là đang châm chọc hắn.

“Không, ta thực quý mạng nhỏ của ta.” Đế Trục Thương thức thời nuốt nước miếng cười lui về sau.

Phàn Ngọc Kỳ trừng trừng nhất hừ, phất tay áo rồi đi, sau đó thực tự nhiên đi hướng tây — khu, hắn cũng không phải là muốn đi cái gì Điện Ly Cung, chính là đi hướng tây có gần mà thôi!

Thực sự, chính là như vậy mà thôi!

Ngân bạch dưới ánh trăng, màu trắng Điện Ly Cung tọa lạc tại giữa hồ, xuất nhập chỉ có thể dùng thuyền nhỏ, trong hồ con cá ngẫu nhiên nhảy ra mặt nước, tạo nên tròn tròn gọn sóng, Điện Ly Cung chung quanh sa mông khinh dương, phiêu xuất thanh đậm mùi hoa, mưa bụi mông lung, giống như tiên cảnh.

Trong cung, mỗi món đồ vật đều là hiếm thấy tinh xảo, khó được hoàng ti trở về, Đế Trục Thương đều muốn tốt nhất hướng Điện Ly Cung đưa.

Sợ bạch ngọc sản quá mức lạnh lẽo, trên đất toàn phủ kín thuần trắng thăm bạch thỏ. Trong phòng ngủ, là một chiếc giường hoa lệ lớn kinh người, bên trái màu vàng sa mỏng, là dùng bạch ngọc kiến thành bể, phía sau bể trung dạ minh châu sáng chói, nước ấm liền theo miệng phượng hoàng phun ra.

Ân Mặc Ly nhắm mắt ghé vào cạnh bể, tư thái lười nhác xinh đẹp, Lục Hoàn ngồi ở một bên, giúp nàng chảy tóc, Lục Tụ cầm áo tắm tiến vào, đi đến bên bể.

Ân Mặc Ly mở mắt ra, đứng dậy đi ra bể, làm cho Lục Tụ giúp nàng mặc vào áo tắm, sau đó đi đến trường kỉ được trải lông chồn bạc nằm xuống.

Lục Hoàn cầm cầm bồ giúp nàng làm tóc, Lục Tụ chấp nhất thủy tinh hồ, đem rượu nho đổ nước vào chén, lại đoan cấp chủ tử.

Ân Mặc Ly tiếp nhận ly thủy tinh, nhấp một ngụm rượu nho, hồng nhạt môi dính thượng rượu, ở dạ minh châu, tron bóng mà mê người.

Lục Tụ ngồi xuống, giúp chủ tử xoa bóp chân, một bên hỏi, “Chủ tử, đêm nay muốn ngủ ở đâu ạ?”

Ân Mặc Ly cầm ly thủy tinh, xem dịch rượu màu tím, ngửi hương rượu, suy nghĩ, mắt đẹp khinh câu.

“Lục Tụ cảm thấy hôm nay ai hầu hạ hảo?”

Lục Tụ nghiêng đầu tưởng một chút, “Hôm kia là Lưu công tử, ngày hôm qua là Lý công tử. Nếu không, hôm nay đổi cái khẩu vị, tìm cái trắng nõn tuần tú hảo sao?”

“Đều được.” Nàng không chọn.

“Hảo, kia Lục Tụ lập tức phân phó đi xuống.” Lục Tụ cười đứng dậy, đi ra bể.

“Lục Hoàn, người đi làm một ít điểm tâm, ta có điểm đói bụng.” Ân Mặc Ly hất một nửa tóc khô ra trước, miễn cưỡng phân phó.

“Tốt, chủ tử người chờ.” Lục Hoàn lập tức đi ra ngoài chuẩn bị điểm tâm chủ tử muốn.

Ân Mặc Ly mị mầu đánh cái ngáp, xoay người sườn nằm, rộng rãi áo tắm rộng mở, lộ ra kiều nữ, đùi phải bắt chéo đầu gối, lộ ra đường cong liễu nhân.

Nàng mị mầu xem sa mỏng sau cửa sổ, khoe môi giận câu, “Tướng quân đại nhân luôn chọn thời điểm ta tắm rửa mà đến, chẳng lẽ đây là sở thích tướng quân?”

Vừa nói xong, một chút cao gầy bóng đen liền đứng trước mặt nàng, mặt âm trầm, giận trừng nàng.

Hắn chính là tiện đường đi ngang qua Điện Ly Cung, chính là đi ngang qua mà thôi! Mới không phải có ý muốn gặp nàng, cũng không phải có ý nhìn lên nàng tắm rửa.

Bất quá, này đó cũng không là trọng điểm.

Quan trọng là hắn vừa mới nghe được cái gì!

Phàn Ngọc Kỳ tựa như cái đồ phụ, lừa giận trong lòng hừng hực thiêu đốt, hắn phần nộ chất vấn: “Ân Mặc Ly, cái gì Lưu công tử. . . Lý công tử, bọn họ là ai?”

Mẹ nó! Nàng cũng mới hồi hoàng cung ba ngày — mới ba ngày mà thôi! Nàng thế nhưng liền cho hắn đi tường! (*ngoại tình)

Bạn đang đọc truyện *Đùa Giỡn Chính Trực Tướng Quân* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Phàn Ngọc Kỳ phi thường tức giận, so với Ân Mặc Ly giấu diếm thân phận trưởng công chúa còn tức giận, hắn chưa từng có như vậy tức giận qua.

Là nam nhân, cũng không có thể dễ dàng tha thứ nữ nhân chính mình đi tường.

“Hôm kia Lưu công tử, ngày hôm qua Lý công tử, người, người.” Phàn Ngọc Kỳ tức giận đến thanh âm đều run lên. “Ân Mặc Ly, người tốt nhất cho ta giải thích rõ ràng!”

“Giải thích cái gì?” Đối mặt lửa giận của tướng quân đại nhân, Ân Mặc Ly nhẹ nhàng như cơn mây, vẫn là một bộ lười nhác, hoàn toàn không đem phần nợ Phan Ngọc Kì để vào mắt.

“Ta đường đường trường công chúa muốn tìm ai thì tầm là chuyện của ta, chẳng lẽ còn phải xin chỉ thị Phan tướng quân? Khi nào thì chuyện hoàng gia đến phiên Phan gia các người đến quân?”

“Ai quản chuyện hoàng gia các người! Ta quân là người! Người đừng quên, người là nữ nhân của ta, ta thề từ chưa qua môn của ta, người làm sao có thể phản bội ta tìm nam nhân khác!” Phan Ngọc Kì phần nợ chỉ trích, nếu đêm nay hắn không có tới, không phải sẽ có cái Trương công tử vẫn là Trần công tử lại đây bồi nàng?

Còn trắng nõn tuấn tú! Mẹ nó! Bộ dạng hội so với hắn trắng nõn, so với hắn tuấn tú sao? Hắn có cơ bụng tám khối, bọn họ có sao?

“Thề từ chưa qua môn?” Ân Mặc Ly gọi lên cánh môi, mắt đẹp xẹt qua linh quang, “Tướng quân đại nhân thực dám cưới ta? Không sợ người Phan gia phản đối, không sợ bị tru cửu tộc sao?”

Tru cửu tộc hắn không sợ, Đế Trục Thương dám tru, Phan Ngọc Kì hắn trước hết tru khối thịt phía dưới của hắn!

Nhưng thật ra người nhà hắn bên kia có vẻ phiền toái, cho nên Phan Ngọc Kì trầm mặc.

Ân Mặc Ly cúi mắt, trầm mặc của hắn làm cho nàng cho rằng đây là đáp án của hắn, đứng dậy rồi đi trường kỉ, đi ra trước bể, chỉ nhàn nhạt bỏ lại một chữ, “Cút!”

Phan Ngọc Kì lẳng hạ, lại trì hoãn hắn cũng biết Ân Mặc Ly tức giận, điều này làm cho hắn sốt ruột tiến lên. “Uy, Ân Mặc Ly!” Không cho nàng rời đi, hắn từ sau ôm lấy nàng.

Người được mùi quen thuộc, mấy ngày nay tâm luôn luôn bị vây trong cơn nóng đột nhiên yên tĩnh, hắn đem mặt chôn ở cổ của nàng, giống con chó nhỏ ở làm nũng, ngữ khí rầu rĩ “Trước lừa gạt ta là người, muốn tức giận là ta đi!”

Khi hắn ôm lấy nàng, Ân Mặc Ly liền dừng lại bước chân, nàng không có giấy dựa, mềm mại mặc hắn ôm. Kỳ thực nhìn thấy hắn đến kia một khắc nàng là tâm hi, rõ ràng sai là nàng, làm cho hắn đau lòng phần nợ cũng là nàng, nhưng hắn vẫn là đến đây.

Nàng biết tính nết Phan Ngọc Kì, hắn nếu thực sự giận nàng hận nàng, căn bản sẽ không xuất hiện trước mặt nàng, căn bản sẽ không lại để ý nàng.

Nghe được hắn khẩu khí ảm ảm ủy khuất, Ân Mặc Ly mềm lòng, vừa mới nhân hắn trầm mặc mà phát lên buồn bực, nháy mắt tiêu tan.

“Ta đều còn chưa có tìm người tính toán sổ sách, người tính tình còn so với ta đại, còn tìm nam nhân khác.” Cuối cùng một câu mới là trọng điểm.

Ân Mặc Ly thiếu chút cười ra. Nhịn cười, nàng có ý thanh âm lạnh nhạt, “Kia hiện tại đâu? Phan tướng quân muốn theo ta tính toán sổ sách sao?”

“Không phải.” Hắn đem nàng ôm càng chặt, lỗ tai ửng đỏ, có chút náo lại mang điểm trừng phạt cắn vành tai nàng, mang điểm liếc xoay nói, “Ta tin tưởng người.”

Phan Ngọc Kì không ngu ngốc, tỉnh táo lại, hắn bắt đầu suy tư mục đích Ân Mặc Ly.

Hoàng gia tương trừ bỏ Phan gia, đó là không có khả năng. Phòng bị thì phòng bị, trừ bỏ Phan gia loại chuyện ngốc nghếch này, Đế Trục Thương cũng sẽ không làm.

Bất quá, tìm người cho hạ giận là nhất định phải.

Cho nên hắn mới đêm tham hoàng cung, trực tiếp tìm đầu sổ gây nên tính toán sổ sách!

Sau đó, Đế Trục Thương nói, Ân Mặc Ly là vì hắn tiến quân doanh, đã chứng minh hắn đoán là thật.

Cái gì giám thị Phan gia quân, còn có âm mưu quỷ kế ý đồ trừ bỏ Phan gia, này đó hết thấy đều là giả, sự thật là — Ân Mặc Ly căn bản là yêu chết hắn!

Nghĩ vậy kết luận, Phan Ngọc Kì mặt đều thẹn thùng đỏ.

Giấu diếm thân phận nhất định là sợ hắn rời xa nàng, ở trong quân doanh khắp nơi câu dẫn hắn, chính là muốn cho hắn vì nàng động tâm, hội đối hắn như gần như xa, sợ chính mình quá yêu hắn, hỏi thăm hắn, hỏi hắn có thể hay không kiên trì. Chắc chắn, Ân Mặc Ly căn bản sợ cực hắn sẽ không cần nàng.

A! Quân sư đại nhân của hắn thực sự rất đáng yêu, rất chọc người thương.

“Ân Mặc Ly, người yên tâm, ta sẽ không không cần người!” ngữ khí của hắn thực thật trọng. Ân Mặc Ly yêu hắn yêu thành như vậy, hắn có thể nào vứt bỏ nàng đâu!

“.....” Nàng thế nào cảm thấy trong lời nói của hắn có thâm ý khác — Ân Mặc Ly hoàn toàn sẽ không nghĩ đến hoàng đế đệ đệ của nàng vì bảo mệnh đem nàng bán đứng — bất quá nghe được Phan Ngọc Kì nói tin tưởng nàng, Ân Mặc Ly cúi mắt, mím môi mà cười.

Nàng chờ, chờ câu tin tưởng này của hấn.

Cho dù nàng là người hoàng gia, là trưởng công chúa, nhưng nàng tuyệt đối sẽ không thương tổn hấn, còn có hấn coi trọng người Phàn gia, nàng vĩnh viễn luyện tiếc làm cho hấn đau lòng khổ sở.

Bất quá, này còn chưa đủ.

“Kia Phàn gia làm sao bây giờ?”

Nhắc tới Phàn gia, Phàn Ngọc Kì liền rối rắm. người nhà của hấn cũng không tốt như vậy đối phó, liền ải của lão thái quân kia liền rất khó qua.

“Này.....”

Ân Mặc Ly hừ nhẹ, vịn bung ra cánh tay hấn, mắt đẹp cao ngạo ghé hấn. “Tướng quân đại nhân, chờ người xử lý xong Phàn gia, lại đến tìm ta đi!”

Nói xong câu này, nàng xốc lên sa mỏng đi về trước, đi hướng giường lớn hoa lệ dùng hắc đàn mộc chế thành, khảm ngọc thạch mà đến.

Phàn Ngọc Kì đầu chịu rời đi, hấn cũng không quên đêm nay còn có một tên trắng nõn tuấn tú muốn hầu hạ nàng, liền theo sau lưng nàng bám theo.

Ân Mặc Ly nằm đến trên giường, lưng chăm gối mềm, áo tắm trước vai cúi lạc, một cái tuyết trắng hoa nhũ lộ ra, khúc khởi hai chân, có thể nhìn đến u cốc bên trong.

Phàn Ngọc Kì ánh mắt nóng rực, xem Ân Mặc Ly tư thái mê người, nghĩ đến khi tiến vào thủy huyệt co rút lại khít khao của nàng, dục vọng của hấn đau.

Ân Mặc Ly theo dõi hạ thân của hấn toàn tâm toàn ý tưởng bồng, còn có con người đen kìa hòa quang chột lóe, làm sao không hiểu hấn muốn làm thôi.

“Cút! Ta đêm nay có người thị tẩm.”

“Không cho!” Phàn Ngọc Kì làm sao để nam nhân khác đụng vào nàng. “Chuyện hai ngày trước ta sẽ không với người so đo.” Rõ ràng một bộ sắc mặt ghen tị, bất quá hấn vẫn bày ra bộ dáng lòng dạ rộng rãi. “Bất quá từ nay về sau, không cho người tìm nam nhân khác.”

“Kia thật đúng là cảm ơn tướng quân đại nhân khoan hồng độ lượng.” Ân Mặc Ly châm chọc hấn.

“Không cần khách khí, chỉ cần người không lại đi tưởng là tốt rồi.” Phàn Ngọc Kì thực tự nhiên nói tiếp.

“.....” Gặp Phàn Ngọc Kì một bộ Lão Tử tuy rằng thực ghen tị, bất quá hấn lòng dạ rộng rãi, sẽ không cùng ngài so đo, Ân Mặc Ly không nói gì.

Có đôi khi, thật không hiểu Phàn tướng quân là thiếu tâm nhãn vẫn là không đầu óc.

Bất quá thấy hấn hôm nay tới cửa, còn nói tin tưởng nàng, Ân Mặc Ly long tâm đại duyệt, mâu quang lưu chuyển, hướng hấn rộng mở hai chân, mắt đẹp doanh khiêu khích.

“Chỉ cần tướng quân đại nhân hầu hạ hảo, ta sẽ suy nghĩ lại.”

Phàn Ngọc Kì căn bản không có nghe đến lời của nàng, hấn trong mắt chỉ có phiến u cốc tuyết nữ kia. Liếm môi, hấn ngồi quỳ, nâng lên đùi nàng, khẽ liếm tiểu chân bạch ngọc.

Ngậm ngón chân, hấn mỗi một ngón đều tinh tế liếm duyệt, đem chân ngọc liếm ẩm ướt ngượng ngừng bày nhầy, miệng lưỡi chậm rãi hướng lên trên, hơi thở ẩm nóng chuyển qua căng chân, lưu lại từng đạo dấu vết.

Áo tắm trên người Ân Mặc Ly sớm tản ra, nàng giương chân, bụng ản ản co rúm, u huyệt sớm hơi ẩm mà trướng đau.

Không chỉ hấn khát vọng nàng, nàng cũng vậy.

Tướng bị hấn hung hăng giữ lấy, mãnh lực làm, nàng muốn dùng lực trói buộc hấn, dường như như vậy mới có thể chứng minh hấn là của nàng.

Phàn Ngọc Kì khẽ cắn nộn thịt giữa hai chân, lập tức nghe được nàng phát ra hừ nhẹ, hấn thích nghe nhất nàng phát ra thanh âm này, thực có thể khơi dậy thú tính của hấn.

Ánh mắt nóng cháy nhìn chăm chăm kiểu huyệt mê người, hấn thấy khinh phiếm mỏng manh chất lỏng kia, hương vị tanh ngọt gọi ra tình dục của hấn, hấn xem hai phiến hồng nhạt thịt cánh hoa kia, không chút do dự, há miệng ngậm.

Ân Mặc Ly ngẩng đầu lên, cảm thụ được đầu lưỡi của hấn ở cánh hoa gian qua lại liếm láp, thô lệ lại mềm mại đầu lưỡi như là thăm dò, tinh tế mật mật liếm mỗi một tác thịt cánh hoa, ngón tay vuốt ve, làm cho lưỡi tham càng sâu, thường đến mặt nước nữ nhân động tình.

Chất lỏng kia so với hấn bất cứ loại mật đường nào hấn nếm qua đều còn ngọt, đặc biệt lúc hấn liếm qua nhục phùng, có thể cảm nhận được nàng nhẹ nhàng run run, điều này làm cho hấn có loại cảm giác nắm giữ nàng, kích khởi dục chinh phục của hấn.

Biết nàng thích, hắn càng thêm không kiêng nể gì, lấy đầu lưỡi họa qua u cổ, tham nhập yêu cảm tối mĩ, lập tức cảm thụ tốt đẹp khít khao.

Kia làm cho hắn điên cuồng, ngón tay đi theo tiến vào, tay cùng lưỡi không ngừng bức bách, câu ra càng nhiều mật hoa, lại tham lam luôn luôn nhấp nháp.

“Ân a.....” Cái miệng nhỏ nhắn bị buộc dật ra yêu kiều, Ân Mặc Ly trong mắt đã phiếm lệ, bộ dáng diễm đam đáng yêu làm cho người ta tưởng hung hăng chà đạp.

Phản Ngọc Kì rốt cuộc không thể ần nhẫn, nữ nhân lang thang này căn bản chính là đang dụ dỗ hắn, hắn muốn hảo hảo giáo huấn nàng.

Đem mật nước trong miệng đưa đến trong miệng của nàng, đầu lưỡi ngoan nhuyển lưỡi, bàn tay nắm giữ nhũ đẫy đà, hắn thô lỗ lại cấp thiết kéo mở đại lưng, làm sát nóng lộ ra kia một khắc, eo nhất đỉnh, trực tiếp mà mãnh liệt xuyên suốt qua thủy huyết sớm đã đầm đìa thủy nước.

Làm tiến vào u thịt khát vọng đã lâu, nộn thịt lại ẩm ướt lại chặt đưa hắn thật sâu vây quanh, Phản Ngọc Kì nháy mắt điên cuồng.

Hắn như là dã thú đang biểu thị công khai lãnh địa của mình, ngang ngược ở trên người nàng hiệp ngoan vỗ về chơi đùa, xoa hai vú, cắn nhụy tiêm, ở trên người nàng lưu lại từng đạo ấn ký.

Dã man lại thô lỗ âu yếm làm cho Ân Mặc Ly cảm thấy đau, nhưng đau này lại chỉ làm cho thân thể động tình không thể tự kiềm chế, nàng giống cái dục nô tham lam, hai tay bám lấy hắn, đón ý nói hòa hắn co rúm cùng tiến vào, cánh môi không ngừng dật ra ngậm nga mị nhân.

“Ân..... Thật thoải mái lại dùng lực một chút, tướng quân đại nhân.....” Nàng biết hắn yêu nhất nàng tại thời điểm này gọi hắn tướng quân đại nhân, này sẽ làm hắn càng thêm hưng phấn.

“Người này nữ nhân dâm đẳng!” Phản Ngọc Kì hung tợn hôn trụ nàng, cực đại dính chất lỏng mãnh lực tiến vào ẩm ướt chặt huyết, mỗi một cái rút khỏi, mị thịt theo bốc mà mị ra, yêu dịch đầm đìa tràn ra, mồ hôi ẩm ướt thân thể hai người, tản ra dâm mĩ cùng nóng rực.

Ở hắn phóng thích trong cơ thể của nàng một khắc, lửa nóng kiện khu nằm ở trên người nàng, tim đập cùng tim đập, dường như tương dung.

Ân Mặc Ly nhắm mắt, nhẹ nhàng thở gấp, sợi tóc dính vào hơi ẩm trên má, nàng cảm giác được môi của hắn đang hôn nhẹ mi mắt của nàng.

“Ân Mặc Ly, ta so với hai cái kia phía trước thị tâm càng có thể thỏa mãn người đi!” Liếc xoay thanh âm truyền tiến bên tai, Phản Ngọc Kì vẫn là thực để ý chuyện nàng tìm người thị tâm.

“Đừng tìm người khác, về sau ta đến thỏa mãn người là tốt rồi, ta sẽ không không cần người. Người đã quên, trên người ta có cổ của người, ta thực bảo bối mạng của ta, làm sao không cần người.” Hắn một bộ thực miễn cưỡng thực bố thí nói—nếu mặt của hắn không ửng hồng... thì sức thuyết phục sẽ cao hơn.

Ân Mặc Ly tròn mắt nhìn hắn, bờ môi nhếch lên cười, không dự tính nói cho hắn, nàng căn bản không tìm người thị tâm, nàng liền thích nhìn bộ dáng hắn ghen tị.

“Hảo, không tìm người khác.”

“Thực sự?” Phản Ngọc Kì trừng mắt xem nàng, trong lòng rõ ràng vừa mừng vừa sợ, trên mặt lại ra vẻ không thèm để ý, lại không biết hai mắt hắn tỏa sáng đã bán đứng hắn.

Ân Mặc Ly cao ngạo ngẩng đầu, hai tay ôm lấy cổ của hắn, ghé vào lỗ tai hắn nói.

“Chỉ cần người cưới ta, như vậy, ta sẽ không tìm người khác.”

Phản Ngọc Kì đương nhiên muốn cưới, nhưng vấn đề ở chỗ người trong nhà, nhất là đám nữ nhân dũng mãnh nhanh nhẹn kia, đừng nhìn các nàng bình thường rất nói đạo lý, nhưng tại loại thời điểm này, tuyệt đối hội triệt để thực thi lòng dạ hẹp hòi của nữ nhân.

Nói đến cùng, hoàng chỉ kia chính là nhược điểm của Phản gia, cho dù Phản gia vì nước hy sinh vô số, lập hạ lại nhiều công lao, đều thủy chung là cái đinh trong mắt hoàng gia.

Kỳ thực Phản gia không phải không biết hoàng gia căn bản không có khả năng tru cử tộc Phản gia, nhưng bọn họ chính là khí. Cho dù hoàng gia phòng bị bọn họ, chỉ cần không có hành động gì, Phản gia đều có thể làm như không có chuyện đó, nhưng Ân Mặc Ly chuyện này, làm cho Phản gia triệt để đối hoàng gia trái tim băng giá.

Trong lòng biết hoàng gia phòng Phản gia là một chuyện, thực tế phát sinh lại là một hồi sự khác, mà Phản Ngọc Kì được Phản gia yêu thương bảo bối, là điểm mâu chốt của bọn hắn!

Đám đặng Phản Ngọc Kì, bọn họ tuyệt đối liều mình!

Bởi vậy, làm Phản Ngọc Kì về nhà, nghe được lão thái quân muốn hắn cưới nữ nhi cừu thẩm, hắn một chút cũng không ngoài ý muốn, hắn sớm đoán được các nàng sẽ lập tức cho hắn thành thân.

“Thái quân, ta không cưới.” Đứng ở trong đại sảnh, Phan Ngọc Kì thẳng thắn ngực, nghiêm túc cự tuyệt.

“Ta không cho ngươi quyền lợi cự tuyệt!” Lão thái quân nghiêm khắc xem tôn nhi, “Ta mặc kệ ngươi ngày hôm qua đi ra ngoài là tìm ai, làm cái gì, nhưng là, chỉ cần ngươi vẫn là con cháu Phan gia ta, liền vĩnh viễn đừng có suy nghĩ kia!”

Phan Ngọc Kì tuy rằng trầm mặc, ánh mắt cũng là kiên định, không chút nào lùi bước cùng lão thái quân nhìn thẳng.

Ánh mắt hần triệt để chọc giận lão thái quân, nàng chụp bàn dựng lên. “Phan Ngọc Kì! Một cái trưởng công chúa liền mê cho ngươi đầu óc choáng váng sao? Cho ngươi đã quên thái quân, đã quên cha mẹ ngươi, đã quên Ngũ di ngươi các nàng, còn có bốn vị tỷ tỷ ngươi cùng với những người Phan gia khác sao?”

“Ngọc Kì không dám” Phan Ngọc Kì ánh mắt vẫn không tránh, ngữ khí kiên quyết, “Nhưng là thái quân, ta vẫn cứ không thể cưới nữ nhi cừu thảm vào cửa, ta không thích nàng, có thể nào làm đại sự cô nương người ta.”

“Cảm tình có thể bồi dưỡng.”

“Trong lòng ta có người.” Biết lời này hội chọc giận lão thái quân, nhưng Phan Ngọc Kì vẫn cứ nói ra miệng, “Không ai có thể thay thế được nàng trong lòng ta.”

“Ngươi!” Lão thái quân tức giận đến phát run.

Phan phu nhân chạy nhanh vỗ ngực lão thái quân. “Nương, ngài đừng kích động. Đến, uống một ngụm trà.” Nàng mang trà lên bát, tướng thuận thuận con tức mẫu thân.

Phan Xuân Vũ cũng giữ chặt con, nhủ mảy khuyên hần, “Ngọc Kì, đừng cố chấp, đừng làm cho lão thái quân tức giận, chúng ta đều là vì tốt cho ngươi, cái kia trưởng công chúa. Ngươi buông tha cho đi.”

“Không!” Phan Ngọc Kì nhìn về phía mẫu thân. “Nương, ta không buông tay.”

Nghe nói như thế, lão thái quân triệt để nổi giận, khó thở đem bát trà trên tay hướng Phan Ngọc Kì quăng đi. “Ngươi là muốn Phan gia cùng ngươi cùng nhau chôn cùng sao ?”

Phan Ngọc Kì không tránh không né, nhậm bát trà quăng đến trên trán, trên mặt đất lác thành mảnh nhỏ, nước trà hắt lên thân hần, cái trán đã ra máu.

“Kì nhi!” Phan Xuân Vũ vội vàng xuất ra khăn mặt muốn giúp con cầm máu.

“Vũ nhi, đừng để ý đến hần.” Đỗ Minh Hiền tóm lấy thế tử, sắc mặt rất là khó coi. Hần trừng mắt con, phần nộ nói: “Chúng ta đều rất sùng hần, đều theo hần, hần hôm nay mới có thể như thế không biết nặng nhẹ!”

“Muội phu, tốt lắm” Phan Xuân Phong tiến lên ngăn cản. Đến đến lúc này, muội phu còn lửa cháy đổ thêm dầu, không thấy lão thái quân đều khí đến mặt đen sao?

Phan Xuân Phong xem cháu trai, thở dài: “Kì nhi, ngươi liền như vậy thích trưởng công chúa sao?”

Phan Ngọc Kì gạt đầu, không có một chút chần chờ: “Đời này, ta chỉ muốn cưới nàng.”

Phan Xuân Phong thực thất vọng: “Cho dù bồi thượng mệnh Phan gia?”

“Ngũ di, các ngươi đều biết đến quân thượng sẽ không động Phan gia.” Không dám cũng sẽ không. Thực động Phan gia, cái thứ nhất đi động chính là dân tâm. “Các ngươi chính là nuốt không được khẩu khí này, cảm thấy đây là âm mưu hoàng gia muốn hại Phan gia, nhưng căn bản không phải như vậy! Ân Mặc Ly nàng thích ta, nàng tiến quân doanh chính là tướng tiếp cận ta, không có giám thị, cũng không có âm mưu!”

Phan Xuân Phong nghe được ngăn ra, “Ngươi làm sao mà biết trưởng công chúa tiến quân doanh chính là bởi vì thích ngươi, tướng tiếp cận ngươi? Là trưởng công chúa nói cho với ngươi sao?” Ngốc tử, loại chuyện ma quỷ này cũng tin tưởng.

“Không phải, là ta chính mình nghĩ.”

“.....” Phan gia bọn họ như thế nào dạy dỗ loại ngu xuẩn này bị cho người còn vui vẻ vì người ta kiếm tiền! Phan Xuân Phong tức giận đến ngực đều đau.

Lão thái quân đã không nghe nổi nữa, vỗ về ngực, tức giận đến thẳng suyễn.

“Đem hỗn tiểu tử chết tiệt này cho ta nhốt trong hầm tối! Hần muốn một ngày không thanh tỉnh, liền một ngày không cho hần ăn cơm!”

Phan Ngọc Kì không có phản kháng, thuận theo bị áp tiến hầm tối.

Hầm tối ẩm thấp cùng nước, không khí ẩm ướt lại tanh tưởi, ngẫu nhiên còn có thể có con chuột chạy tiến chạy ra, Phan Ngọc Kì là lần đầu tiên bị nhốt

vào nơi này.

Hắn ngồi trên bờ đá, đã bốn ngày chưa ăn này nọ. Phan Xuân Vũ có tiến vào nhìn hắn, khả lão thái quân sai người nhìn xem thật nghiêm, nàng cũng không thể mang đồ ăn tiến vào, chỉ phải khuyên con đừng cố chấp nữa, cùng lão thái quân đối nghịch không có lợi.

Khả Phan Ngọc Kì kiên trì không cúi đầu.

Đến cuối cùng, Phan Xuân Vũ cũng khí, không lại khuyên hắn, khiến cho hắn hạo hạo chịu cái giáo huấn, thực chết đói cũng tốt, Phan gia bọn họ cũng ít cái tai họa!

Phan Ngọc Kì từ từ nhắm hai mắt, đầu tựa tường đá lạnh lẽo, hắn biết hành vi của hắn làm cho người nhà thất vọng, nhưng là, hắn vẫn cứ cố chấp kiên trì.

Hắn tin Ân Mặc Ly, hắn tin tưởng nàng sẽ không lừa hắn. Người kia như vậy kiêu ngạo, căn bản khinh thường lừa gạt người.

Nghĩ đến Ân Mặc Ly, môi khô nứt khẽ cười.

Hắn lần đầu tiên như vậy thích một người, thích liêu lĩnh, thậm chí cãi lại người nhà. Nếu là hắn trước kia, căn bản không tin chính mình hội làm loại sự tình này, sẽ có một ngày bị lão thái quân nhốt vào nơi này.

Ân Mặc Ly, làm cho hắn triệt để sa vào ma chướng.

Đột nhiên, xa lạ tiếng bước chân làm cho hắn mở mắt ra, con người đen lộ ra lợi hại, hắn quay đầu, thấy một gã hắc y nhân cầm chìa khóa mở ra cửa lao.

“Người là ai?” Phan Ngọc Kì bình tĩnh nhìn hắn, cho dù bốn ngày chưa ăn cơm, hắn cũng có nắm chắc nhất kích giết đối phương. “Người canh giữ ta đâu? Người đem bọn họ làm sao vậy?”

“Phan tướng quân yên tâm, ta chỉ dùng khói mê làm cho bọn họ ngất.” Hắc y nhân cung kính nói. “Chủ tử mệnh ta cứu Phan tướng quân đi ra ngoài.”

“Chủ tử? Là Ân Mặc Ly sao?” Nàng biết hắn bị nhốt, riêng làm cho người ta tới cứu hắn? “Người nói cho Ân Mặc Ly ta không sao, ta sẽ không rời đi hầm tối.”

Hắc y bởi vì khó khăn. “Nhưng là chủ tử nói muốn tự mình gặp Phan tướng quân.”

Ân Mặc Ly muốn gặp hắn? Phan Ngọc Kì nhất thời hiểu được, chẳng lẽ là bốn ngày không thấy, Ân Mặc Ly nhớ hắn?

Phan Ngọc Kì trong lòng mừng thầm. Hừ hừ, hắn chỉ biết Ân Mặc Ly thích chết hắn, không có hắn không được. Được rồi, hắn đi gặp nàng, gặp xong liền quay trở về.

Phan Ngọc Kì nhìn cười, đứng đắn nghiêm mặt, hướng hắc y nhân nói: “Dẫn đường.”

Đi theo hắc y nhân rời đi hầm, hắn xem người té trên mặt đất, xác định bọn họ chính là ngất, thế này mới yên tâm cùng hắc y nhân đi.

Hắc y nhân dẫn hắn đến một chỗ trạch viện ẩn mật, khom người nói: “Trong phòng đã chuẩn bị hảo dục dưỡng, chủ tử nói trước làm cho Phan tướng quân rửa mặt chải đầu, một chút sẽ lại đây.”

Phan Ngọc Kì gạt đầu tỏ vẻ hiểu được, nghĩ đến sẽ nhìn đến Ân Mặc Ly, khóe môi không khỏi giờ lên.

Vào phòng, liếc mắt một cái liền nhìn đến đồ ăn đặt trên bàn, mùi thơm nức mũi, làm cho bốn ngày chưa ăn này nọ bụng của hắn thẳng kêu.

Bất quá thật sự không chịu nổi vị thối trên người, Phan Ngọc Kì quyết định trước tắm rửa.

Dục dưỡng nước vẫn là nóng, bên cạnh còn có quần áo.

Phan Ngọc Kì cấp tốc tẩy xong, thay quần áo sạch sẽ. Quần áo này có chút phiền toái, là nhu bào văn nhân thường mặc, Phan Ngọc Kì căn bản không có mặc qua loại quần áo này, nhưng thật ra Ân Mặc Ly ở trong quân doanh thường mặc, hơn nữa đẹp mắt vô cùng.

Nghĩ đến Ân Mặc Ly bộ dáng mị nhân, Phan Ngọc Kì mặt mày phiếm cười.

Thật vất vả mặc xong quần áo phiền toái, gặp Ân Mặc Ly còn chưa có đến, hắn trước hết ngồi vào trước bàn cơm.

Phan Ngọc Kì uống trước khẩu trà, mới cầm đũa gấp thức ăn ăn cơm, ăn mấy miếng, cửa phòng đã bị mở ra, hắn cười ngẩng đầu. “Ân –”

Ách, trên mặt tươi cười cứng đờ.

Chương 10

Phản Ngọc Kì thế nào cũng không nghĩ tới xuất hiện không phải Ân Mặc Ly, mà là sớm bị hấn lẳng quên, Phở Lôi Quốc thái tử.

“Phản đại ca, nhiều ngày không gặp.” Tần Thanh Danh hướng hấn mỉm cười, trường bào thêu lục trúc làm cho hấn xem ra cao nhã xuất trần, tựa như minh nguyệt.

“Tại sao là ngươi?” Phản Ngọc Kì nhú mày. “Hắc y nhân là thủ hạ của ngươi?”

“Đúng vậy.” Tần Thanh Danh gật đầu, không hiểu xem hấn. “Bằng không Phản đại ca tưởng ai?”

Đương nhiên tưởng Ân Mặc Ly, bằng không hấn căn bản sẽ không tới nơi này. Bất quá hiện tại hấn chú ý nhất là – “Ngươi làm sao mà biết ta bị nhốt tại hầm tối?”

Tần Thanh Danh đỏ mặt, xinh đẹp mâu đồng ngưng ngưng nhìn Phản Ngọc Kì. “Phản đại ca, chỉ cần là chuyện của ngươi, ta đều biết đến.”

Phản Ngọc Kì bị nhân tình ẩn ý đưa tình làm sợ hãi, hấn lại trì độn cũng cảm thấy Tần Thanh Danh nhìn hấn ánh mắt không đúng.

Hắn lúc này rốt cục nghĩ đến ở Phở Lôi Quốc đoạn tụ là chuyện thật bình thường. Dựa vào, thái tử này nên sẽ không là đối hấn có mơ ước đi?”

Phản Ngọc Kì mới nghĩ, câu tiếp theo của Tần Thanh Danh liền chứng thực hấn đoán.

“Phản đại ca, ta thích ngươi!” Tần Thanh Danh kích động đánh về phía hấn, Phản Ngọc Kì sợ tới mức nhảy dựng lên, Tần Thanh Danh thiếu chút liền gục ở.

Tần Thanh Danh đỡ lấy cái bàn, ai oán xem hấn.

Phản Ngọc Kì bị nhìn xem lông tơ thẳng dựng lên. “Ách. Cái kia, ta đối nam nhân không có hứng thú.” Hấn cho dù đoạn tụ cũng là cùng Ân Mặc Ly đoạn tụ nha, không phải người người đều được, được không?

“Kia, nếu ta không phải nam đâu?” Tần Thanh Danh cắn môi, đột nhiên phun ra những lời này.

A? Phản Ngọc Kì còn chưa có lĩnh ngộ lại đây, chỉ thấy Tần Thanh Danh cởi bỏ quần áo trên người, trần trụi đứng ở trước mặt hấn.

Thân thể tuyết trắng, khéo léo bầu vú, phía dưới không có nhiều khối thịt, Phản Ngọc Kì tròn tròn mắt. “Ngươi, ngươi.”

“Ta là nữ, chính là từ nhỏ bị mẫu hậu làm thành nam hài dương.” Vì. . . đương nhiên chính là bảo trụ địa vị ở trong cung, nàng từ nhỏ đã bị dặn dò không thể bị phát hiện là thân nữ nhi.

Phản Ngọc Kì đã không nói ra lời. Làm sao vậy? Gần nhất là lưu hành nữ phần nam trang sao? Nhưng hấn không phải cái nào cũng chịu, được không?

“Uy, ngươi mau mặc quần áo vào!” Phản Ngọc Kì nhắm mắt lại.

“Không cần!” Tần Thanh Danh lớn mật đi hướng hấn. “Chỉ cần ta là nữ, Phản đại ca ngươi sẽ thích ta thôi?”

Ai nói! Quân doanh nhiều như vậy nữ, hấn cũng chỉ thích Ân Mặc Ly một cái — chính xác mà nói, mặc kệ Ân Mặc Ly là nam hay là nữ, hấn đều thích nàng.

Phản Ngọc Kì lại tránh đi thân thể của Tần Thanh Danh, nghiêm mặt nói: “Tần Thanh Danh, ta đã có người trong lòng.”

“Ta biết, là Ân Mặc Ly đi.” Tần Thanh Danh cười, tuyệt không cho là đúng. “Nhưng là các ngươi là không có khả năng cùng nhau. Ta biết, Phản gia các ngươi sẽ không đồng ý ngươi cùng Ân Mặc Ly vị này trưởng công chúa.”

Nàng sớm đem hết thảy đều điều tra tốt lắm, cũng biết gần nhất Tuyết Tầm Quốc để vương cùng Phản gia có mâu thuẫn, mà nàng đã nghĩ nhân cơ hội lần này được đến Phản Ngọc Kì.

Khi nàng xin Tuyết Tầm Quốc giúp nàng đoạt lại ngôi vị hoàng đế, Đế Trục Thương thế nhưng cự tuyệt, hơn nữa thân ngôn nói với nàng, Phở Lôi Quốc ai làm quân vương đối hấn hoàn toàn không ảnh hưởng, chỉ cần Phở Lôi Quốc không phản loạn, hấn mặc kệ chính sự Phở Lôi Quốc, lại càng không xuất binh giúp nàng.

Đế Trục Thương khiến nàng vô cùng tức giận, nhưng cũng hiểu được đây là sự thật, Phở Lôi Quốc chính là cái tiểu quốc, Tuyết Tầm Quốc căn bản là

không để ở trong mắt.

Lúc này, vừa đứng làm cho nàng biết Phàn gia cùng Đế Trục Thương gần nhất không hợp, hỏi thăm, mới hiểu được Phàn gia thế lực quá lớn, làm cho Đế Trục Thương kiêng kị, cho nên phái Ân Mặc Ly tiến quân doanh, mà Ân Mặc Ly đúng là trưởng công chúa, việc này chọc tức Phàn gia, hai bên cũng có mâu thuẫn.

Tần Thanh Danh cảm thấy đây là cơ hội tốt, chỉ cần nàng được đến Phàn Ngọc Kì, sẽ có toàn bộ Phàn gia, cũng có thể được đến đại danh đình đình Phàn gia quân.

Có Phàn gia quân, nàng còn sợ đoạt không được ngôi vị hoàng đế sao? Nói không chừng đến lúc đó ngay cả Tuyết Tâm Quốc cũng là của nàng !

“Phản đại ca, Đế Trục Thương đối với Phàn gia các người bất nhân, Phàn gia các người cần gì phải đối hán trung tâm? Hán hôm nay sử kẻ đối với các người, ngày nào đó sẽ trừ bỏ Phàn gia các người.” Tần Thanh Danh ngữ khí kích động, ý đồ khiến cho Phàn Ngọc Kì trong lòng bất mãn.

“Ngẫm lại Phàn gia các người trung tâm, lại bị Đế Trục Thương như vậy đối đãi, người không oán, không hận sao? Ta đều thay Phàn đại ca người cảm thấy không đáng giá.”

Phàn Ngọc Kì làm sao nghe không ra hàm ý trong lời nói Tần Thanh Danh, hán nhú mảy, đang muốn nói chuyện, lại đột nhiên cảm thấy chính mình toàn thân nóng lên, nhất là hạ phúc, trường thực đau.

Sắc mặt hán biến đổi, trừng mắt Tần Thanh Danh. “Người ở đó ăn kê đơn!”

Tần Thanh Danh cắn môi, quật lông mi, bộ dáng vô tội lại đáng thương “Phản đại ca, ta thực sự thích người, khi người xuất hiện cứu ta kia một khắc, ta liền thích người.” Nàng phe phẩy đáng người, tuyết nhũ dập dòn bông bênh, mùi thơm trong suốt, muốn tiến sát trong lòng Phàn Ngọc Kì.

Phàn Ngọc Kì lại né tránh, nói thẳng nói: “Ta không thích người.” Cho dù kê đơn, hán cũng chỉ đối Ân Mặc Ly làm.

Không muốn để ý nàng, Phàn Ngọc Kì xoay người chuẩn bị rời đi.

Không nghĩ tới nàng đều sắc dụ, Phàn Ngọc Kì nhưng lại không cử động gì, trong lòng chỉ có cái kia Ân Mặc Ly, điều này làm cho Tần Thanh Danh vừa hận lại đồ kị.

Nàng cảm lấy quần áo phủ thêm, hô to, “Cho ta tóm lấy hán!”

Vài tên hộ vệ lập tức vọt vào phòng.

Phàn Ngọc Kì căn bản không đem những người này để vào mắt, lác mình né qua công kích, hai ngón tay khép lại nhẹ chút, thân ảnh chớp động, hộ vệ căn bản không thấy rõ thân ảnh của hán, đã bị té ngã xuống đất.

Tần Thanh Danh không nghĩ tới người của nàng nhảy mất đã bị đá bại, lảng ở đương trường, mà Phàn Ngọc Kì lạnh như băng xơ xác tiêu điều hơi thở làm cho nàng sợ tới mức run lên.

Phàn Ngọc Kì hừ lạnh, ngay cả xem đều lười xem Tần Thanh Danh liếc mắt một cái, lập tức rời đi.

Ân Mặc Ly đang chuẩn bị lên giường, một khối thân thể nóng rực đột nhiên thiếp thượng phía sau nàng, hữu lực hai tay ôm lấy nàng, bàn tay to quen thuộc tham nhập bạc sam, tự nhiên tóm lấy tuyết nhũ đầy đà.

Nàng rõ ràng cảm nhận được một cổ cứng rắn chính để ở mông của nàng, ẩm nóng môi cắn gáy của nàng, khăn thanh âm thô thờ gấp.

“Ân Mặc Ly, ta trúng xuân dược, giúp ta tiêu hóa.” Nói xong, hạ phúc nam căn trường phát đau không ngừng cọ viên mông.

Ân Mặc Ly trả lời là trực tiếp toàn thân, đưa hán đá văng ra, sau đó ngồi xuống trên giường.

Tóc dài dừng ở màu đỏ chần gấm, bạc sam của nàng sớm bị hán làm loạn, rơi xuống trên lưng, lộ ra hai luồng no đủ phong nhũ, hồng nhạt nhụy tiềm giống trái dâu đã chín, Phàn Ngọc Kì không khỏi liếm môi.

“Ân Mặc Ly, ta cứng rắn.” Bị đá ngã xuống đất Phàn Ngọc Kì cũng không đứng lên, ánh mắt lửa nóng nhìn chằm chằm nàng.

Vừa thấy đến Ân Mặc Ly, hán đều cứng rắn phát đau. Không thể không nói, chính trực nghiêm túc Phàn tướng quân giờ phút này vô sỉ hết mức.

Ân Mặc Ly nhướn mày, hai chân giao diệt, tối tắm da lông cao cấp hạ, hoa cốc nếu ẩn hoa hiện. “Ai đối với người kê đơn?” Giờ này khắc này, hán không phải hán là bị nhốt tại hầm tối sao?

“Tần Thanh Danh.” Phàn Ngọc Kì ánh mắt luôn luôn xem hướng nữ u cốc, giờ phút này sớm đã quên tôn nghiêm nam nhân, trực tiếp đi lên phía trước, tóm lấy chân ngọc, dùng sức vặn bung ra hai chân, làm cho chính mình có thể rõ ràng thấy u cốc non mềm.

“Nàng phái người đến hầm tối cứu ta, ta tưởng người phái tới, liền rời đi hầm tối, không nghĩ tới dĩ nhiên là nàng.” Hán vừa nói, bàn tay to vừa hướng địa phương tuyệt đẹp kia sờ loạn, đẩy ra lông mao, ngón tay câu vào thịt hoa.

“Sau đó đâu?” Ân Mặc Ly cũng không ngăn cản, hai tay để sau chân gấm, đem chân mở càng rộng.

Sau đó. Hấn tưởng tiến vào nàng. Ngón tay vừa tiến vào tiểu huyết, đầy đặc hoa thịt lập tức đưa hấn vây quanh, Phàn Ngọc Kì đột nhiên cảm thấy khát.

Nhưng hấn biết hấn nếu không giải thích rõ ràng, Ân Mặc Ly sẽ không làm cho hấn cùng nàng ân ái.

“Sau đó nàng đối ta hạ xuân dược. Nga, nàng dĩ nhiên là nữ!” Hấn không quên nói ra mẩu chốt.

Đối Tần Thanh Danh là nữ nhân, Ân Mặc Ly hoàn toàn không kinh ngạc, nàng lần đầu nhìn đến Tần Thanh Danh sẽ biết, cũng đại khái hiểu được.

Trong hoàng thất, chuyện hạ lưu ô thược nào không có, vì bảo vệ địa vị, thủ đoạn ti bỉ nào đều sử dụng được.

“Ngươi có đụng vào nàng sao?”

“Đương nhiên không có!” động tác của hấn càng lúc càng lớn mật, một tay ở trong tiểu huyết câu động, một tay tóm lấy miên nhũ, thu nhận tuyệt nộn nhũ cầu, nhìn chăm chăm nhụy tiên, thân lưỡi liếm láp.

“Ta tránh nàng tránh rất xa, sau đó sẽ đến tìm ngươi.” Hấn thầm nghĩ làm nàng, thầm nghĩ tiến vào nàng tiểu huyết lại ẩm ướt lại chặt.

“Như vậy ngoan?” Ân Mặc Ly khơi mào cảm của hấn.

“Đương nhiên, ta cũng không phải là cái loại đi tường.” Lời này nói được chưa, hiển nhiên còn tại ghi hận chuyện nàng tìm người thị tẩm.

Ân Mặc Ly làm sao nghe không ra, nhưng nàng liền thích nhìn hấn ghen tuông, để sát vào tai hấn, nàng cố ý nói: “Nhưng bọn họ đều không có giống ngươi có thể thỏa mãn ta.”

Lời này làm cho Phàn Ngọc Kì tình dục tăng vọt, đáy mắt hiện lên hỏa diễm, “Đáng giận! Ngươi này nữ nhân lang thang! Loại này dâm đảng mà cũng có thể nói thành lời!”

Hấn thật, khuôn mặt anh tuấn hồng sung huyết, hai tay cấp tốc lột quần áo trên người, tách ra hai chân trắng nõn, đè thấp thân mình, viên to lớn để ở thịt cánh hoa, cuồng dã tiến vào.

Uớt át tiểu huyết dễ dàng dung nhập hấn, đưa hấn thật sâu buộc cắn, Ân Mặc Ly thậm chí nâng lên viên mộng, làm cho hấn có thể đi vào càng sâu.

Phàn Ngọc Kì sớm điên cuồng, hai tay xoa hai luống kiêu nhũ, vận xoắn đất nhụy tiên, mồm to ngậm trái dâu, hung hăng hút.

Dưới thân cực đại một lần lại một lần thăm mảnh xuyên suốt, luật động mạnh mẽ làm cho Ân Mặc Ly phát ra dễ nghe ngâm nga, đầu ngón tay ở sau lưng hấn tạo ra hồng ngân.

Dục hỏa thiêu đốt bọn họ, xuân dược làm cho Phàn Ngọc Kì hai mắt đỏ lên, hoàn toàn không thể khắc chế lực đạo, thầm nghĩ đem tiểu yêu tình mê người dưới thân nhu tiến toàn bộ vào lòng.

Nàng là của hấn! Chỉ có hấn có thể như vậy đối nàng!

Không biết phóng thích bao nhiêu lần, Ân Mặc Ly trên người tất cả đều là nóng rực hấn bắn ra, bị hấn lại cắn lại thân môi sớm run lên, phiếm ánh nước nơi khóe mắt ngân nước, dật ra rên rỉ đã khàn khàn.

“Tướng quân đại nhân a.” Dùi nàng bị hấn hướng lên trên áp đến bầu vú phía trên, thịt cánh hoa sớm bị cực đại ma sát đỏ sẫm sung huyết, yêu dịch ở trong cơ thể tràn ra, thanh âm dâm nữ kích thích chất lỏng cùng thân thể va chạm, tanh ngọt mùi tràn ngập nội thất.

Ân Mặc Ly thân thủ nắm chặt mạn sa, tư thái kiêu diễm giống cái yêu nô mị hoặc lòng người, mặc hấn hiệp ngoạn, mặc hấn xâm nhập, mà nàng tắc mèm mại phát ra rên rỉ dễ nghe, làm cho Phàn Ngọc Kì tình triều mãnh liệt, hoàn toàn không thể đè nén.

Hấn tựa như dâm thú điên cuồng, ở trên người nàng lưu lại vô số dấu vết lãng mĩ, cắn nuốt ngọt ngào của nàng, sau đó hung hăng nuốt vào trong bụng.

Không biết qua bao lâu, trong cơ thể của nàng tất cả đều là tinh dịch của hấn, lại một lần phóng thích, thân thể ẩm ướt mồ hôi nằm ở trên người nàng.

Nàng hôn mặt hấn, thường đến vị mặn nhàn nhạt, bên tai nghe hấn thở dốc, sau đó dần dần vững vàng đi vào giấc ngủ.

Ân Mặc Ly nhắm mắt, nam căn tiêu nhuyễn vẫn chôn sâu trong thân thể của nàng, nàng nâng lên tay hư nhuyễn, nhẹ vỗ về tóc ẩm ướt của hấn.

Qua hồi lâu, biết hấn đang ngủ, nàng mới mở miệng, dùng thanh âm khàn khàn nói: “Tần Thanh Danh. Đừng làm cho nàng lại xuất hiện ở trước mặt Phàn Ngọc Kì.”

Một chút u lạnh thanh âm truyền vào tấm điện, “Dạ, chủ tử.”

Ân Mặc Ly nhẹ nhàng vuốt gáy người trong lòng, thương tiếc ở bên má của hân hôn nhẹ.

Phản Ngọc Kì cọ cọ nàng, đem nàng ôm càng chặt.

Nàng mỉm cười, chớp mũi khinh cợt hân, nghe hương vị trên người hân.

Người này, là của nàng.

Người của nàng, không thể để người khác mơ ước.

Sáng sớm, toàn bộ hoàng cung liền dờ dỗi.

Làm Phản gia lão thái quân biết được tôn nhi nhốt tại hãm tối không thấy, mọi người trông coi bị thả thuốc mê, giận tím mặt.

Làm loại sự tình này có gì? Nhất định là hoàng gia!

Hồi hồi lửa giận làm cho lão thái quân rớt cuộc không thể nhẫn nhịn, suất lĩnh người Phản gia, trực tiếp đi hướng hoàng cung, chuẩn bị cùng Đế Trục Thương ngả bài.

Đối mặt người Phản gia, Đế Trục Thương là một cái đầu hai cái lớn. Rõ ràng hân cái gì cũng chưa làm, làm sao một bộ dáng xem hân là người xấu?

Hân quyết định kêu đầu sỏ gây nên lại đây!

Phản Ngọc Kì không thấy? Tưởng cũng biết nhất định là ở Điện Ly Cung. Hoàng tử này của hân cũng thật là, muốn cứu người cũng không nói với hân trước một tiếng, còn dùng khối mê loại này thủ đoạn hạ lưu, hân có thể đem vũ lâm quân cho nàng mượn dùng nha — đương nhiên, lời này hân cũng chỉ là ở trong lòng ngẫm lại mà thôi, liền coi là vũ lâm quân, cũng không dám chống lại thanh danh uy hách Phản gia nhân.

Khi nhận được Lục Hoàn thông báo, Phản Ngọc Kì còn ngủ ở trên giường Ân Mặc Ly.

Ân Mặc Ly bắt tóc ngắn Phản Ngọc Kì, làm cho Lục Hoàn trước đi xuống, thế này mới lay tỉnh hân.

Phản Ngọc Kì mơ mơ màng màng tỉnh lại, vuốt nhuyễn ngọc ôn hương trong lòng, còn chưa thanh tỉnh, miệng cũng đã không an phận cắn tuyết phụ, dục vọng dưới thân chậm rãi thức tỉnh, nhẹ nhàng chậm chạp trong nhuyễn huyết co rúm.

Ân Mặc Ly ghé vào lỗ tai hân nói:“Tướng quân, người nhà người tìm đến đây.”

Ách — Phản Ngọc Kì nháy mắt thanh tỉnh. Tuy rằng phía dưới đã triệt để cứng rắn, nhưng hân biết lại cợt xát nữa, nữ nhân nhà hân tuyệt đối sẽ trực tiếp xông tới.

Nắm nắm tóc, hân ngẩng đầu hôn nàng.

“Đừng sợ, ta sẽ bảo hộ ngươi.”

Những lời này gọi lên Ân Mặc Ly về một kí ức xa xôi nào đó (TL: đây sẽ là phiên ngoại của truyện này đây các nàng ạ), nàng cười đáp lại Phản Ngọc Kì hôn môi, hút một ngụm:“Phải không? Ta đây môi mắt mong chờ.”

Phản Ngọc Kì bị nàng thân hòa thiếu chút cháy lên, nhanh chóng rời khỏi chiếc giường tội ác, rửa mặt chải đầu một chút, liền nắm tay Ân Mặc Ly đi hướng đại điện.

Vừa đến cửa đại điện, Phản Ngọc Kì liền nhìn đến khi thế bùng bùng của các nữ nhân nhà mình.

“Thái quân.”

Phản lão thái quân hừ lạnh:“Ngươi trong mắt còn có ta này thái quân sao?” Xem hân, hốc mắt thâm đen, môi sưng đỏ, cổ lại có vài cái thanh ngân. chính là nói cho mọi người biết tối qua hân cùng trưởng công chúa đã làm những gì!

Lão thái quân tức giận đến cả người phát run.

Không chỉ lão thái quân, người Phản gia sắc mặt đều rất khó xem.

“Thái quân, ta biết ngài rất tức giận, nhưng là, ta nghĩ muốn cùng Ân Mặc Ly cùng nhau.” Hân nắm chặt tay Ân Mặc Ly, nghiêm túc mà kiên định:“Ta đòi này, cũng chỉ muốn nàng một cái.”

“Nàng là người hoàng gia!”

“Hoàng gia lại như thế nào? Thái quân, Phản gia chúng ta bảo vệ quốc gia, hộ là cái gì? Là dân chúng, là an ninh quốc gia, không phải hoàng gia, chỉ cần chúng ta không thẹn với tâm, cho dù cưới người hoàng gia lại như thế nào? Liền vì cái kia hoàng chi? Hoàng gia nếu thực dám tru cừu tộc Phản gia, sớm đã làm, mà nếu Phản gia đối với nước bất trung, ăn hối lộ trái pháp luật, cho dù không có cái kia hoàng chi, quân thượng cũng có thể tru cừu tộc Phản

gia!”

Lão thái quân bị tôn nhi một phen nói ngăn ra, kinh ngạc xem Phàn Ngọc Kì, tựa hồ không thể tin được tôn nhi tính tình đơn thuần có thể nói ra những lời này.

Không chỉ là lão thái quân sững sờ, tất cả mọi người cũng thế. vợ chồng Phàn Xuân Vũ hai mặt nhìn nhau, lời nói thắm thía tâm can là cái kia đứa con thiếu tâm nhân của bọn họ nói sao?

Chỉ có Ân Mặc Ly, không có gì kinh ngạc, mỉm cười xem hấn.

Nàng cũng từng cho rằng Phàn Ngọc Kì đơn thuần trực tiếp, nhưng sau khi trải qua một lần kinh ngạc, nàng liền hiểu được, hấn đơn thuần là vì tín nhiệm người bên cạnh, trực tiếp còn lại là bởi vì tính tình của hấn, hấn khinh thường nguy trang, trừ phi tất yếu, cũng không muốn sử âm mưu, hấn cái gì đều biết, cái gì đều sáng tỏ, chính là chưa bao giờ nói ra.

“Thái quân, hoàng chỉ này là tổ tiên vì bảo hộ Phàn gia mà phát lời thề, mà không phải vì làm cho Phàn gia chúng ta lo lắng sợ hãi!”

Tôn nhi một phen nói làm cho lão thái quân tỉnh táo lại, cũng làm cho người Phàn gia suy nghĩ sâu xa.

Lúc này, Ân Mặc Ly đi lên phía trước. “Thái quân, ta biết hoàng chỉ là nhược điểm trong lòng Phàn gia, nhược điểm này, làm cho Phàn gia cùng hoàng gia trong lòng đều có vướng mắc, một khi đã như vậy, liền đem nó nhỏ đi.”

Nàng theo trong tay áo xuất ra một đạo thánh chỉ màu vàng đã cũ kỹ, đưa cho lão thái quân.

Lão thái quân thất thần, “Trường công chúa.....”

Phàn Ngọc Kì cũng kinh ngạc nhìn nàng “Ân Mặc Ly!”

Ân Mặc Ly hướng hấn cười, “Ta không phải chỉ có thể đứng phía sau cho người bảo hộ.” Nàng cũng có thể cùng hấn sóng vai. Nhìn đến hấn trả giá, nàng há có thể ở tại chỗ.

“Hoàng ti người... người.....” Đế Trục Thương trừng mắt to, hoàng chỉ này, nàng là lấy đi lúc nào, nhưng lại muốn trả lại cho Phàn gia, này, này.....

“Thế nào, quân thượng có ý kiến?” Ân Mặc Ly dương mâu nhìn hấn, lập tức sở hữu mọi người Phàn gia ánh mắt sáng quắc nhìn về phía Đế Trục Thương.

Tại dưới nhiều ánh mắt như thế, Đế Trục Thương nào dám có ý kiến, chỉ phải cười gượng “Không... không ý kiến.” Ô, hấn này hoàng đế còn gọi hoàng đế sao?

“Trừ bỏ hoàng chỉ này, Đế gia còn muốn cảm tạ Phàn gia.” Ân Mặc Ly cung kính khom người, hướng lão thái quân hành lễ.

“Cám ơn Phàn gia thủ hộ Tuyệt Tầm Quốc, thủ hộ dân chúng Đế gia ta, giang sơn Đế gia ta.”

Lời nói này làm cho lão thái quân hốt mất ừng hồng. Bọn họ hộ quốc gia chưa bao giờ là vì cảm tạ, không phải vì khiến cho hoàng gia nghi ngờ, mà Ân Mặc Ly nói làm cho nàng sáng tỏ, bọn họ không cần hoàng gia nghi ngờ, cũng không cần hoàng gia nhận.

Tướng sĩ Phàn gia bọn họ là cam tâm tình nguyện lên chiến trường, cho dù chết trận cũng không oán không hận, cũng không oán không hận không có nghĩa là bọn họ trong lòng không đau, bọn họ chính là nhận xuống đau xót, quán triệt gia huấn tổ tiên — vì nước, vì dân chúng, Phàn gia bụng làm dạ chịu, điểm ấy, cao cao tại thượng hoàng gia khả hiểu được?

Phàn Ngọc Kì sớm kích động nắm chặt tay Ân Mặc Ly, hấn thật sâu mà nhìn nàng, trong lòng tràn ngập tự hào, đây là nữ nhân của hấn, là nữ nhân hấn nhìn trúng.

Nhìn xuống lệ nơi hốc mắt, lão thái quân đưa tay tiếp nhận hoàng chỉ, xem hai người hai tay nắm chặt, nàng nở nụ cười. “Xem ra tôn nhi của ta thật sự là hảo ánh mắt.” Trường công chúa này cùng hỗn tiểu tử ngồi trên long vị kia không giống nhau, đáng tiếc, nếu trường công chúa không bỏ đi họ Đế, chính là nữ hoàng Tuyệt Tầm Quốc, nếu có thể có được nữ hoàng như vậy, không chỉ là phúc khí Phàn gia bọn họ, cũng là phúc khí dân chúng.

Một bên Đế Trục Thương đối mặt ánh mắt Phàn lão thái quân khinh thường chỉ có thể sờ sờ cái mũi, hấn biết chính hấn làm một cái quân thượng khiến người Phàn gia không thích.

“Kia đương nhiên.” Phàn Ngọc Kì không chút nào e lệ nhận, “Hơn nữa ta biết thái quân nhất định sẽ thích.”

“Đúng!” Lão thái quân cười gật đầu. “Thái quân thực thích.”

Phàn Ngọc Kì lập tức tâm hi, gương mặt nhìn lão thái quân. “Kia hôn sự.....”

Phàn Ngọc Kì bộ dáng nóng vội làm cho mọi người Phàn gia nở nụ cười. Lão thái quân trừng mắt nhìn tôn nhi liếc mắt một cái, nhìn về phía Ân Mặc Ly, “Sẽ không biết trường công chúa hay không nguyện ý gả nhập Phàn gia?”

Ân Mặc Ly xem mọi người, lại nhìn một mặt chờ mong Phàn Ngọc Kì, mâu quang lưu chuyển, trên mặt lộ ra tươi cười mê hoặc chúng sinh.

Này thôi.....

.....

Phanh, phanh, phanh, oa —

Cảnh tượng quen thuộc lại xuất hiện ở quân doanh, sân tập võ khắp nơi đều là thi thể, Phàn gia tướng sĩ không khóc ra nước mắt, đã không muốn đi lên.

Này thực sự quá đáng quá rồi! Tướng quân ngài cùng quân sư đại nhân tức giận cũng không cần giận chó đánh mèo đến trên người chúng ta nha, các người bình thường ngọt ngào mặt ngọt, hảo vô cùng, nhưng làm sao mỗi lần cãi nhau tìm chúng ta phiền toái đâu?

Chúng ta chính là người qua đường vô tội a!

“Đứng lên.” Mặt lạnh xem chúng tướng sĩ giả chết, Phàn Ngọc Kì ngừ khí lạnh như băng.

Không! Không đứng dậy!

Chúng tử thi quyết định triệt để giả chết.

“Triệu Đại.”

“.....” Vì sao? Vì sao mỗi lần đều gọi hần? Triệu Đại yên lặng rung rung, trèo lên phía trước ôm lấy chân của tướng quân đại nhân.

“Tướng quân, van cầu ngài, buông tha tiểu nhân đi!” Hần tuy rằng không có thể tử, nhưng trên có nhị lão nha!“Tướng quân, người lấy chúng ta cho hả giận vô dụng a, quân sư đại nhân còn không phải không đáp ứng gả ngài —” Ách, nói sai rồi.

Phàn Ngọc Kì mị mâu ngẫm bi thương, “Nói lại lần nữa.”

Mọi người tập thể đánh cái rùng mình, yên lặng ở trong lòng vì Triệu phó tướng giờ ngón tay cái lên — phó tướng đại nhân, người gan rất lớn!

Triệu Đại run lên, miệng rút trừu, hần run run rẩy rẩy, run thanh nói: “Kỳ thực tướng quân, ngài muốn cưới quân sư vào cửa cũng không phải không có biện pháp, tiểu nhân chỉ ngài một cái hảo biện pháp.”

Hảo biện pháp?

“Cái gì biện pháp?”

“Chính là.....” Triệu Đại tiến đến bên tai của hần.

Phàn Ngọc Kì càng nghe ánh mắt càng sáng, chờ Triệu Đại nói xong, ánh mắt cơ hồ đều sáng lên.

“Giải tán.” Bỏ xuống câu này, hần lập tức nhắm phía doanh trưởng.

Chúng tướng sĩ tập thể nhẹ một hơi, rốt cục tránh được một kiếp.

“Ân Mặc Ly —” Phàn Ngọc Kì bước đi tiến doanh trưởng, xóc lên mành, chỉ thấy Ân Mặc Ly chính ghé vào bên cạnh dục đứng, miễn cưỡng ngược mắt.

“Tướng quân đại nhân thật sự là —”

“Đừng, ta chính là cố ý chọn thời điểm người tắm rửa tiến vào.” Phàn Ngọc Kì trực tiếp đánh gãy lời của nàng, làm cho Lục Hoàn hai người đi ra ngoài, sau đó bắt đầu cởi quần áo. “Hôn nữa ta muốn với người cùng nhau tẩy.”

Chính trực nghiêm túc tướng quân đại nhân gần nhất vô sỉ càng lúc càng tự nhiên, dù sao Ân Mặc Ly là nữ nhân của hần, đối nữ nhân chính mình hạ lưu vô sỉ có gì không được, cái này gọi là tình thú — đây là đám thê nô yêu lão bà của Phàn gia lên dạy Phàn Ngọc Kì.

Ân Mặc Ly trát hạ mặt, thấy hần tuy rằng vẻ mặt đứng đắn, khả mắt tỏa sáng nói với nàng — hần có âm mưu.

Phàn Ngọc Kì người nhanh nhẹn mau chân bước vào dục đứng, dục đứng này lớn có thể đi vào hai, ba người, hần ngồi ở phía sau Ân Mặc Ly, hai chân dán vào nàng, bàn tay lập tức không an phận hướng phía dưới của nàng sờ.

“Người không phải muốn tắm rửa?” Ách, ngón tay dài đột nhiên đâm vào, làm cho nàng phát ra kêu hừ.

“Đừng, thuận tiện làm người.” Hần ngậm miệng của nàng, đầu lưỡi linh hoạt tham nhập, trong đầu nghĩ phương pháp Triệu Đại truyền thụ.

Chỉ cần Ân Mặc Ly trong bụng có tiểu oa nhi, sẽ không sợ nàng không gả hần.

Hai tay không ngừng ở trên người nàng trêu chọc, Ân Mặc Ly hừ nhẹ, đại khái đoán được hắn muốn làm thôi, bất quá cũng là không ngăn cản, mềm mại phối hợp hắn.

Nàng thích bộ dáng hắn ghen, cũng thích hắn ở trên người nàng muốn tiểu mưu kế, điều này làm cho nàng biết hắn có bao nhiêu yêu nàng, nghĩ nhiều đem nàng cột vào bên người.

Kỳ thực nàng vốn tưởng ở sinh thần tháng sau của hắn quyết định gả cho hắn, bất quá xem hắn bộ dáng đánh chủ ý phá hư như vậy đáng yêu, nàng quyết định – chuyện gả cho hắn lại chậm rãi tốt lắm.

Tin tưởng nếu tướng quân đại nhân biết chuyện này, nhất định sẽ rung rung hồi hận.

Phản tướng quân đại nhân chúng ta bị ai.

—Chính văn hoàn—

Bạn đang đọc truyện *Đùa Giỡn Chính Trục Tướng Quân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Phiên ngoại

Thế giới của nàng rất nhỏ, tọa lạc tại giữa hồ màu trắng Lư Ly Cung, xinh đẹp tuyệt luân, nhưng cũng quanh quẩn tịch liêu.

Nàng cũng đi không được, chỉ có thể oa tại thế giới nhỏ nhoi này, làm bạn của nàng, chỉ có thư tín không ngừng bị đưa vào.

Mẫu hoàng cùng phụ quân sẽ đến xem nàng, tuổi nhỏ tiểu đệ có khi cũng sẽ bồi nàng, nhưng phần lớn thời gian, nàng đều là chính mình một người.

Nàng thường sinh bệnh, luôn nằm ở trên giường. Mỗi ngày, nàng đều phải uống rất nhiều dược canh, dược thật đắng, nhưng nàng sớm thành thói quen. Lại đắng, cũng sẽ không so với ở tại nhà giam này khó.

Nàng nghe được thái y cùng mẫu hoàng nói, nàng sống không quá mười tuổi, nàng xem đến mẫu hoàng uy nghiêm cường thế bị phụ quân ôn nhu ôm vào lòng khóc.

Nàng biết mẫu hoàng khổ sở, cũng biết mẫu hoàng cùng phụ quân liệu mình nghĩ biện pháp làm cho nàng sống sót.

Nhưng sống sót để cái gì? Tiếp tục ở đây, trong cung điện tĩnh mịch, chính là yên tĩnh không tiếng động, dường như thế giới này chỉ có nàng một người.

Hào tĩnh, hảo tĩnh.

Mỗi ngày đối mặt như vậy an tĩnh, lòng của nàng cũng trống rỗng.

Một ngày kia, nàng lại phát bệnh, thân thể lạnh cả người nằm ở trên giường, nàng xem đến cung nữ gấp đến độ muốn kêu thái y, đột nhiên, không có một tia do dự, nàng dùng hết sở hữu khí lực, cầm lấy bình hoa, một phen nện lên đầu cung nữ.

Nhìn đến cung nữ ngã xuống đất, Đế Mặc Ly chống hai chân suy yếu, sờ sờ cái gáy cung nữ. May mắn, không có xuất huyết, chính là sưng lên một cục mà thôi.

Nàng mặc áo choàng, đem chính mình bao thành một đoàn, sau đó trèo lên giường, theo trên giường đụng đến một cơ quan, ần hảo, nàng liền thoát khỏi phòng.

Nàng ở trong thư phòng từng nhìn đến một tấm bản đồ, đó là bản đồ hoàng cung, từng ngõ ngách trong cung, mật thất đều miêu tả rất chi tiết.

Đại khái không có người nghĩ đến nàng đang xem sách, nhất thời nhảm chán ghé vào án thượng ngắm người, tay vừa khéo đụng tới ống đựng bút án thượng, không biết ăn đến cái gì, nghe được ca một tiếng, phía dưới xuất hiện một cái đường hầm, phía dưới đường hầm, có vẻ giống như cái bản đồ này.

Đã gặp qua là không quên được, dễ dàng đem chi tiết bản đồ nhớ kỹ, sau đó chiếu theo đường mòn đường hầm, đi trở về.

Khinh thờ phỉ phò, liếm giận làm môi, Đế Mặc Ly dựa theo trí nhớ, nàng thuận thực bước ra, lối ra chính là một cái giếng nhỏ ngoài cung.

Đi ra khỏi giếng, nàng nghe được thanh âm ầm ỹ, trong không khí, phỉm nện, nàng trừng mắt nhìn, vốn người đang phát sốt mà đầu còn choáng váng, không có thanh tĩnh.

Nàng bước chân đi, đi hướng nào nhiệt phố phường.

Nàng cơ hồ là xem hết thấy mọi vật mới lạ, hưng phấn làm cho nàng đã quên nguy hiểm, đã quên bộ dáng chính mình cùng phục sức tôn quý khiến bao nhiêu người chú ý.

Chờ Đế Mặc Ly phát hiện có người theo dõi, nàng đã bị đánh bất tỉnh.

Khi tỉnh lại, nàng bị nhốt tại nhà gỗ nhỏ, trừ bỏ nàng, bên trong còn có rất nhiều tiểu hài tử, những tiểu hài tử này đều sợ hãi khóc thút thít.

Đế Mặc Ly đại khái biết chính mình là bị bọn buôn người bắt cóc, nhấn lại mảy, nàng xem hướng ngoài cửa sổ, nhìn sắc trời bên ngoài, nàng đã đi khỏi hoàng cung bốn canh giờ, người trong cung nhất định đã phát hiện nàng rời đi, không ngoài ý muốn mà nói, mẫu hoàng nhất định đã phái người ở trong thành tìm kiếm.

Nhưng là như thế không có nghĩa nàng an toàn, người của mẫu hoàng không nhất định có thể tìm tới nơi này, nàng không thể ngồi chờ chết..... Nàng đóng chặt mắt, chống cự thân thể đang rét run vì sốt.

“Uy, người có khỏe không?” Trong trẻo thanh âm ở bên tai nàng vang lên, nàng ngược mắt, nhìn đến một tiểu cô nương, cái đầu so với nàng cao, ánh mắt sáng ngời làm nàng xem có chút thất thần.

“Người ở phát run, hội lạnh không?” Tiểu cô nương thân thủ sờ nàng, xua đi mồ hôi ẩm ướt trên trán nàng, điều này làm cho tiểu cô nương dọa nhảy dựng, lại thấy sắc mặt nàng ửng hồng, “Người phát sốt sao?”

“Không có việc gì.” Không thói quen bị người đụng chạm, Đế Mặc Ly đẩy ra tay tiểu cô nương.

“Sắc mặt người quá khó coi, không được, trước tìm đại phu.” Tiểu cô nương cau mày, một mặt nghiêm túc.

Lúc này đều tự thân khó bảo toàn, từ đầu đến đại phu — Đế Mặc Ly tưởng cười nhạt, hãy nhìn tiểu cô nương bộ dáng nghiêm túc, nàng đem nói thu hồi.

Tiểu cô nương cấp tốc cõi y phục trên người, đem áo khoác lên người nàng, “Mặc.”

Xem tiểu cô nương trên người còn sót lại đơn độc bạc sam, Đế Mặc Ly lắc đầu, “Không cần.”

“Thiếu dong dài! Mặc vào!” Tiểu cô nương căn bản không để ý tới cự tuyệt của nàng, cố chấp đem y phục mặc lên người nàng.

Đế Mặc Ly lần đầu bị người ra lệnh, nàng có chút ngốc trụ, khả tiểu cô nương căn bản không để ý tới nàng, thấy nàng vẫn là bất động, rõ ràng tự mình động thủ thay nàng mặc áo vào.

Sau khi mặc xong, tiểu cô nương sờ sờ mặt Đế Mặc Ly, đối nàng mỉm cười, “Không quan hệ, ta không lạnh.” Sau đó đứng dậy quát khẽ, “Tốt lắm, đừng trang.”

Tiểu cô nương nói xong, sở hữu tiếng khóc đều ngừng, một đám tiểu hài tử ngẩng đầu, nàng lúc này mới phát hiện, bọn họ trên mặt căn bản không có nửa giọt lệ.

“Lão đại, hiện tại muốn hành động sao?” Một tiểu nam hài chừng mười tuổi hỏi tiểu cô nương.

“Àn, nơi này có người phát sốt, nhanh chút làm cho nàng xem đại phu.” Tiểu cô nương sắc mặt trầm trọng. Tiểu hài tử nơi này đều là người của “Hắn”, chỉ tiểu cô nương đang phát sốt là lạ mặt, “Hắn” Chưa từng ở trong Tuyết U thành gặp qua nàng.

Tiểu cô nương xuất hiện là cái ngoài ý muốn, này cùng kế hoạch của “Hắn” không hợp, bất quá ‘binh đến tướng đỡ, nước đến đất đỡ’, người Phàn gia không biết sợ!

Tuy rằng mới bảy tuổi, khả Phàn Ngọc Kỳ gan thật sự lớn. Gần nhất trong thành xuất hiện bọn buôn người, không ít tiểu hài tử bị bắt đi.

Ngay cả con nhóc cách vách nhà hắn cũng không thấy, con nhóc tiểu thư kia mới ba tuổi!

Vì cứu trở về con nhóc con, Phàn Ngọc Kỳ quyết định lao thẳng hang hổ, liên quan, đi theo hắn cùng nhau đều là tiểu hài tử cùng chơi đùa với hắn.

Con nhóc con không thấy, thăm thăm của con nhóc kia mặt đều trắng bệch.

Phàn Ngọc Kỳ xem thăm thăm kia bộ dạng không được, cho dù sẽ bị nữ nhân trong nhà đánh, sẽ bị đại tì treo ở cửa thành, hắn cũng không vì hành vi xúc động của mình mà hối hận.

Bọn họ cố ý bị bọn buôn người bắt được, bọn buôn người này là người bên ngoài đến, căn bản không biết bối cảnh Phàn Ngọc Kỳ, thực tự nhiên đem tiểu nữ oa xinh đẹp đánh bất tỉnh mang đi.

Không nghĩ tới mới nửa ngày, lại gặp được một cái tiểu cô nương hấp dẫn hơn, bọn buôn người đều cảm thấy chính mình vận khí tốt đến không được.

Hai cái nữ oa này nhất định có thể bán tốt giá!

“Ta vừa nghe thấy bọn họ đang thương lượng muốn rời bến, bọn họ nhất định không dám một lần mang nhiều lắm tiểu hài tử đi ra ngoài, con nhóc con hăn là còn chưa có bị đưa đi, chúng ta động tác phải nhanh.” Phan Ngọc Kì phân phó mọi người.

Một đám tiểu hài tử tè gât đầu, trên mặt đều không có một tia e ngại. Bọn họ đều là tiểu hài tử Phan gia quân, từ nhỏ đi học võ nghệ, hơn nữa tuổi này, vốn liền không sợ trời không sợ đất.

Nói sau, có lão đại ờ, sợ cái gì.

Đang lúc Phan Ngọc Kì muốn phân phó nhiệm vụ, ngoài cửa thiết liên lại phát ra tiếng vang, chúng tiểu hài tử tè xem liếc mắt một cái, lập tức cúi đầu giả khóc.

Phan Ngọc Kì thối lui đến bên người Đê Mặc Ly, nắm giữ tay nàng. “Đừng sợ, ta sẽ bảo hộ ngươi.”

Đê Mặc Ly đem hết thảy đều xem tiến trong mắt, đại khái cũng sáng tỏ ý tưởng của tiểu hài tử này. Nàng cảm thấy thần kỳ lại buồn cười, đàn tiểu hài tử này là không sợ chết sao? Hơn nữa, tiểu cô nương đúng là đầu lĩnh bọn họ?

Bọn buôn người đi nhanh tiến vào, sắc mặt rất là khó coi.

Bên ngoài đột nhiên xuất hiện rất nhiều quan binh, điều này làm cho chuyện rời bến của hăn thêm khó khăn, nghĩ nghĩ, hăn quyết định trước đem hai cái nữ oa xinh đẹp hôm nay mang đi.

Bọn buôn người đi đến trước mặt Phan Ngọc Kì, đang muốn thân thủ tóm lấy bọn họ, Phan Ngọc Kì nắm tay, trùng trùng hướng bọn buôn người đá một cước.

Hăn trời sinh khỏe mạnh vô cùng, cho dù hiện tại mới bảy tuổi, lực lượng cũng không thể khinh thường, hơn nữa hăn biết hướng nơi nào đánh hữu dụng, thế là tiếp tục hướng về phía bụng đánh.

Bọn buôn người không nghĩ tới một cái tiểu cô nương nhưng lại sẽ có lớn như vậy khí lực, đau đến khom người, ngay cả đứng cũng đứng không vững.

Lúc này, tiểu hài tử khác cũng động, phác tiến lên, hướng bọn buôn người vây ầu.

Đừng xem nhẹ khí lực tiểu hài tử, đặc biệt đàn tiểu hài tử này vẫn là từ nhỏ liền đánh bao cát lớn lên, một thoáng chốc bọn buôn người đã bị đánh bất tỉnh.

“Tốt lắm.” Phan Ngọc Kì ngăn lại bọn họ. “Nhanh chút hành động.” Bên ngoài nhưng còn có đồng lõa bọn buôn người, bọn buôn người lâu như vậy không đi ra ngoài, nhất định sẽ khiến cho hoài nghi.

Chúng tiểu hài tử hiểu được gât đầu, lập tức cẩn thận rời đi nhà gỗ, dự tính trước cứu tiểu hài tử khác đang bị giam.

“Đến, chúng ta cũng đi.” Phan Ngọc Kì nắm tay nàng, chuẩn bị rời đi nhà gỗ, nhưng Đê Mặc Ly mới đứng dậy, hai chân liền như nhũn ra, toàn bộ thân mình đi phía trước liền đổ.

Phan Ngọc Kì phát hoảng, chạy nhanh ôm lấy nàng, “Uy! Ngươi có khỏe không?” Hăn chụp mặt nàng, cũng là một tay nóng bỏng.

Nhiệt độ này dọa chết hăn.

“Uy! Ngươi chóng! Ta lập tức mang ngươi đi tìm đại phu!” Hăn có chút gấp.

“Ta không sao.” Đê Mặc Ly dùng sức nháy mắt, dùng sức cắn môi, ép chính mình thanh tỉnh, nàng biết giờ phút này chính mình không thể hôn mê.

Phan Ngọc Kì thấy nàng một bộ dạng mau té xỉu, căn bản lo lắng, “Đi lên, ta cõng ngươi.” Hăn lưng đưa Đê Mặc Ly, loan hạ thân.

“Không cần, ta có thể chính mình đi.”

“Ít nói nhảm! Nhanh chút!” Phan Ngọc Kì không kiên nhẫn xem nàng, hăn mỗi ngày đều phải lưng mang hai bao cát chạy hai canh giờ, nàng điểm ấy sức nặng không đáng kể chút nào.

Đê Mặc Ly biết lúc này không rảnh tranh chấp, chỉ phải nằm sấp lên tiểu thân hình, lại không nghĩ rằng tiểu cô nương dễ dàng đã đem nàng mang đi, sau đó bước đi như bay chạy ra nhà gỗ.

Lúc này người bên ngoài sớm phát hiện không thích hợp, hơn nữa cũng nhìn đến tiểu hài tử bỏ chạy.

“Bọn họ thế nào chạy đến? Nhanh chút bắt lại!”

Trong đó một người cũng phát hiện hai người Phan Ngọc Kì, lập tức đã chạy tới.

Phản Ngọc Kì tại trước khi người kia lại đây, dùng sức đá bay tảng đá lớn trên đất, trúng ngay cái trán đối phương.

“Nha –” Người nọ nâng cái trán đỏ máu kêu thảm thiết.

Đế Mặc Ly hơi giật mình xem, nàng không nghĩ tới tiểu cô nương còn có thể công phu, cho nên mới hội như vậy gan lớn sao?

“Lão đại! Tìm được con nhóc con!” Một gã tiểu hài tử thanh âm vang lên.

“Tốt lắm, mang theo mọi người cấp tốc rút lui!” Phản Ngọc Kì rống to, phía sau người hô hấp càng lúc càng trầm trọng, hẳn thật sự sợ nàng hội chống đỡ không được.

“Uy, tỉnh tỉnh! Ngần vạ đừng ngủ!” Hắn gào thét.

Đế Mặc Ly miễn cưỡng duy trì thần trí: “Ân, ta tỉnh.”

Lúc này bốn phía sớm hỗn loạn, đại khái hai người quá mức bất mắt, tên buôn người đều đuổi theo bọn họ.

Phản Ngọc Kì công Đế Mặc Ly ra sức chạy, lại vừa khéo chạy đến bờ sông, là từ lộ, hẳn nhũ mảy, xoay người, bọn buôn người vây quanh bọn họ.

“Hai cái tiểu oa nhi, gặp các người chạy đi đâu! Hắc, đừng lo, các người hai cái liền có thể gặp mọi người.”

Phản Ngọc Kì không hề sợ hãi, một đôi mắt giống mãnh hổ xem bọn họ, rõ ràng chính là cái tiểu oa nhi, khả vãi tên buôn người lại bị nhìn xem trong lòng phát run.

Phản Ngọc Kì buông Đế Mặc Ly, trấn an nàng: “Người ngoan ngoãn đứng ở tại chỗ, đừng nhúc nhích. Chống, đừng sợ, ta sẽ bảo vệ người.”

Đế Mặc Ly có chút phát愣 xem tiểu cô nương, đây là tiểu cô nương lần thứ hai nói muốn bảo hộ nàng, hơn nữa ánh mắt nghiêm túc, làm cho nàng biết tiểu cô nương không có nói dối.

Nàng xem tiểu cô nương phấn đấu quên mình tiến lên, linh hoạt hiện lên cùng bọn buôn người động thủ, trực tiếp hướng bọn buôn người đá chân vung tay.

“A!” Bọn buôn người cảm thấy chính mình xương cốt giống như bị đá nát, ngã ngổ, ôm chân kêu rên.

Tình hình này làm cho bọn buôn người còn lại hai mặt nhìn nhau, nhất thời không dám xem nhẹ tiểu oa nhi trước mắt, tập thể đánh về phía Phản Ngọc Kì.

Trong đó một người buôn người nhân cơ hội đánh về phía Đế Mặc Ly.

Đế Mặc Ly tuy rằng thần trí có chút hoảng hốt, cũng không xem nhẹ nguy hiểm tới gần, ở bọn buôn người tóm lấy nàng, nàng nhanh chóng rút ra chủy thủ giấu sẵn trong tay áo, hướng cánh tay bọn buôn người chém tới.

Tuy rằng khí lực không lớn, nhưng đoàn chủy thủ vẫn cứ đâm vào một nửa.

Bọn buôn người đau đến kêu to, tùy tay đem nàng đánh bay, nàng thẳng tắp lọt vào giữa sông.

Nước sông lạnh như băng vây trụ nàng, nàng uống lên vài ngụm nước, ngay cả khí lực giãy dụa đều không có, liền toàn bộ trầm xuống.

Đế Mặc Ly cho rằng chính mình sẽ như vậy đã chết.

Nhưng đột nhiên một bóng dáng nho nhỏ ôm lấy nàng, ôm nàng bơi lên trên.

“Uy! Người không sao chứ!” nước sông lạnh như băng làm cho Phản Ngọc Kì run thân, sắc môi vì bạch xem Đế Mặc Ly mặt không còn chút máu, dùng sức chụp mặt nàng: “Uy! Người tỉnh tỉnh!”

Đế Mặc Ly chậm rãi mở mắt ra, nàng run khớp hàm, xem tiểu cô nương sốt ruột, nàng tưởng xả ra tươi cười, cùng tiểu cô nương nói nàng không có việc gì, lại phát hiện chính mình hoàn toàn không có chút khí lực, mắt mơ hồ thấy được phía sau tiểu cô nương xuất hiện bóng người.

Cẩn thận!

Nàng tưởng hô lên, ngực lại phụt chốc trờu chặt, nàng rốt cuộc không thể chống đỡ, ngất xỉu trôi qua.

Trước khi nhắm mắt, nàng cuộc đời lần đầu hy vọng có thể lại tỉnh lại, nàng muốn biết về sau như thế nào? Tiểu cô nương có sao không? Hy vọng tiểu cô nương có thể an toàn.....

Cái kia tiểu cô nương, nhưng là người đầu tiên nói muốn bảo hộ nàng...

Nàng mê mê trầm trầm, lại lạnh lại nóng, bị uống thật nhiều thuốc, nàng nghe được thanh âm mẩu hoàng kinh hoảng, nghe được thanh âm phụ quân.....

Nàng muốn nói, không có việc gì, mẫu hoàng đừng khóc..... Không cần lo lắng..... Cũng tưởng hỏi, đàn tiểu tử kia không có việc gì đi? Tiểu cô nương đâu? Khả mạnh khỏe.....

Chờ nàng lại tỉnh lại, là ở trên xe ngựa, mà nàng đã bị bệnh tra tấn chỉ còn xương cốt, bị phụ quân ôm vào trong ngực.

Phụ quân nói, muốn đem nàng đưa đến Bách Quỷ Cốc, nơi đó nhất định có thể cứu nàng.

Nàng mệt mỏi nghe phụ quân nói, đang muốn mở miệng hỏi chuyện tiểu cô nương, lại ở ngoài cửa sổ xe thấy được tiểu cô nương.

Tiểu cô nương đang ở tiếp nhận tiểu thương cấp dầu bao, sau đó cười cùng tiểu thương vẫy tay, liền nâng dầu bao đi về phía trước, vừa khéo liền hướng phương hướng của nàng đi tới.

Đế Mặc Ly luôn luôn xem tiểu cô nương, tiểu cô nương thoát nhìn tốt lắm, tuy rằng gầy yếu một chút nhưng ánh mắt giống nhau sáng ngời hữu thần, tựa như toàn bộ ánh mặt trời đều ở trong mắt.

Lúc này, như là phát hiện ánh mắt của nàng, tiểu cô nương nhìn về phía xe ngựa, cũng nhìn đến nàng.

Đế Mặc Ly nhìn đến tiểu cô nương giật mình, sau đó bước nhanh đi hướng nàng.

“Dừng xe.” Nàng mở miệng.

“Ly nhi, làm sao vậy?” Phụ quân nghi hoặc xem nàng.

“Dừng xe!” thanh âm của nàng kiên định.

Lần này, xe ngựa ngừng.

Tiểu cô nương cũng đang hảo đi đến bên cạnh xe ngựa, thân thủ theo trong bao xuất ra một khối bánh cấp Đế Mặc Ly. “Nha, khối bánh gạo này cho người ăn, sau khi ăn, sắc mặt của người sẽ tốt lắm.” Nữ nhân trong nhà một tháng tổng hội có vài ngày sắc mặt đặc biệt trắng, lúc này các nàng liền thích ăn ngọt gì đó.

Phản Ngọc Kì tuy rằng không rõ vì sao, bất quá chỉ cần nữ nhân trong nhà sắc mặt tái nhợt, hẳn sẽ đi ra mua gạo bánh.

Bởi vậy lúc hẳn nhìn đến Đế Mặc Ly sắc mặt tái nhợt, hơn nữa một đôi đen thui ánh mắt luôn luôn xem hẳn, hẳn lập tức tỉnh ngộ — tiểu cô nương này là muốn ăn bánh gạo đi!

Đế Mặc Ly tiếp nhận bánh gạo, bánh gạo vẫn nóng hôi hổi, nghe thấy đứng lên có hương vị ngọt ngào.

“Nhớ ăn nga!” Phản Ngọc Kì hướng nàng vẫy tay, sau đó xoay người chạy.

Đế Mặc Ly xem thân ảnh tiểu cô nương rời đi, nàng chạy đến rất nhanh, không có quay đầu, xem ánh mắt nàng tựa như xem cái người xa lạ.

Đế Mặc Ly đột nhiên cảm thấy trong tay gạo bánh không thơm, trong lòng dâng lên một cỗ cảm giác kỳ quái, trống trơ, giống mất đi cái gì.

“Đưa nhò Phản gia này nghe nói thời gian trước bệnh rất nặng, hiện tại thoát nhìn tinh thần không sai.”

Nàng nghe được phụ quân nói như vậy, lập tức hỏi, “Phụ quân biết tiểu cô nương kia?”

“Cái gì tiểu cô nương, hẳn là nam! Là nam nhân duy nhất Phản gia!”

Sau đó, theo trong miệng phụ quân, nàng biết, tiểu cô nương nguyên lai là “Hắn”, hơn nữa thời điểm nàng hôn mê, Phản Ngọc Kì cũng bị bệnh, ở trên giường sốt mấy ngày, thật vất vả hết sốt, khi tỉnh lại, thế nhưng đã quên chuyện bọn buôn người bắt cóc hôm đó.

Nghe nói, hẳn là bị bọn buôn người đánh một gậy sau gáy, mà sẽ bị đánh một gậy kia, là vì hộ một tiểu cô nương đang bị bọn buôn người bắt...

Sau đó, nàng đến Bách Quỷ Cốc, nàng bỏ đi họ “Đế”, theo họ phụ quân.

Nàng còn sống, rốt cuộc không bệnh không đau.

Nàng luôn luôn nhớ hẳn, tiểu hài tử kêu Phản Ngọc Kì, nhớ nghiêm túc bộ dáng khi hẳn nói bảo hộ nàng, nhớ ánh mặt trời trong mắt hẳn.

Ánh mặt trời trong trí nhớ kia hấp dẫn nàng, nàng sớm đã quên bộ dáng tiểu hài tử, nhưng vẫn nhớ ánh mắt tiểu hài tử.

Làm nàng đến quân doanh Phản gia, lần đầu nhìn đến hẳn, liền nhận ra hẳn là tiểu hài tử năm đó.

Ánh mắt hẳn hoàn toàn không thay đổi, trong mắt hào quang xán lạn chói mắt, làm cho nàng — tưởng giữ lấy.

Kia một khắc, nàng quyết định.

Nàng, nghĩ ra được hần, nghĩ ra được — ánh mặt trời kia.

Bạn đang đọc truyện *Đùa Giỡn Chính Trực Tướng Quân* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.